

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 131

Ple del Parlament

Sessió 63, segona reunió, dimecres 8 de novembre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre el balanç de l'acció de govern 310-00612/13	5
Pregunta al Govern sobre el nombre d'immigrants il·legals que han arribat a l'octubre del 2023 i la manera com els atendra 310-00606/13	7
Pregunta al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat 310-00611/13	8
Pregunta al Govern sobre el traspàs integral del servei de rodalia 310-00616/13	10
Pregunta al Govern sobre l'impacte en les finances de la Generalitat de la reducció del deute del fons de liquiditat autonòmica 310-00617/13	12
Pregunta al Govern sobre la sensibilització amb relació a la violència escolar 310-00618/13	13
Pregunta al Govern sobre la situació de l'atenció pediàtrica 310-00607/13	15
Pregunta al Govern sobre les millores a la carretera C-55 entre Manresa i Castellbell i el Vilar 310-00608/13	16
Pregunta al Govern sobre el pagament de la bestreta de la política agrària comuna 310-00609/13	18
Pregunta al Govern sobre el pla de salut 2021-2025 de la Regió Sanitària de Girona 310-00610/13	20
Pregunta al Govern sobre les necessitats dels municipis petits 310-00613/13	22
Pregunta al Govern sobre l'ús dels dispositius mòbils a les aules 310-00614/13	23
Pregunta al Govern sobre l'estat de la llengua catalana 310-00615/13	25
Pregunta al Govern sobre l'acció de govern davant l'empobriment energètic 310-00619/13	26

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'amnistia en el marc de l'acord per a investir Pedro Sánchez president del Govern espanyol 317-00350/13	28
Pregunta al president de la Generalitat sobre els beneficis per als ciutadans de Catalunya que comporta l'acord per a investir Pedro Sánchez president del Govern espanyol 317-00349/13	30
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessària regulació de l'ús dels telèfons mòbils als centres educatius davant el perill per a la salut mental d'aquests dispositius 317-00347/13	31
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assoliment dels objectius del Govern en l'acord per a investir Pedro Sánchez president del Govern espanyol i la possibilitat d'exercir el dret d'autodeterminació fora d'aquest acord i al marge de la Constitució espanyola 317-00353/13	33
Pregunta al president de la Generalitat sobre el perill que pateix Catalunya amb el Govern actual i la manca d'alternativa política atesa l'agenda compartida entre el Partit dels Socialistes de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya 317-00346/13	35
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de la societat catalana de solucions estructurals per al finançament i el dèficit fiscal 317-00351/13	36
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de la llei d'amnistia en el marc de l'acord per a investir Pedro Sánchez president del Govern espanyol i l'obertura d'una segona fase de negociació per a l'autodeterminació i la resolució del conflicte polític amb l'Estat 317-00352/13	38
Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment de l'acord pressupostari per al 2023 317-00348/13	40
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya per la llibertat de Julian Assange i Pablo González 401-00041/13	41
Decret llei 2/2023, del 17 d'octubre, de mesures extraordinàries de caràcter social 203-00037/13	42
Projectes de pressupostos 230-00005/13 i 230-00006/13	59
Procediment per a designar set membres del Consell per a la Recerca i la Innovació de Catalunya 284-00016/13	66
Proposició de llei sobre les defensories i sindicatures locals de greuges (debat de totalitat) 202-00055/13	66
Interpel·lació al Govern sobre l'impuls als continguts audiovisuals en català 300-00389/13	76
Interpel·lació al Govern sobre el català en l'àmbit educatiu Interpel·lació al Govern sobre l'estat de les polítiques socials 300-00387/13	88
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut 300-00392/13	95
Interpel·lació al Govern sobre les condicions salarials del mercat laboral 300-00384/13	102
Interpel·lació al Govern sobre l'activitat econòmica i empresarial 300-00385/13	109

DSPC-P 131
8 de novembre de 2023

Interpel·lació al Govern sobre la situació del sector turístic
300-00390/13

117

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'assetjament escolar (retirada)
302-00341/13

124

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 63.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, la lletrada Esther Andreu i Fornós i l'òidora de comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades. Reprenem la sessió.

I començarem pel primer punt de l'ordre del dia, que són preguntes amb resposta oral al Govern. Farem un petit canvi i començarem pel Grup Mixt.

Pregunta al Govern sobre el balanç de l'acció de govern

310-00612/13

I començarem per la pregunta 2 al Govern, a respondre oralment en el Ple, sobre el balanç de l'acció de govern. Formula la pregunta la senyora Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt. Quan vulgui.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Señora Vilagrà, ¿Qué valoración hace de la acción del Gobierno hasta el momento?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, presidenta. Diputada, fem un balanç positiu de la feina feta fins ara.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Yo la verdad es que admiro la capacidad que tienen ustedes para abstraerse de la realidad. Es como si todos se hubieran tomado la pastillita azul de Matrix. Y la verdad es que ni se despeinan cuando lo dicen. Pero por suerte, pues tenemos ahí los datos y la verdad es que les desmontan el relato de manera rotunda.

Quiero hablarle hoy del índice de calidad de vida del Instituto Nacional de Estadística. Por primera vez desde que en 2008 empezaron a hacer esta medición, Cataluña cae por debajo de la media nacional. El desplome se debe, sobre todo, a dos indicadores: el de seguridad y el de convivencia. También están por debajo de la media nacional la educación, la gobernanza y los derechos básicos. ¿Se extraña, señora Vilagrà?

Somos los peores en seguridad. Claro, quizá dejar el modelo policial en manos de los antisistema de la CUP, pues no fue buena idea. No sé si a usted esto le pareció bien. Me gustaría saber qué es lo que opina, señora Vilagrà.

También somos peores en educación. Ustedes obligan a los padres a ir a los tribunales, desobedecen las sentencias, imponen un sistema monolingüe y para colmo, y a consecuencia de lo anterior, han provocado que los alumnos catalanes sean los peores de Europa en comprensión lectora, que haya habido una caída en picado en las competencias básicas y que, además, también lideremos el fracaso escolar. Ni siquiera la *consellera* de Educación se atrevió en el Pleno anterior a repetir aquello del «*model d'èxit*», porque es que no se aguanta por ningún sitio.

Y somos también peores en convivencia. ¿Quién lo iba a decir, verdad? Después de indultar a aquellos que dieron un golpe en Cataluña, que eso iba a ser, bueno, el *súmmum* del reencuentro y la concordia, según nos explicaron los socialistas. O eliminar el delito de sedición, que eso también iba a ser la panacea. Yo, la única explicación que le encuentro a todo esto es que fuera mentira, como prácticamente todo lo que nos cuenta Pedro Sánchez, igual que también es mentira que la amnistía va a mejorar la vida de los catalanes. De algunos catalanes sí, aquellos que en 2017 se tomaron la justicia por su mano, pisoteando nuestros derechos y malversando el dinero de todos. Solo éstos y Sánchez van a mejorar su vida con la amnistía.

Mire, señora Vilagrà, puede que sus compañeros vayan a salir impunes de todo lo que hicieron, pero ustedes van a seguir siendo gestores pésimos y los responsables de que en Cataluña cada día se viva peor. Y eso no hay Pedro Sánchez que se lo quite.

La presidenta

Per respondre, té la paraula a la consellera de la Presidència.

La consellera de Presidència

Bé; gràcies, presidenta. Diputada, de fet, fa un mes i mig vàrem fer el debat de política general en el qual va, de forma exhaustiva, el president, doncs, fer un repàs de totes les àrees i per tant de tot l'executat, més del seixanta per cent del pla de govern. Però també hem tingut plens monogràfics, ahir de seguretat, d'educació, també de renovables, i segur que en tindrem més, de ben segur. Per tant, hem fet balanç i per tant aquí s'han portat a sobre la taula totes les qüestions que hem aconseguit.

Del setembre a ara l'únic que hem fet ha sigut avançar. De fet, hem avançat amb acords d'investidura, acords que arribaran a bon port, de ben segur, i que hi guanya Catalunya. I això és del que es tracta, que hi guanyi Catalunya. Més recursos, més sobirania, més eines. I la situació política no és fàcil. És complexa. La situació geopolítica, els reptes tecnològics, econòmics, socials. Segur. Però, en tot cas, i malgrat aquest context, aquest Govern governa, no ens distraiem de la nostra feina i, de fet, les xifres econòmiques així ho revelen. I, per tant, nosaltres, si ens comparem amb l'Estat i si ens comparem amb Europa, estem molt per sobre en tots aquests nivells.

Efectivament, cal redistribució de la riquesa, cal reduir les desigualtats, cal millorar els serveis públics, i això és el que fem. I li'n posaré alguns exemples: 100 milions d'euros amb ajuts a l'habitatge, que de ben segur ajudaran a aquesta problemàtica que és l'accés a l'habitatge per a tothom; 13 milions d'euros per evitar desnonaments, però també en educació hem fet passos importantíssims, que s'aniran veient els resultats i que la consellera, doncs, ja li va fer totes les explicacions en el debat monogràfic.

O bé vint mil professionals nous de salut en aquests darrers tres anys, per, efectivament, arribar a cobrir totes les necessitats de la ciutadania. I li podria anar posant més exemples, també nombroses mesures socials importantíssimes. Només li'n diré una: la reducció de la meitat de les llistes d'espera de la dependència o la implementació del pacte nacional per a la indústria. Aquests són alguns dels temes.

Però, en qualsevol cas, quan els escolto a vostès, sí que efectivament parlen des de Catalunya, des d'aquests escons, però no parlen per a Catalunya. En aquest sentit, tenen el centre de gravetat a Madrid, i en aquest sentit jo li diria que el seu plantejament polític sempre és contra Catalunya, contra els drets fonamentals. Han aconseguit treure fins i tot l'aristocràcia del Partit Popular amb manifestacions tallant al carrer. Miri, per sort no els podran acusar de sediciosos, que és el que ens va passar a nosaltres. Però a diferència de vostès, nosaltres ens hi deixem la pell, pel finança-

ment, hi haurien d'estar d'acord i no hi estan, doncs, amb prou força. I, en qualsevol cas, nosaltres el que fem és incidir sobre allò que importa a la ciutadania.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el nombre d'immigrants il·legals que han arribat a l'octubre del 2023 i la manera com els atendra.

Pregunta al Govern sobre el nombre d'immigrants il·legals que han arribat a l'octubre del 2023 i la manera com els atendra

310-00606/13

Formula la pregunta el senyor Joan Garriga Domènech, del Grup Parlamentari de VOX a Catalunya.

Joan Garriga Domènech

Señor *conseller*: ¿Cuántos inmigrantes ilegales han llegado en octubre a Cataluña por orden del Gobierno y cómo los piensa atender?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, presidenta. Quina sorpresa, senyors de VOX, sempre en contra dels drets humans. Només a l'extrema dreta fa falta recordar-li que les persones no són il·legals, que el que és il·legal és no atendre una situació de crisi humanitària, que el que és il·legal són deportacions en calent i que el que és il·legal és deixar morir persones a la mar.

Per variar, també, quina sorpresa aquest patriotisme seu de pandereta i d'astracanada, com estem veient aquests dies a Madrid. Perquè la crisi humanitària que s'està veient avui, aquests dies, a Canàries no és un problema de Canàries, i per això s'aplica la solidaritat entre governs. No tenen bandera prou gran per tapar la seva xenofòbia.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula al senyor Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Domènech

Señora *consellera*, le contestaré yo. En estas últimas semanas, en Cataluña hemos recibido procedentes de Canarias, que sepamos, más de dos mil inmigrantes ilegales, y ustedes callan, otorgan y siguen promocionando la venida masiva de inmigración ilegal. Y ustedes no explican cómo los van a atender, y son personas, y qué recursos les van a destinar. Ni tan siquiera se plantean cumplir con la ley y devolverles a sus países de origen para que a nuestra casa se entre por la puerta y no por la ventana.

Pero, miren, la inmigración ilegal se trata de tres cosas, de coherencia, de orden y de solidaridad bien entendida. Señores del Govern, señores diputados, progres en general, en este Parlament no se puede entrar sin control (*remor de veus*), en sus casas –no se rían– tienen vallas, puertas, cerraduras, alarmas. Pues, España, nuestros pueblos son nuestras casas, son nuestros hogares, no quieran para los demás lo que no quieren para ustedes.

Tenemos que controlar la inmigración por un tema de orden. No podemos aceptar a todo el mundo. Los refugiados deben ser acogidos por países de proximidad, de su misma cultura. Y tenemos los españoles, los políticos, obligación de controlar los flujos migratorios para ordenarlos y dosificarlos y, por supuesto, para dar prio-

ridat a aquells germans de la iberosfera que comparteixen la nostra llengua i la nostra cultura.

I controlar la immigració és, sobre tot, un tema de solidaritat ben entès, perquè, se ho torno a dir, es tracta de persones. I ells els meten en uns hotels uns dies a càrrec dels altres i després els abandonen a la carrer o confien que els atengui alguna de les ONGs que ells regalen amb diners perquè siguin promocionant la immigració il·legal. ¿Saben quantos dels seus acabaran a la presó? Ja se ho dic jo a ells, el cinquanta per cent dels que estan a presons són estrangers.

I tenim moltes necessitats que atendre aquí, a la nostra casa, que ells els abandonen. Molta pau, molts problemes de vivenda i milers de famílies que no arriben a fi de mes. I ells, que són uns irresponsables, no controlen la immigració i amb això causen un greu perjudici als nacionals i als estrangers que volen acollir.

La presidenta

Per respondre té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Diputades i diputats, novament Reglament del Parlament de Catalunya, reformin-lo d'una vegada, perquè són intolerables els discursos d'odi que sentim dia sí dia també.

Però, miri, senyor Garriga, el dret d'asil, el dret a la protecció internacional, no va de nacionalitats, tots els poders públics tenen l'obligació de respondre. No és opcional l'acollida, és un deure al marge de les nacionalitats i de les cultures de les persones, vinguin d'Ucraïna, vinguin de l'Afganistan o vinguin del Senegal.

I el que s'ha articulat aquests dies arran de la crisi humanitària de Canàries per part del Govern espanyol i gestionat a través d'entitats especialitzades en atenció humanitària és un dispositiu d'atenció d'emergència, són places d'estada temporal, perquè moltes d'aquestes persones estan en trànsit cap a altres països o altres persones són sol·licitants d'asil. I això és Convenció de Ginebra, és Declaració Universal dels Drets Humans, que vostès, evidentment, no respecten.

El que sí que hem traslladat al Govern espanyol en diferents ocasions són dues coses molt clares, el que hi ha d'haver és més coordinació i capacitat de decisió dels territoris, en aquest cas, de la Generalitat de Catalunya, perquè hem de poder fer una gestió d'aquestes arribades que respecti l'equilibri territorial dins el país. És a dir que no tensioni municipis que comparteixen regió sanitària o que es pugui tenir en compte la capacitat dels serveis socials d'aquests municipis.

I, d'altra banda, també recursos extraordinaris per poder fer una acollida digna d'aquestes persones i així reforçar, doncs, les necessitats que puguin tenir els municipis o el que estem finançant des de la pròpia Generalitat.

Per tant, ni persones il·legals ni actuacions il·legals, això és la seva xenofòbia, és el seu racisme. La il·legalitat seria no atendre aquestes persones que, com dic, la protecció internacional o quan es desplacen de manera forçosa, no depèn de les nacionalitats, sinó dels drets humans.

La presidenta

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat

310-00611/13

Si els hi sembla, recuperem la primera pregunta, que ja ha arribat la consellera. Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'acció exterior de la Ge-

neralitat. Formula la pregunta el senyor Matías Alonso Ruiz, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. *Consellera Serret*, ustedes están desbordando las competencias en acción exterior reconocidas en el Estatuto y en la legislación vigente. Usted sabe que la acción exterior que ejecutan desde su departamento no cumple siquiera los principios rectores de la Ley 16/2014, de acción exterior y de relaciones con la Unión Europea.

Usted sabe, consejera, que la acción exterior que ejecuta el Gobierno de la Generalitat tampoco cumple los principios rectores de la Ley 2/2014, de la acción y del servicio exterior del Estado. También sabe, porque se lo hemos dicho repetidas veces desde Ciutadans, que su acción exterior interfiere de forma opaca y continuada en la política exterior, cuya ejecución y dirección compete en exclusiva al Gobierno de España.

Consejera, ¿cuándo van a dejar de incumplir la legislación vigente respecto a la acción exterior?, ¿cuándo piensan someter la acción exterior de la Generalitat al mandato democrático de las leyes de acción exterior, la estatal y la autonómica, y del Estatuto de autonomía de Catalunya?

La presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Meritxell Serret Aleu, consellera d'Acció Exterior i Unió Europea.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea (Meritxell Serret i Aleu)

Gràcies, presidenta. Diputat, diputades, el Govern de la Generalitat compleix sempre amb plena legalitat i el que fem –i, sobretot, ho fem també amb tota la força i tota la convicció– és desplegar al màxim les competències que tenim i, específicament, en el que és acció exterior.

Una acció exterior que fem d'acord amb el mandat que tenim de l'Estatut de Catalunya i d'acord també amb el que estableix la pròpia llei d'acció exterior, aprovada per una àmplia majoria d'aquest Parlament. I ho hem fet i ho seguirem fent amb aquesta vocació de portar sempre més i millor Catalunya al món.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Sí, consejera, ustedes siempre niegan la mayor, pero los hechos están ahí a la vista de todos. Consejera, le recuerdo que la Generalitat de Catalunya y, por tanto, su Gobierno, forma parte del Estado. Ustedes, a todos los efectos, son España. La ley autonómica aprobada en diciembre de 2014 fue planteada por el Gobierno de Artur Mas como una reacción a la ley estatal, de marzo del mismo año, y les permite hacer interpretaciones torticeras del concepto de acción exterior.

Entonces, como de costumbre, el PSC aprobó sin rechistar una norma que atenta directamente contra las competencias exclusivas del Gobierno de España. El PSC de siempre, el de la connivencia con el separatismo. De hecho, ya en el debate parlamentario de esa ley, desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans dejamos clara nuestra firme oposición a una ley de Estado concebida para utilizarla fuera del Estado y contra el Estado.

Ese ha sido el uso de la ley autonómica desde su aprobación y con mayor virulencia desde la entrada formal de Esquerra en la dirección de lo que debería ser acción exterior y no es más que acción política de suplantación y confrontación de la política exterior del Gobierno de España. Siempre lo han tenido fácil por la dejación de los sucesivos gobiernos centrales en la dirección efectiva y el control de la acción exterior de la Generalitat. Ahora lo tienen mucho más fácil ante la bajada de

pantalones del PSC-PSOE de Salvador Illa y de Pedro Sánchez, pero Ciudadans seguirá liderando la oposición en este Parlamento y velará porque no interfieran en la política exterior de España.

Consejera, dejen de hacer política exterior por libre y al margen de la ley.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea

Gràcies, presidenta. Diputades, diputat..., francament, no..., no hi veig la pregunta, però el que sí que hi veig és una sèrie d'afirmacions i especulacions sense cap fet, perquè no..., és a dir, acusa i llança acusacions, però no ha donat cap fet.

Per tant, ho reitero: des del Govern de la Generalitat seguim i seguirem desplegant al màxim les competències que tenim. Continuarem fent aquesta acció exterior decidida que ens ha permès en els últims anys recuperar el màxim nivell de relacions tant amb institucions europees..., tant amb estats, també de la Unió Europea –visites i trobades amb diferents ministres–, amb tots els diferents governs amb els que tenim ja tradicionalment bones relacions i que seguim ampliant.

I no només de la Unió Europea, també de fora de la Unió Europea. Perquè la societat catalana és una societat oberta al món, amb una clara vocació d'internacionalització. I aquesta acció exterior la fem precisament per això: per ser útils a la societat catalana, per acompanyar el conjunt d'interessos econòmics, culturals, en tots els àmbits, i perquè la societat catalana vol contribuir també a donar resposta a aquests reptes, que són globals i en els quals volem formar part de les solucions. Per això li insisteixo: vostès poden reiterar tots aquests dos discursos negatius, buits de contingut, perquè, hi insisteixo, no ha aportat cap fet concret, al contrari, i poden intentar persistir en allò que no són capaços de guanyar a les urnes i intentar dinamitar-ho aquí. Nosaltres seguirem compromesos amb la societat catalana, amb les institucions de Catalunya i amb portar cada vegada més i millor Catalunya al món.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el traspàs integral del servei de rodalia.

Pregunta al Govern sobre el traspàs integral del servei de rodalia

310-00616/13

Formula la pregunta el senyor Jordi Orobitg i Solé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jordi Orobitg i Solé

Gràcies, presidenta. President, conselleres, consellers, diputades, diputats... Consellera Capella, la passada setmana vam tenir l'ocasió de debatre, amb motiu d'una interpellació del nostre grup parlamentari, sobre l'estat de rodalies a Catalunya i la necessitat imperiosa del seu traspàs integral a la Generalitat de Catalunya. D'ençà d'aquell debat s'ha assolit un acord d'investidura entre Esquerra Republicana de Catalunya i el Partit Socialista Obrer Espanyol, que si arriba a bon port, estableix, entre altres molts acords, el traspàs integral del servei i control de la xarxa de rodalies a la Generalitat de Catalunya.

Aquesta, per nosaltres, era una carpeta irrenunciable en el marc de la negociació, pensant en l'interès de la ciutadania del nostre país: cercar solucions valentes, assumir responsabilitats –perquè les volem totes– per donar resposta a una problemàtica que dia rere dia pateixen més de 400.000 persones del nostre país.

Alguns, en lloc d'alegrar-se de la notícia, o de sumar-se a la negociació per fer més força, com els hem demanat reiteradament, es troben més còmodes en la crítica, quan no en el sarcasme. Són els que han passat de trivialitzar indults i la modificació del Codi penal, com si fossin escorrials, reformes que han servit per eliminar la sedició i modular la malversació amb el conegut «a cambio de nada», a criticar aquest traspàs amb un «a cambio de poco». Podríem dir que progressen adequadament.

El nostre grup parlamentari vol reconèixer al Govern la seva valentia al voler assumir totes les responsabilitats, amb la consciència plena que l'atterratge no serà fàcil, que parlem d'una infraestructura i un servei que es troba en un estat molt precari i que, evidentment, no canviarà d'un dia per l'altre. És evident que això comportarà costos i desgast polític. Aquest traspàs, doncs, haurà d'observar, com al seu dia es va fer amb el desplegament dels Mossos d'Esquadra, un procediment ordenat i progressiu, per no generar un caos encara més gran que el que, malauradament, viu a dia d'avui aquest servei.

Per totes aquestes qüestions, consellera, és d'interès del nostre grup parlamentari saber quina valoració es fa des del Govern de la Generalitat, en especial des de la seva conselleria, de l'acord per al traspàs literal a la Generalitat de Catalunya del servei de rodalies de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori (Ester Capella i Farré)

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, diputat Orobítg, home, la valoració ha de ser positiva, no? Li agraeixo la pregunta i, a més a més, posa en valor la feina feta, en aquest cas, d'Esquerra Republicana, per assolir aquest traspàs integral de rodalies. Fa només alguns mesos, doncs, semblava que seria impossible que arribéssim a aquest traspàs. Alguna ministra havia dit que això seria una cosa impossible, però ja saben vostès que la política és l'art de fer possible allò que a vegades sembla que seria impossible: avui és «no», demà és «pot ser» i passat demà és un «sí» rotund.

I, com vostè diu, nosaltres volem assumir *totes* les responsabilitats, perquè volem tenir totes les competències, perquè vol dir que treballarem per l'interès general i perquè la ciutadania, doncs, rebi serveis públics de primera.

Per tant, per primera vegada a la vida –per primera vegada–, rebem un traspàs integral, que vol dir un traspàs també de les infraestructures ferroviàries. No és una cosa menor. Ho dic per a qui ho vol descafeïnar. I tant és així que en el propi acord parla d'analitzar tots els trams de vies –tots els trams de vies–, no una cosa menor. Per tant, també podem afirmar amb rotunditat que, a partir d'un determinat moment, si es materialitza, doncs, el que s'ha de materialitzar, tindrem també una empresa que gestionarà les rodalies a Catalunya, que no és Renfe.

Per tant, un pas molt endavant. I hi començarem a posar fil a l'agulla, fil a l'agulla per fer possible que rodalies sigui puntual, per fer possible que les incidències que tenim a diari –i ho recordo, com he recordat tot sovint: –, de cada deu dies, vuit dies amb incidències, deixi de passar.

Però també som conscients de la responsabilitat, i que l'endemà mateix tindrem els mateixos problemes. I mirin, jo..., m'agrada recordar, com molt bé feia la consellera Vilagrà l'altre dia, com va ser el traspàs dels Mossos d'Esquadra. Doncs imaginin i projectin en el futur. Rodalies ha de ser així i, per tant, serà aquest traspàs integral.

És més, també hi ha garanties que, efectivament, aquest traspàs serà vies i tot el que hi passi, i també recursos econòmics. I fer possible que aquelles partides que es comprometen en els pressupostos s'executin de veritat, perquè això també està pre-

vist en l'acord. Està previst que, per a aquest any que ve, doncs, rebem 500 milions d'euros, i està previst un mecanisme perquè cada trimestre d'inici de l'any...

La presidenta

Gràcies, consellera.

La consellera de Territori

...es percebi el dèficit tarifari que tenim en aquests moments.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'impacte en les finances de la Generalitat de la reducció del deute del fons de liquiditat autonòmica.

Pregunta al Govern sobre l'impacte en les finances de la Generalitat de la reducció del deute del fons de liquiditat autonòmica

310-00617/13

Formula la pregunta la senyora Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. Consellera... Bon dia a tothom. La casualitat, o potser no, ens ha portat a la coincidència de dos fets que estan lligats. El primer és que aquest mateix dilluns els grups d'Esquerra Republicana i el de Junts per Catalunya hem registrat conjuntament les conclusions de la Comissió del Deute Històric que s'ha dut a terme al Parlament després de poder-les transaccionar. Una transacció que diríem que ha estat molt senzilla, perquè, després d'innombrables compareixences per part de moltes veus expertes, ha quedat palès que el deute històric de l'Estat amb Catalunya en el període de temps de 1982 a 2022 és una xifra milmilionària. I aquesta diagnosi de greuge milionari ens porta a les conclusions compartides, que són sobretot exigir dues grans qüestions: la primera és una llei de finançament singular que erradiqui de manera estructural i definitiva el dèficit fiscal i, l'altra, la condonació del deute amb el mecanisme del FLA derivat d'aquest infrafinançament, i que se situa en 73.000 milions d'euros.

Com els deia, aquestes són les conclusions compartides amb Junts i això ha coincidit en el temps amb l'acord entre Esquerra Republicana i el PSOE per a una possible investidura al Govern de l'Estat; un acord que busca precisament en la carpeita del benestar de la ciutadania donar resposta a aquestes conclusions i que avança en el camí d'un finançament singular per a Catalunya i que alhora es concreta ja de manera immediata en diverses mesures; mesures com la condonació de 15.000 milions d'euros del deute del FLA de la Generalitat, que suposa un estalvi de 16.300 milions d'euros, és a dir, aquests 15.000 milions més els 1.300 milions que s'haurien hagut de pagar en concepte d'interessos. La creació d'un fons de 150 milions d'euros anuals per a recerca científica i tècnica, un fons importantíssim i una prioritat per al Govern, o els 1.600 milions d'euros fins al 2030 –aquests dies que parlem de seguretat– per a l'ampliació del Cos dels Mossos d'Esquadra. Un acord que ens permet, consellera, començar a revertir aquest dèficit crònic que no només –com deia el president de la Generalitat– ofega les finances del Govern, sinó que ofega les oportunitats de tots els catalans i de totes les catalanes.

Per aquest motiu, consellera, li volíem preguntar com valora l'impacte de l'acord entre Esquerra i el PSOE en les finances de la Generalitat i en la lluita per erradicar de forma definitiva el dèficit fiscal.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Mas Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas i Guix)

Gràcies, presidenta. Diputada, doncs faig una valoració molt positiva del conjunt de l'acord, de les tres carpetes. I en concret doncs voldria posar llum a la tercera d'elles, que hem anomenat «Benestar de la ciutadania», amb dos objectius principalment: el traspàs integral de rodalies i una millora del finançament. En l'àmbit del finançament tenim un conjunt de mesures que comporten un impacte favorable per a les finances de la Generalitat de 19.000 milions d'euros. I voldria posar llum sobretot a tres d'aquestes mesures.

La primera d'elles és la reducció del deu per cent del deute que tenim amb l'Estat –del deute FLA– per tant, aquests 15.000 milions d'euros que no haurem de retornar, a banda de 1.300 milions d'euros en interessos que no haurem de pagar; per tant, en aquest primer punt, un estalvi de 16.300 milions d'euros.

En segon lloc, com s'apuntava, hem aconseguit un reforç econòmic d'importants àmbits d'autogovern. En el cas del desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra, garantim el seu desplegament fins a assolir els 22.000 efectius –suposa un guany de més de 1.600 milions d'euros, i, com es destacava també, en l'àmbit de recerca hem aconseguit un reconeixement de la singularitat competencial de Catalunya en aquest àmbit amb un fons de recerca de 150 milions d'euros anual per destinar a projectes estratègics.

I, en tercer lloc, permeteu-me destacar també –ho hem comentat molt en aquesta cambra– les dificultats d'execució de l'Estat d'obra pública a Catalunya. Hem articular un mecanisme a partir del qual, a partir de l'any 24, la Generalitat entomarà la responsabilitat de la major part d'aquesta obra pública a Catalunya, revertint, per tant, aquest dèficit en execucions.

En global, un molt bon acord. Som conscients que hi ha molt camí per recórrer, que el dèficit fiscal va molt més enllà, però anem desbrossant el camí i passem, com dèiem, o anem amb l'objectiu de passar de la denúncia, de l'anàlisi, a les solucions.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la sensibilització amb relació a la violència escolar.

Pregunta al Govern sobre la sensibilització amb relació a la violència escolar

310-00618/13

Formula la pregunta el senyor Oriol Pallissó Balanyà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Oriol Pallissó Balanyà

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Consellera... L'assetjament escolar comporta greus problemes per als infants, joves i adolescents. Una persona que ha patit assetjament no només veu afectat el seu rendiment acadèmic durant els anys crucials de la seva formació, sinó que també pateix a nivell de salut mental i física. Moltes vegades aquests efectes perduren tota la vida. Davant d'aquesta realitat tan dura, és fonamental que l'Administració actuï per pal·liar i erradicar aquesta xacra. No podem mirar cap a una altra banda mentre som conscients del que passa a les nostres escoles.

Cadascun dels alumnes passa aproximadament sis hores a l'escola. Si multipliquem aquesta xifra pel nombre de dies del curs, veureu l'angoixa i l'infern que han

de patir aquestes persones i tot el que això implica. Per aquest motiu sabem que la Generalitat porta anys treballant en aquesta problemàtica. S'ha impulsat el pla per a les escoles lliures de violència amb l'objectiu de prevenir, intervenir i fer un seguiment de les situacions de violència que afecten els menors. Això inclou tant la prevenció com l'actuació i l'acompanyament dels alumnes i les seves famílies.

L'any 2021 es va establir la Unitat de Suport a l'Alumnat en Situació de Violència, la Usav, un equip multidisciplinari que gestiona les comunicacions, les revelacions o les situacions de malestar i coordina l'abordatge seguint els protocols establerts. Des dels seus inicis, la Usav ha atès més de tres mil casos de violències en l'àmbit educatiu, incloent-hi 528 casos de violència masclista, 814 de maltractament infantil i adolescent, 1.198 casos d'assetjament entre l'alumnat, 131 problemes de salut mental, 22 casos de racisme, entre d'altres.

Per tant, consellera, tot i els avenços realitzats, encara tenim molta feina per fer i necessitem treballar conjuntament per aconseguir un canvi real. Ens interessa conèixer més detalls sobre la nova campanya de conscienciació de l'assetjament escolar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació (Anna Simó i Castelló)

Gràcies, presidenta. Diputat, bon dia. Vostè ho ha dit, des del Govern tenim l'obligació i la voluntat d'acompanyar els centres i tota la comunitat educativa en la sensibilització, prevenció, visibilització i abordatge de les violències escolars. Perquè la violència en l'àmbit educatiu, no només als centres, també fora dels centres, també ens ocupa. És un problema gravíssim que hem de combatre, perquè, també ho ha dit vostè, cal que els infants i joves se sentin segurs en els nostres centres; ahir ho deia també el conseller Elena.

Ja ho ha dit vostè, l'any 21 es va crear la USAV, la unitat de suport a l'alumnat en situació de violència, perquè vam detectar que era imprescindible de crear un equip dedicat a l'atenció d'aquests casos. Des d'aleshores, el servei no ha parat de créixer per donar resposta a totes les necessitats i la diversitat de casos que vostè ja ha desgranat i quantificat.

Actualment, estem amb una vintena de professionals dels àmbits de la psicologia de la igualtat, la pedagogia, jurídic i d'educació social. Per tant, un equip multidisciplinari preparat per comunicar, revelar el malestar, gestionar el cas de violència i coordinar-ne l'abordatge seguint els protocols.

En tot cas, la setmana passada vam engegar una campanya de difusió adreçada específicament a infants i adolescents amb dues finalitats: que l'alumnat pugui reconèixer les situacions que suposen exemples de violències, del tipus que siguin, i, de l'altra, que l'alumnat conegui que té al seu abast la USAV a través de diferents vies –una aplicació web, un telèfon i un correu electrònic– i l'usi en cas de necessitar-la.

Aquesta campanya es basa en difusió de vídeos a les xarxes socials, uns vídeos molt reals i crus, si se'm permet, i en els mateixos centres també hem preparat materials per treballar a les aules en aquest sentit. Volem conscienciar-los perquè ningú calli davant de la injustícia, perquè si calles davant de la injustícia, la perpetues, i com que el que volem és canviar aquesta societat perquè sigui absolutament intolerant amb la injustícia, creiem que hem de sensibilitzar els nois i noies, els joves.

Comptem amb el seu grup parlamentari i amb tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra en aquesta lluita sense pausa contra les violències i contra la injustícia a dins i a fora dels centres.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació de l'atenció pediàtrica.

Pregunta al Govern sobre la situació de l'atenció pediàtrica

310-00607/13

Formula la pregunta el senyor David Cid i Colomer, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

David Cid Colomer

Bon dia, conseller. Des de fa setmanes i mesos, milers de famílies de Manresa, Berga, Sabadell, Torre Baró, Santa Margarida de Montbui, el Maresme es mobilitzen contra la pèrdua de la pediatria als seus centres d'atenció primària; famílies que, sense transparència, sense diàleg, sense igualtat social, perden el seu pediatre en el seu centre més proper.

Conseller, volem saber quina diferència hi ha entre el seu model de pediatria i el del conseller Argimon. Quina diferència hi ha entre el model d'Esquerra Republicana i el de Junts per Catalunya.

Conseller, què està fent amb la pediatria a la sanitat pública del nostre país?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells i Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Sí. Gràcies, presidenta. Diputat, efectivament, a dia d'avui l'atenció pediàtrica a Catalunya és millorable i en això estem, i en això estem treballant, de tal manera que, més que anar a buscar actuacions puntuals en tots aquests punts que vostè ha dit i que n'hi ha més, estem acabant un model d'atenció pediàtrica per tot el territori que presentarem formalment el 15 de desembre, d'aquí un mes, i que, amb molt de gust, a la Comissió de Salut els explicaré amb detall uns dies abans.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Cid i Colomer.

David Cid i Colomer

Conseller, explicar-se no són fets consumats. Fa un any que és conseller, i vostè actua sense transparència, sense diàleg i sense igualtat social. Sense transparència: fa mesos que el nostre grup reclama que vingui a comparèixer al Parlament de Catalunya per explicar quin és el seu model; encara l'esperem. Sense diàleg: el novembre de l'any passat, aquest Parlament va aprovar que calia aturar el procés de concentració pediàtrica i obrir un diàleg amb els professionals i amb les famílies; encara l'esperem. I sense igualtat social: ni hi és ni se l'espera. Són els barris i els municipis populars amb menys renda qui perd la pediatria. De debò el seu model és que Torre Baró no tingui pediatria? De debò el seu model és que només hi hagi pediatria al centre de Manresa? De debò el seu model és que Can Rull, a Sabadell, perdi la pediatria?

Conseller, cal transparència per saber on vol anar; cal diàleg per acordar les mesures; i en tercer lloc, cal igualtat social, perquè no pot ser que els barris populars siguin qui perdi la pediatria. Si no, al final, conseller, pensarem que la sanitat republicana s'assembla massa a la sanitat de Junts i a la sanitat de «la Caixa».

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí. Gràcies, presidenta. No, no pateixi, en el sentit de... No és tan fàcil, és a dir, el model nostre, el model republicà, el model de pediatria és un model que prima l'equitat, que primarà la qualitat, que prima la proximitat i que ha de diferenciar el que és l'accessibilitat de lo que és la immediatesa.

Per fer això en pediatria cal tenir en compte que, tenint més pediatres que mai que tenim al sistema, tenim dificultats de tenir pediatres a la primària, perquè els pediatres el que s'estimen més i prefereixen és estar a l'àmbit hospitalari.

Per canviar el model cal, doncs, fer un model que sigui per a tot el territori; que tingui en compte, a més a més, per la proximitat, el paper de la infermeria pediàtrica; que modifiqui la cartera de serveis de la infermeria pediàtrica i del que pot fer des del punt de vista de l'atenció comunitària, de salut i escola, tota la gestió de casos de complexitat, o el que significa la gestió de la demanda, i que alhora primi la qualitat assistencial i que sàpiga diferenciar en la proximitat el que és lleu del que és greu, i que tingui una isòcrons suficient perquè es pugui atendre bé els nens i nenes amb patologia.

Això també vol dir que cal que, pels professionals, haguem de mantenir la seva possibilitat de desenvolupament professional, la seva possibilitat de fer recerca, i la concentració pediàtrica en general és un tema molt ben valorat per tot el sistema i per tots els professionals. A la pràctica, hem de definir exactament en els 374 equips d'atenció primària com ho fem. A dia d'avui hi ha només un vint-i-sis per cent que tenen equips territorials, i cal veure quin és el model de l'equip territorial, i això està definit. Per tant, ja ho sé que se'ls hi ha fet llarg, però també és veritat que les coses s'han de fer bé. El 15 de desembre ho tindrà amb tota claredat.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les millores a la carretera C-55 entre Manresa i Castellbell i el Vilar.

Pregunta al Govern sobre les millores a la carretera C-55 entre Manresa i Castellbell i el Vilar

310-00608/13

Formula la pregunta el senyor Cristòfol Gimeno Iglesias, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Gràcies, presidenta. Consellera Capella, com estic segur que deu conèixer, la C-55, en el seu tram entre Manresa i Castellbell i el Vilar, és una carretera que suporta el pas de més de 35.000 vehicles diaris i que requeriria, per això, el seu desdoblament. I, tot i que s'hi han fet en els darrers anys diferents actuacions de millora, es segueixen patint llargues retencions, en especial en hores punta i els caps de setmana. Al mateix temps, fruit d'aquestes retencions i congestions, segueixen havent-hi accidents, conseqüència també de les característiques de la pròpia carretera.

En l'acord de pressupostos del 2023 entre el Grup del PSC i Units per Avançar i el Govern es va arribar a un compromís de calendari per redactar els estudis informatius de la variant de Castellgalí i de l'ampliació del dos més u fins a Manresa.

I és en aquest sentit, consellera, que li vull preguntar: en quina fase estan tots aquests treballs i estudis tècnics per fer realitat aquest compromís?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Gràcies, alcalde; gràcies, diputat, per la pregunta. Sap vostè que, des del Departament de Territori i des del Govern, sempre estem a disposició del món municipal. Per tant, té el Departament de Territori..., ho sap bé vostè, que té el Departament de Territori a disposició, vostè i tots els alcaldes i regidores i regidors del país. Ho sap bé perquè vostè ahir parlava amb el director general, amb el senyor David Prat, que li explicava quines actuacions estaven duent a terme. I és part de la nostra feina, per descomptat; nosaltres, sempre al servei de la ciutadania i també al servei del país sencer, la Catalunya sencera.

Em feia preguntes molt concretes respecte a les millores de la C-55 entre Manresa i Castellbell i el Vilar. I també les sap, vostè, perquè ahir els hi van contestar fil per randa. *(Pausa.)* Sí, li van contestar fil per randa quines seran aquestes actuacions.

Vostès també presenten una moció, que ja es va registrar i que, en definitiva, demà, quan li contesten, li contestaran exactament el que jo ara li contestaré: ja s'està licitant. Vostès pregunten pels projectes informatius de la variant de Castellgalí. Ja s'estan licitant per definir les diferents alternatives del traçat per millorar la C-55 entre Sant Vicenç de Castellet i la ronda de Manresa, incloent-hi justament la variant de Castellgalí i el dos més u fins a Manresa per evitar, com vostè apuntava, aguests accidents que són fruit del traçat de la via. I ja us van comentar també, doncs, que l'adjudicació es produirà abans de final d'any.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Cristòfol Gimeno Iglesias.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Moltes gràcies, consellera. Sí, però, miri, el 2023 s'acaba, i tot el que es preveia en aquells compromisos, de que el 2025 es podrien iniciar els treballs d'execució de les obres esmentades, a dia d'avui no tenim gens clar que es puguin complir.

Ja sabem que els terminis per encarregar tots aquests treballs són lents i feixucs. Però, consellera, per això li volem, li vull demanar que s'hi impliqui més i sigui més autoexigent amb el compliment d'aquests terminis que ens havíem fixat.

Les comarques centrals portem masses anys amb aquesta via de circulació que ens penalitza. És l'única via de comunicació que tenim amb l'àrea metropolitana, amb l'aeroport, amb el port, perquè l'altra alternativa que tenim és l'autopista de peatge C-16, que, tot i les bonificacions, segueix sense utilitzar-se com s'esperava i és cara, molt cara.

El Bages, el Berguedà, el Solsonès, les comarques centrals, volem una comunicació fluïda i segura; volem una carretera desdoblada o millorada, i que no resti competitivitat a les nostres empreses. De fet, com li demana el teixit econòmic empresarial, com li vam demanar els diferents alcaldes i alcaldesses els darrers anys.

Tenim un principi d'acord en aquesta variant de Castellgalí, que sempre ha estat una dificultat insalvable, i tenim la consignació econòmica per fer-ho realitat. Som-hi, consellera, complim els terminis i segueixi de prop la redacció tècnica d'aquests diferents treballs i fem realitat que el 2025 puguin començar les obres.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Gràcies, alcalde. Miri, m'hi dedico en cos i ànima cada minut i cada hora del dia per fer possible que les coses vagin endavant. I m'ho diu vostè, un alcalde que sap perfectament què vol dir això i què vol dir quan licitem i quan

tramitem expedients administratius. Posem la maquinària a tota màquina, però no sempre la maquinària administrativa va a la velocitat que ens agradaria.

Però, bé, jo li dic les coses que estem fent. Estem desenvolupant encara més coses amb relació a les millores de la capacitat i la seguretat de la C-55. Al juliol vam licitar les obres per al tercer carril entre Sant Vicenç de Castellet i Castellgalí per millorar la fluïdesa del trànsit. És una obra que ja està adjudicada i per un import superior a 2 milions d'euros. En breu s'adjudicarà també les obres del tercer carril al seu pas per Castellbell i el Vilar, amb un cost aproximat de 6 milions d'euros. I com...

La presidenta

Gràcies, consellera.

La consellera de Territori

D'acord, doncs m'he quedat a mitges.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el pagament de la bestreta de la política agrària comuna.

Pregunta al Govern sobre el pagament de la bestreta de la política agrària comuna

310-00609/13

Formula la pregunta la senyora Rosa Maria Ibarra Ollé, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Conseller, a partir del 16 d'octubre es podia pagar la bestreta de la PAC a tots els agricultors i ramaders.

Com és que el seu departament va decidir no pagar-la?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Benvolguda diputada, el nostre Govern i jo mateix som molt conscients de les dificultats del sector primari. Per això els dos darrers anys hem pagat el màxim possible –el noranta-cinc per cent de l'ajut– al noranta-vuit per cent dels expedients la primera setmana de desembre.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Bé, de fet, conseller, la primera és..., al desembre és quan toca pagar-la, eh?, vull dir tota la PAC. Però, en definitiva, la PAC ofereix un recolzament estable per als agricultors dels estats membres de la Unió Europea. Per tant, estabilitat d'ingressos, seguretat i millora de la rendibilitat del sector agrari.

De fet, per molts agricultors, sobretot per petites i mitjanes empreses agràries, els ingressos de la PAC suposen un ingrés semblant a la venda de part de la producció. Aquest any ha estat molt complicat pel sector agrari –molt–; no l'hi he d'explicar perquè vostè ho sap perfectament. I, per tant, poder rebre anticipadament un bon percentatge de la PAC hagués donat liquiditat a agricultors i ramaders.

De fet, conscient d'això, el ministeri va aconseguir de la Unió Europea que la bestreta de la PAC pogués passar del cinquanta per cent, que era el que es feia en altres anualitats al setanta per cent. I, de la mateixa manera, va articular els mecanismes per tal de poder transferir aquesta bestreta a les comunitats per tal que es pogués pagar a partir del 16 d'octubre, com li deia. Però, és clar, per poder-la pagar s'havia d'haver sol·licitat i vostè no ho van sol·licitar.

Conseller, un total de dotze comunitats van sol·licitar aquesta bestreta, per tant, el sector agrari d'aquestes comunitats fa setmanes que han rebut aquesta liquiditat, que els ha suposat un baló d'oxigen en moments complicats. I podem entendre la dificultat d'enguany, ja que aquesta campanya és la primera en la que s'apliquen les regles d'ajuts directes de la nova PAC i els terminis de pagament s'han mantingut, tot i que s'ha ampliat el termini de sol·licitud. Però, conseller, si altres comunitats han estat capaces d'articular els mecanismes per pagar la bestreta, vostè també ho haurien pogut fer. I de l'únic que han estat capaços és de fer un missatge a tots els perceptors de la PAC, que venia a dir que el ministeri havia de confirmar els canvis previstos en el càlcul i que un cop confirmats ja es pagaria la PAC.

Mirin, ja està bé d'intentar encolomar als altres la seva inacció. Governar vol dir prioritzar i actuar, de vegades fent un sobre esforç per donar solució en poc temps i amb major complexitat a les necessitats del sector, en aquest cas del sector agrari. Un sector que és resilient, malgrat les dificultats, i que no falla. No podem dir el mateix d'aquest Govern.

Deixin d'espolsar-se les responsabilitats, governin i acompanyin els agricultors i ramaders d'aquest país. I amb aquest objectiu, a nosaltres ens hi trobaran per ajudar en el que calgui.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Benvolguda diputada, de veritat que li agraeixo que m'hagi fet aquesta pregunta avui, perquè tindrem l'oportunitat d'explicar aquí el que ja he explicat, hem explicat a tots els declarants de la Dun, no només pagesos, amb un missatge el dia 24 d'octubre i amb un correu el 25 d'octubre.

Ens hem de posar una mica en context: vostè ho ha dit, és el primer any del nou període, un període que ha arrencat dos anys tard, perquè havia de començar el 21 i ha començat el 23, per endarreriments de la Comissió i dels estats. I en aquests ajuts paguem ara l'ajut bàsic a la renda, l'ajut redistributiu, l'ajut de joves i es paga un cop feta la declaració de la Dun –aquest any. 45.888 declaracions–, que, com vostè ha dit, s'ha endarrerit un mes perquè és el primer any. Per sort, s'ha endarrerit un mes, perquè molts dels declarants de la Dun no sabien què sembrarien o què podrien sembrar per la sequera. Per tant, ha anat bé que els ho endarrerissin, però això també fa que tot el procés s'hagi endarrerit.

Vostè ha dit que era el primer any del nou període. És veritat. I en el primer any han canviat molt els ajuts i, per tant, s'han d'implementar tots aquests canvis en els criteris d'interpretació que ha de fer el ministeri. Vostè pot dir el que vulgui, però el reglament diu que la bestreta no es pot pagar fins que hi hagi tots els canvis implementats. Tots els criteris decidits. Els criteris els hem rebut les administracions divendres passat, 2 de novembre, reconegut per la presidenta del FEAGA quan parlem amb ella que no podien pagar la bestreta sense tenir els criteris, perquè s'han d'implementar en les plataformes de pagament. Perquè si pagues allò que no toca, llavors pot ser que hagi de fer tornar els diners als perceptors, cosa encara més complicada. Però és més, si ve una auditoria dels fons europeus, pot ser que et digui que has

posat en risc els fons i que vingui una correcció financera de molts centenars de milions d'euros al conjunt de l'Estat.

Algunes comunitats han pagat, sí, pràcticament totes governades per la dreta i l'extrema dreta. Evidentment, nosaltres no som així d'irresponsables i no posarem en risc la gestió dels fons. Ho hem explicat: divendres vam rebre els criteris...

La presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

...els implementem a la plataforma de pagament aquesta setmana, demanem els fons i paguem.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el pla de salut 2021-2025 de la regió sanitària de Girona.

Pregunta al Govern sobre el pla de salut 2021-2025 de la Regió Sanitària de Girona

310-00610/13

Formula la pregunta a la senyora Silvia Paneque Sureda, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Silvia Paneque Sureda

Bon dia, conseller. Miri, m'atreviria a dir que el nou hospital Josep Trueta representa el projecte més important, no només per a Girona, sinó per a les comarques gironines, d'aquesta primera meitat del segle XXI. Ho és, d'important, en termes d'atenció sanitària –com bé sap, perquè són dades del propi departament–: una part, en aquests moments, de l'activitat complexa es deriva a altres centres per la insuficient capacitat estructural de l'actual Josep Trueta. De fet, hauríem d'estar donant resposta a un noranta-cinc per cent de l'atenció de l'àrea de proximitat i estem a un setanta-dos només; hauríem d'estar donant compliment al noranta per cent dels ingressos complexos i estem al setanta, i hauríem d'estar donant compliment al vuitanta per cent dels ingressos terciaris i estem a un seixanta. Per tant, és evident que la construcció del nou hospital Josep Trueta, davant de l'actual Santa Caterina, millorarà, i molt, l'atenció sanitària dels gironins i gironines.

És també un deute històric, fa vint anys que esperem –vint anys. És tan històric que, de fet, la població de referència s'ha doblat en aquests vint anys, superant els 730.000 habitants.

Ho és també, d'important, en termes econòmics: un nou pol econòmic biosanitari de ciències de la salut, que es calcula que pot tenir un impacte d'un set per cent sobre el PIB, oportunitat de nous llocs de treball i, molt important també, en termes d'impuls a la docència pel trasllat de les facultats de Medicina i d'Infermeria i, d'innovació i de recerca amb l'Idibgi.

Per tant, és una gran oportunitat en tots aquests termes que li explico. El calendari marcava que finalitzarien les obres el 2028 i que, per tant, ara ens trobaríem, de fet, en fase de redacció del projecte constructiu, que no ens hi trobem. Per tant, la pregunta és si es mantenen els calendaris per al nou hospital Josep Trueta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí; gràcies, presidenta. Efectivament, diputada, el nou Trueta, el trasllat del Trueta, el nou campus de salut al costat de Santa Caterina és el gran projecte estratègic per a les comarques de Girona, per a la demarcació de Girona.

On estem a dia d'avui?, em preguntava. Doncs, efectivament, hi ha una comissió paritària, com vostè sap, que va seguint tot el procés. Aquesta comissió paritària té la propera reunió, la sisena reunió, el 17 de novembre. I a dia d'avui estaríem pendents de que urbanísticament tinguem la cessió dels terrenys per poder fer el concurs d'idees, que és el pas previ al projecte executiu que s'ha d'encomanar. No podem fer això fins a tenir en propietat del CatSalut la cessió dels terrenys.

I entretant, què es pot fer i què hem fet? Que és el pla funcional. El pla funcional és el pas previ al projecte, és a dir, què volem que sigui allò, quina dimensió hi ha d'haver, com ha de funcionar. Aquest pla funcional ha estat treballat de forma participativa amb professionals, amb ciutadans i ha donat resultats molt interessants.

Sabem, doncs, el que s'ha de fer. Cal tenir els terrenys per desenvolupar tot el projecte. I si el calendari segueix com ha de seguir i tenim la cessió dels terrenys, aquest concurs d'idees seria al primer trimestre de 2024.

La presidenta

Per repreguntar, te la paraula la senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Conseller, aquest vocabulari de «l'entretant» i «l'esperant» és el que als gironins i gironines ens espanta després de vint anys d'espera. El compromís clar era que la redacció del projecte constructiu, del projecte o pla funcional, del planejament dels ajuntaments es faria en paral·lel. De fet, fa dos anys s'anunciaven entre 15 i 20 milions d'euros, precisament, per a tot aquest treball en paral·lel. I el nostre grup parlamentari, de fet, va posar una partida 2 milions d'euros en els pressupostos actuals, que si no em diu el contrari, estan sense executar.

Hi ha també la resta de millores compromeses: el nou CUAP, el nou CAP de Tàrragona, el nou CAP a l'Eixample, la reforma del CAP de Can Gibert. Per tant, després de vint anys, conseller, els gironins i gironines mereixem calendaris que es compleixin, calendaris reals i avenços palpables.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Efectivament, diputada, l'entretant, què fem a l'entretant? Primer, les coses han de seguir els seus terminis i la seva..., en fi, la seva..., cadascú la seva responsabilitat. No podem desenvolupar el projecte executiu sense tenir els terrenys. S'ha fet el pla funcional. Però, entretant, en l'actual hospital Trueta s'ha posat en marxa la nova àrea d'intervencionisme, hi ha un nou laboratori de reproducció humana assistida, s'amplia el bloc quirúrgic amb cinc quiròfans més, perquè com que tardarà, no podem deixar de tenir equipaments al dia per poder fer l'atenció.

Igual que en l'atenció primària; de l'atenció primària, amb un acord molt satisfactori amb l'Ajuntament de Girona, hem acordat, en fi, la construcció dels nous CAPs, pel que fa a Santa Clara, Can Gibert del Pla, el doctor Vilaplana i l'Eixample.

Per tant, en aquest entretant, mentre no es construeix el nou equipament i el nou hospital, el que hem de donar és una bona atenció a tots els ciutadans i ciutadanes, amb uns equipaments adequats, fins que tinguem el nou, que serà realment exemplar.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les necessitats dels municipis petits.

Pregunta al Govern sobre les necessitats dels municipis petits

310-00613/13

Formula la pregunta la senyora Anna Feliu Moragues, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Anna Feliu Moragues

Bon dia. Gràcies, presidenta. Consellera, creu vostè que el país està realment en situació d'emergència rural?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Diputada i alcaldessa, efectivament, posem tots els esforços perquè el món rural se'n surti, amb totes les oportunitats.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Anna Feliu Moragues.

Anna Feliu Moragues

Consellera, li he fet aquesta pregunta per tenir clar el seu posicionament, perquè no entenc com pot ser que si coincidim en que hi ha una emergència rural, el Govern encara no hagi presentat ni eines ni recursos tangibles durant aquesta legislatura per fer-hi front. I, en aquest sentit, li pregunto, consellera: com tenim l'estatut dels municipis rurals?

Mirin, a la interpellació que li vam fer a l'abril ens va dir que ja el tenien redactat i que els diversos departaments l'estaven revisant. I aquesta cambra va aprovar donar-los de termini fins al setembre. Doncs bé, som al novembre i el més calent és a l'aigüera. Res de res. Per això pregunto: a on estem encallats? És que set mesos després els diversos departaments del seu Govern encara no han fet la feina?

Les entitats municipalistes reclamen celeritat, determinació i treball conjunt. Fa massa temps que només tenim bones paraules i ara ja és hora de passar a l'acció. Estem davant una emergència rural que afecta el conjunt del país i calen mesures urgents perquè el problema de despoblament no sigui del tot irreversible. Cal una llei de govern i finances locals, una llei d'urbanisme i moltes altres polítiques específiques per al món rural. Però per fer-ho possible, primer cal creure-hi, creure que aquestes terres que avui tenen el semàfor en vermell poden ser el motor econòmic del nostre país, perquè tenim un sector productiu, agrícola i ramader de primer ordre, una indústria agroalimentària pionera i prou recursos per generar noves fonts de riquesa.

Consellera, fem que els nostres joves vulguin i puguin quedar-se a viure al seu poble, perquè hi ha vida i futur més enllà de la Panadella. I això sí que és governar per a la Catalunya sencera: governar amb un projecte de futur de país que il·lusioni i que ofereixi oportunitats i qualitat de vida a tot arreu. Perquè hi ha comarques que, malauradament, no juguen a la mateixa lliga i això s'ha d'acabar.

Si hi estem tots d'acord, actuïn i governin.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Bé, a mi en general m'agrada fer les coses ben fetes, no ràpides i incompletes. En aquest sentit, volem i necessitem un bon estatut dels municipis rurals. De fet, volem aturar el despoblament, però també volem afavorir el repoblament. I en això centrem tots els esforços: incentius econòmics, incentius als i les professionals, també en l'àmbit de l'habitatge, per fixar les persones al territori.

I abans d'entrar al Govern i al Parlament, hem fet una cosa que ens semblava imprescindible: en aquest sentit, grup de treball amb les associacions municipalistes, també micropobles, eines de repoblament. També hem constituït el Consell de Municipis Rurals. Hem fet propostes com a departaments –tots els departaments– i hem incorporat les accions de l'agenda rural. Per tant, una feina que ens sembla que és valuosíssima, efectivament, abans de portar a final d'any aquí al Govern i a principi d'any vinent al Parlament. Segur que els grups també podreu aportar realment coses molt interessants.

Volem respondre a les necessitats dels municipis de menys de dos mil habitants i amb especial atenció als de menys de cinc-cents habitants. Mesures concretes per aturar aquest espiral endèmic a què vostè feia referència: reequilibri territorial; repoblament; incentius fiscals, econòmics, a l'habitatge, a l'activitat econòmica. I això ha d'impregnar tot el Govern i tot el conjunt de l'acció institucional.

Li posaré alguns exemples. En funció pública, el que plantegem és establitzar el personal que en aquests moments són docents sanitaris en l'àmbit social, que costa sovint que tinguin oportunitats per quedar-se; facilitar la mobilitat laboral; teletreball. També el finançament –i vostè hi ha fet referència–, evidentment que ho fem, però encara amb molta més intensitat per garantir els serveis públics a tot arreu. Millores en programes socials específics per al món rural; millora de la mobilitat, transport públic o bé camins, per exemple; però també en temes tecnològics com la fibra òptica. Enguany, aquest any hem arribat a cent municipis més; per tant, l'esforç que estem fent és ingent també en consolidar escoles bressols rurals, molt ben valorades pels municipis que les han pogut tirar endavant. I, efectivament, hi ha molta feina a fer. També ho ha esmentat: llei de muntanya, llei de territori, llei de finances locals. La farem tota, però el camí, justament, és el consens, és el consens amb el món municipal, és el consens amb tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'ús dels dispositius mòbils a les aules.

Pregunta al Govern sobre l'ús dels dispositius mòbils a les aules

310-00614/13

Formula la pregunta a la senyora Judith Toronjo Nofuentes, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Judith Toronjo Nofuentes

Bon dia, consellera. El debat sobre els dispositius mòbils torna a agafar protagonisme aquests darrers dies. El passat 20 de setembre, a la Comissió d'Educació, en resposta a una pregunta de Junts, vostè ens expressava com no era partidària de prohibir o regular des del Departament, perquè precisament calia un debat amb tota la comunitat educativa. Apellava alhora a reflexionar des dels centres sobre com es regula l'ús dels telèfons mòbils en diferents documents elaborats pel Consell Escolar. Per nosaltres, una manca de directriu des del Govern traslladant la càrrega a les direccions que prou tenen, eludint la responsabilitat que li correspon al propi departament.

Calen directrius clares, com vam expressar en el darrer debat de política general. Precisament, en aquest sentit, des de Junts presentàvem i aprovàvem una resolució per consensuar les actuacions del Servei d'Educació de Catalunya davant d'aquesta problemàtica i la necessària iniciativa i lideratge del Govern per poder-ho abordar. Entre aquestes propostes, parlàvem de diàleg, del diàleg impulsat per la pròpia conselleria, de fer-ho amb les direccions, de fer-ho amb tota la comunitat educativa per poder acabar creant un marc d'usos d'aparells digitals unificat amb orientacions clares i respectant, com no podria ser d'altra manera, l'autonomia dels propis centres. Sense que això, alhora, sigui un rebuig a la tecnologia i sigui l'oportunitat d'aprendre i conviure també amb aquests propis dispositius. Un cop més, però, el Parlament aprova i veiem com el Govern s'endarrereix a l'hora de donar compliment i resposta. També vostè va anunciar que impulsarien debats a tots els centres, dels quals encara no en tenim detall i avui pot ser una bona oportunitat.

I en aquest context, què hem vist aquestes darreres hores. Doncs bé, la resposta de milers de pares que davant la inacció s'han organitzat qüestionant la falta de regulació a les aules i plantejant l'endarreriment de la compra del primer mòbil als seus fills. Davant d'aquesta incertesa, demanem, per tant, que liderin una resposta des del departament cap als centres, perquè, com hem compartit en diverses ocasions, els professors i les direccions es veuen desbordats davant dels múltiples reptes educatius i socials amb què es troben i amb què sovint, malauradament, veiem com l'ensenyament curricular passa a quedar en segon terme. El debat és necessari, completament, hi estem d'acord, però cal entomar-ho.

Per tot això, consellera, davant d'aquesta convocatòria extraordinària del Consell Escolar, com l'entomarà el departament i quina calendarització es portarà a terme per donar-hi resposta?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputada. Li agraeixo molt que em faci aquesta pregunta. Convivim en un entorn on la presència i sovint l'abús dels dispositius mòbils dins i fora dels centres educatius està generant controvèrsia i preocupació. Estem d'acord, però, que hi ha una necessitat d'educar l'alumnat amb relació als entorns digitals, que formen i continuaran formant part i cada vegada més de la seva vida –com en formen de la nostra, dels adults–, tant pel que fa a la dimensió social com a la utilització com a eina d'aprenentatge. El departament fa anys que hi treballa i jo hi crec fermament. En tot cas, diversos estudis, com el del Col·legi de Metges de Barcelona sobre mòbils i xarxes o la guia de tecnologies digitals per a la infància i l'adolescència, elaborada pel Govern de la Generalitat, entre d'altres, vinculen un ús inadequat del mòbil en l'espai i el temps a la manca d'atenció i generació d'inquietud interna en l'alumnat.

Actualment, més del cinquanta per cent, concretament el cinquanta-tres per cent dels centres, dels instituts, ja han regulat l'ús dels telèfons mòbils, segons l'enquesta que vam realitzar departament i ministeri aquest primer semestre. El que proposem el departament, en la línia de la seva resolució del debat de política general, és establir un marc general que acompanyi els centres per regular l'ús del mòbil a les normes de funcionament amb la participació de la comunitat educativa de cada centre. Hi hem estat treballant i per fer-ho el Consell Escolar de Catalunya engegarà de manera immediata un procés participatiu als dotze serveis territorials per elaborar un document amb recomanacions sobre la regulació dels usos mòbils abans d'acabar l'any. I farem una sessió de treball amb les principals associacions de famílies, tam-

bé amb aquest col·lectiu que vostè ha esmentat que està mobilitzant-se de famílies i representants de l'àmbit de la pediatria.

És així com creiem que s'han de fer les coses, perquè no es tracta tant de prohibir com d'educar. I educar no vol dir només regular el temps d'ús del mòbil dins i fora, que també, vol dir donar eines als adolescents i a les seves famílies perquè s'enfrontin amb criteri als continguts que hi poden trobar, que tinguin unes relacions personals i socials sanes a la xarxa. Podem regular la presència del mòbil en determinades hores i en determinats espais, però els hem d'argumentar per què ho fem i fen-ho hem d'anar a una amb les famílies i amb la comunitat educativa, des de l'escolta activa, des de la voluntat de treball, des d'entomar la responsabilitat que tenim com a centre, evidentment, i amb formació i col·laboració amb organismes com el... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'estat de la llengua catalana.

Pregunta al Govern sobre l'estat de la llengua catalana

310-00615/13

Formula la pregunta la senyora Mònica Sales de la Cruz, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Consellera, com sap, l'Institut d'Estudis Catalans, per mandat d'aquest Parlament, és l'Acadèmia de la Llengua Catalana i l'ens de referència normativa. Entre les seves funcions hi ha, i cito, la «d'assessorar els poders públics i tenir capacitat d'influència social, des de la reflexió, el rigor i la independència de criteri». El passat 20 d'octubre, la Secció Filològica de l'IEC va aprovar el document *El llenguatge inclusiu: compatibilitat dels recursos estilístics dels usos no sexistes amb la normativa lingüística* per reflexionar sobre el conjunt de recursos lingüístics que pretenen evitar la discriminació en el llenguatge.

Quin és el seu posicionament amb relació a aquest pronunciament? El comparteix?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga Ibáñez, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Gràcies, presidenta. Diputada Sales, la veritat és que aquesta setmana em fan la pregunta de l'estat de la llengua catalana. Al darrer Ple –va ser fa quinze dies–, la situació del català. El que hem aconseguit entre tots i totes és posar el català al centre. I això, la veritat és que és molt interessant. Evidentment, com no pot ser d'una altra manera, el Govern..., l'autoritat lingüística de Catalunya és l'Institut d'Estudis Catalans i, per tant, el Govern està absolutament d'acord amb les seves instruccions; no pot ser d'una altra manera.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Consellera, per a Junts és important conèixer el seu parer i el del Govern perquè hi ha canvis com l'ús del femení com a genèric o l'ús d'un gènere neutre que

estan incorporant-se en el dia a dia sense aturador, amb certa pressió i amb poc criteri científic. És obvi que la societat canvia i, per tant, és obvi que la llengua s'hi ha d'adaptar amb modificacions de manera natural. Si la societat canvia, la llengua canvia. Però forçar-ho a la inversa per intentar emmascarar una realitat que, malauradament continua sent discriminatòria, genera propostes que contravenen la gramàtica del català i que, fins i tot, produeixen equívocs i confusions.

El català és una llengua romànica que té gènere, com ho explica, per exemple, la gramàtica bàsica i d'ús de la llengua catalana de l'IEC; un gènere que, com sap, diferencia entre el femení i el masculí, un masculí que és lingüísticament el gènere no marcat. Des de fa uns anys cap aquí, aquesta evidència de base científica ha generat hores de debat amb l'intent de creació d'un suposat gènere neutre o l'ús de múltiples desdoblaments que generen ambigüitat o que creen problemes de fluïdesa o de concordança. Enmig d'aquest debat, cal no perdre de vista mai el marc normatiu del català, que ja permet contemplar estratègies naturals per usar-lo de manera no sexista, i cal que evitem la manipulació del funcionament intern de la nostra llengua, que no ens fa cap favor.

Cuidar el català i cuidar la societat no és incompatible; cuidar el català i cuidar les dones o la identitat de cadascú, tampoc. Conjurem-nos a fer-ho tots sense fer mal a cap de les parts, i, en termes de llengua, cuidem-la sense contravenir la normativa lingüística.

Parafrasejant la doctora Junyent, referent: «som dones, som filòlogues, som moltes i diem prou». I vostès, què diuen?

La presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Doncs jo crec que el mateix informe de l'IEC ja ens ja ens parla de l'evolució que està fent la llengua, i que, per tant, està obert als possibles canvis, quan en vagin succeint; evidentment, també ens parla del llenguatge inclusiu i també ens parla del desdoblament que es pot utilitzar en segons quins moments i de quina manera. Per tant, jo crec que no hi ha hagut grans canvis i, a més a més, el Govern, el que fa en la seva normativa interna és utilitzar la normativa de l'IEC, com no pot ser d'una altra manera.

Una altra cosa és que en moments puntuals i en actes puntuals s'hagin utilitzat, des d'alguns departaments, doncs, un llenguatge evolucionat, que segurament hauríem d'anar veient si és..., l'evolució que té aquest llenguatge, i, per tant, l'IEC finalment l'incorpora en un moment natural a dins de la seva normativa. No hi ha més. La veritat és que nosaltres seguirem amb la normativa de l'IEC i utilitzant aquest llenguatge en aquells moments puntuals que es determinin depenent de quin departament ho necessiti.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'acció del Govern davant l'empobriment energètic.

Pregunta al Govern sobre l'acció de govern davant l'empobriment energètic

310-00619/13

Formula la pregunta a la senyora Basha Change Canalejo, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Basha Changue Canalejo

Conseller, com fa front el Govern a l'empobriment de la població catalana?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada. Doncs, per exemple, augmentant aquest pressupost en el 2023 un vuit per cent l'IRSC o invertint més de 500 milions d'euros en la renda garantida.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Basha Change Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Conseller, el seu sistema d'atenció social no funciona. Tot i que ha baixat la temporalitat dels contractes i l'atur i han pujat el PIB i el salari brut mitjà, també ha seguit pujant la pobresa en el treball –que porta deu anys estancada entre el deu i el dotze per cent–, la despesa en béns de primera necessitat, la privació material severa amb una taxa Arope cronificada al voltant del vint-i-cinc per cent, l'accés a l'habitatge o la pobresa energètica.

És a dir, la gent treballa una mica més i de forma més estable, però està atrapada en l'empobriment, perquè, tot i les mesures aplicades al treball i les prestacions socials que esmenta, amb l'encariment desorbitat del cost de la vida, cap d'aquestes mesures té un impacte significatiu en el dia a dia de la gent; és a dir, sense intervenció dels preus d'allò bàsic –habitatge, subministres, cistella bàsica– només es cronifica la pobresa i la dependència dels serveis socials.

El que veiem és que el model assistencialista no funciona per revertir la tendència d'empobriment; que apuntalar la dependència de les prestacions no funciona si no es prenen mesures estructurals, com el control de preus, la garantia d'una base material incondicional, com és la renda bàsica o les empreses públiques de subministraments; que, per garantir les vides dignes i autònomes, el Govern no es pot limitar a recaptar impostos i transferir-los a la patronal. Primer, perquè així prevalen els interessos empresarials a les necessitats de la població. Segon, perquè allunyar-se de la internalització dels serveis d'atenció social per prestar-los de forma universal, equitativa i de qualitat només perpetua la dependència de les prestacions, sobretot per part de les empreses, que són qui acaben rebent aquests imports.

Per tant, cal ampliar la xarxa de serveis públics i no reduir-la, com fan a Reus amb el tancament de l'única residència cent per cent pública de la ciutat. Cal apujar finalment impostos per redistribuir una riquesa que està cada cop més concentrada en menys mans.

En definitiva, conseller, si fins i tot l'ECAS veu evident que el model assistencialista no funciona per revertir les desigualtats, quan comença exactament aquesta transformació social que deien? Perquè, corren vostès a defensar els interessos privats a costa de desmantellar els serveis socials públics, enviant, per exemple, mossos a protegir Endesa mentre talla la llum a famílies amb canalla en almenys cinc blocs del país, com denunciava l'APE fa uns dies. Perquè, malgrat les dades, continuen fent reformes parcials que no reverteixen la situació o inclús l'agreugen; perquè entenem, conseller, que si es volen resultats diferents –com la gent necessita– no es pot esperar obtenir-los fent exactament el mateix que està demostrat que no funciona.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada. Ha fet una barreja de temes molt diferents. Una bona amanida. Molt contradictori. Barreja models de gestió amb polítiques socials, amb transferències de rendes, però intentem clarificar la discussió, no? Primera, l'índex de Gini està disminuint, i la taxa de risc d'Arope està disminuint; amb menys intensitat del que del que voldríem, però està disminuint, i està disminuint perquè està creant-se més ocupació, i estem reduint l'atur. I aquest és un factor fonamental.

Segona cosa, el Govern està fent un esforç important amb prestacions públiques: la renda garantida. Estem negociant amb el Govern de l'Estat, i espero poder signar en els propers dies l'acord pel qual el Govern de Catalunya gestionarà íntegrament l'ingrés mínim vital. Què ens permetrà? Amb l'acumulació de la renda garantida i l'ingrés mínim vital, reforçar les polítiques de transferència de rendes i, per tant, reforçar la renda que es gestioni a Catalunya.

Estem invertint en la lluita contra la pobresa energètica; el bo tèrmic, més de noranta mil famílies, una inversió de 39 milions d'euros. Hem posat damunt de la taula com un eix central de la política social la lluita contra la pobresa infantil. Posem en marxa el pla «Barris amb futur» justament per incidir en aquells barris del país que se'ns estan despenjant. Les àrees bàsiques de serveis socials han fet una inversió a 61.000 famílies per garantir ajudes d'urgència per combatre la pobresa.

Però sàpiga que en el mitjà i llarg termini allò que serà transformador serà la política d'educació que estem promovent en la lluita contra el fracàs escolar, en la lluita contra l'envelliment prematur; la política econòmica que estem fent... –quan la consellera Mas li anunciava 150 milions d'euros en inversions de recerca, és transformar el model productiu per revertir les condicions de la pobresa.

El repte que vostè té, que és el repte que té aquesta cambra, demana polítiques a mitjà i llarg termini. Estem enfocats aquí. Miracles no n'hi han, però revertirem la desigualtat i la pobresa d'aquest país. Esperem comptar amb el seu suport.

Gràcies.

La presidenta

Passem a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'amnistia en el marc de l'acord per a investir Pedro Sánchez president del Govern espanyol

317-00350/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta.

¿Cómo valora su acuerdo con el PSOE sobre la amnistía?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Gràcies, presidenta. Molt positiu. Una amnistia per a tothom per deixar enrere la repressió i poder afrontar els debats polítics sobre el present i el futur del país sense amenaces, i, per tant, per poder-los afrontar i decidir amb plena llibertat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Pues bien, como ya algunos advertimos hace tiempo, tenemos aquí la segunda parte del proceso, que ya no es exclusivamente catalán, sino que pasa a ser el proceso español. Y me temo que el resultado será exactamente el mismo. El primero, culminado en 2017, no rompió España, rompió la convivencia en Cataluña, degradó las instituciones catalanas, trajo inseguridad jurídica y acabó provocando la salida masiva de empresas y la decadencia económica de Cataluña.

Pues, el nuevo proceso que inicia la amnistía tampoco romperá España, pero de no frenarlo degradaría España entera exactamente igual que el anterior hizo con Cataluña. Mientras ustedes persiguen la independencia, la república o lo que sea, se llevarán por delante las instituciones, la seguridad jurídica, la convivencia y la economía.

Con un agravante, así como el Partido Socialista se enfrentó al proceso en 2017, hoy se somete a él. Sí, el señor Illa ganó las elecciones, pero nadie mintió nunca en campaña tanto como usted; con una actitud más contenida y modosita, pero es usted calcadito a Pedro Sánchez.

Pues, bien, señor Pere Aragonès, hoy ustedes se pavonean ufanos y soberbios, pero también lo hicieron aquí en 2017 y al final el estado de derecho y la democracia ganaron la partida. Y esta vez será exactamente igual. No se van a salir con la suya, se lo aseguro.

Hoy ustedes se pavonean arrogantes y altivos, sí, y no me extraña, se les nota que disfrutan, se relamen, se regodean viendo a todo un presidente del Gobierno de España arrodillado y humillado en directo y a plazos. Pero tampoco se lleven a engaño, insisto, no se van a salir con la suya.

El deseo de vivir juntos los distintos que iniciamos en 1978 siempre se impondrá a la mezquindad de los que solo disfrutaban dividiendo desde el odio a España. No es el primer desafío a nuestra democracia que vivimos los españoles, pero lo hemos superado siempre, porque lo hemos superado siempre juntos, catalanes y el resto de los españoles. Y esta vez no será diferente.

Visca Catalunya. Y viva España.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Quan aquest Parlament va aprovar fa divuit anys una proposta de reforma d'Estatut, vostès van decidir incendiar part de la ciutadania de l'Estat espanyol contra una proposta àmpliament majoritària de la ciutadania de Catalunya. (*Aplaudiments.*) Quan el 2012 l'aleshores president de la Generalitat, el molt honorable president Artur Mas, porta una proposta àmpliament recolzada en aquest Parlament en l'àmbit d'un acord fiscal amb l'Estat, vostès es neguen al diàleg.

Vostès han estat negant el diàleg. Això que diu «entre diferents», vostès odien la diferència (*aplaudiments*), perquè cada vegada que la diferència, la singularitat de Catalunya s'expressa en forma de proposta, vostès es negaven ni tan sols a parlar-ne.

Doncs ara què estem fent? Ara el que estem fent és arreglar el que vostès han contribuït a espatllar. El que estem fent és, davant de peticions democràtiques àmpliament majoritàries a Catalunya, trobar les vies de solució política, que sigui la política la que ho resolgui.

Si hi ha hagut repressió és perquè vostès van decidir privatitzar i externalitzar en uns tribunals amb una cúpula judicial controlada per posicions reaccionàries la solució d'un conflicte que era de naturalesa política. I, per tant, l'amnistia és necessària,

sí, és necessària, i per això l'hem acordada; una amnistia que arribi a tothom, a la gent afectada per la repressió a causa del 9-N, de l'U d'Octubre, de les mobilitzacions posteriors. Sí, ha d'arribar a tothom.

I davant d'un posicionament a favor de la democràcia, a favor de la llibertat, el seu crit, el seu lema és la presó, la repressió, la venjança. Aquest és el seu crit i és el seu lema com estem veient als carrers de Madrid aquesta nit. I aprofito per enviar, doncs, una salutació i tot el recolzament als veïns i veïnes de Madrid afectats per aquests aldarulls protagonitzats per l'extrema dreta.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els beneficis per als ciutadans de Catalunya que comporta l'acord per a invertir Pedro Sánchez president del Govern espanyol

317-00349/13

Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, la semana pasada anunció un acuerdo con el Partido Socialista para hacer presidente a Pedro Sánchez. Usted dijo entonces: «Avui guanya Catalunya.» Desde que se conoció este cambalache, los sindicatos de Adif, Renfe y maquinistas han anunciado huelgas porque no saben qué va a ser de los trabajadores públicos tras el traspaso de Rodalies. Los sindicatos policiales se han movilizado porque, además de insultar a los agentes con la amnistía, se abre la puerta a la entrega de la Via Laietana. Los políticos malversadores y corruptos, ellos sí, respiran tranquilos, pero a las familias que no llegan a fin de mes no hay dios que la amnistíe. Y lo peor de todo: desde que se conoció este trapicheo, muchos catalanes temen que vuelva la fractura social de los peores años del *procés*.

Señor Aragonès, salvo la impunidad para los políticos separatistas, ¿qué han ganado exactamente los ciudadanos de Cataluña con este apaño?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, pels catalans i catalanes que tenen dificultats per arribar a final de mes, el fet, doncs, de que pugui haver-hi un estalvi substancial en els interessos del deute a causa d'un deute contret amb l'Estat per la manca de finançament suficient per Catalunya..., aquests diners que ens estalviarem, aquests 130 milions d'euros l'any, podran anar destinats a polítiques socials.

Els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya que tenen dificultats per arribar a final de mes i també tenen dificultats per arribar a l'hora a la feina a causa del mal estat de Rodalies es veuran beneficiats d'un traspàs integral que ha de revertir en una millora de les condicions de prestació del transport públic al nostre país.

A les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya que esperen que aquest país tingui un model productiu encara molt més fort, molt més resilient i que segueixi mantenint Catalunya com una de les economies capdavanteres del Mediterrani, l'aposta clara d'inversió en recerca que també conté aquest acord els permet, doncs, poder tenir un fonament més per aquest camí que estem iniciant.

Però tot això està al costat d'un avenç extraordinari. I ja sé que a vostès els molesta, però és que ens és igual, tirarem endavant. I tirarem endavant, perquè hi ha

una àmplia majoria d'aquest Parlament que recolza aquestes mesures, les mesures perquè la repressió deixi d'estar present en la vida política catalana i hi estigui present la democràcia, perquè les idees es puguin discutir i els projectes polítics, tots, que tinguin un suport majoritari en aquest país, es puguin portar a terme. Això és l'essència de la democràcia.

I vostè s'ha oblidat d'una cosa, en tot el llistat que feia: doncs, l'activació d'una part de l'extrema dreta judicial, intentant retorçar el significat de les lleis, banalitzant el que significa el delictes de terrorisme per mantenir aquesta repressió. Però no se'n sortiran.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, las mentiras del *procés* ya no se las cree nadie. Esa lluvia de millones estamos seguros de que no la van a ver los ciudadanos, solamente ustedes, con sus políticas.

Piden el traspaso de Rodalies, pero en los trece años que han sido titulares del servicio no han hecho nada. Acusan a España de asfixiar a Cataluña, pero es la Generalitat la que tiene una deuda millonaria con decenas de ayuntamientos catalanes, por las guarderías, y la siguen sin pagar. El separatismo dice: «Gestionamos mejor que los españoles, pero no saben organizar ni unas oposiciones ni terminar una línea 9 que lleva veinte años en construcción.» Su Govern exige a los catalanes que paguen religiosamente sus impuestos y cumplan la ley, pero luego premian a los políticos que se la saltan si lo hacen por la república.

En definitiva, señor Aragonès –y también se lo digo al señor Illa–, con esta infame amnistía solo gana la casta de los intocables, esa diminuta élite separatista y los delincuentes de los CDR y los que roban en nombre del *procés*.

Pero la Cataluña grande, la Cataluña real, la de hombres y mujeres libres y trabajadores pierde derechos, oportunidades y tiempo. Lo que les aseguro es que no perderán nunca la dignidad, la memoria y la voz.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, una amnistia per a tothom, traspàs integral de Rodalies, treball per un finançament singular per Catalunya, absolutament imprescindible, per enfortir l'estat del benestar al nostre país; més recursos i avançar en el que serà la segona fase d'aquesta negociació amb l'Estat, que serà la resolució del conflicte polític. Amb això hi guanya Catalunya, hi guanya la Catalunya sencera. Potser hi perden ideologies que cada vegada són més minoritàries, com la seva al nostre país.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessària regulació de l'ús dels telèfons mòbils als centres educatius davant el perill per a la salut mental d'aquests dispositius

317-00347/13

Formula la pregunta la senyora Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. Abans d'entrar en la pregunta, sí que m'agradaria dir que no passaran, i no passaran, perquè, malgrat el seu odi, la seua violència, les seues amenaces, aquest país tindrà una amnistia i tindrà un govern progressista i plurinacional, perquè Catalunya i Espanya són molt millor que el seu feixisme. I també volia dir als companys i les companyes socialistes tot el suport pels atacs que esteu patint aquestes nits. (*Aplaudiments.*)

President, els telèfons mòbils i les xarxes socials són un greu perill per la salut dels nostres infants i adolescents. De fet, els trastorns mentals que se'n deriven ja s'han convertit en el principal problema de salut pública del nostre país. No ho diem nosaltres, no ho diu En Comú Podem; ho diu el Col·legi de Metges de Catalunya. Estem parlant de trastorns de la conducta alimentària, addiccions, ciberassetjament, problemes d'atenció, de concentració, relacionals, problemes d'aprenentatge, ansietat, depressió, falta de son, i, a més, amb una especial incidència en els fills i les filles de les famílies que estan en una situació més vulnerable.

Som plenament conscients que estem parlant d'un problema que és molt complex, que és molt ampli i que necessita abordatges diversos. I segurament també cal un pacte social i polític per abordar-ho. Però se pot començar, i de fet s'ha de començar ja, per allò que és mínim i que és lo bàsic, que és regular l'ús dels telèfons mòbils als centres educatius. I, a més, saben que nosaltres partim de la premissa de que cal la prohibició.

Sap vostè que avui és la tercera vegada que li porte aquest tema al Parlament. La primera va ser fa gairebé dos mesos, sense èxit, tot s'ha de dir, i a més és que vostès sempre s'acaben emparant en l'autonomia de centre. President, la meitat dels centres educatius de Catalunya a hores d'ara no té cap regulació al respecte.

Sabem que demà n'hi ha un consell escolar extraordinari per abordar el tema, i això és gràcies també a la pressió social de milers de famílies i de docents que s'han autoorganitzat i que han aixecat la veu.

I per això, president, volem saber si vostè és conscient que el seu Govern va tard en aquest tema.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, la digitalització de les nostres vides ens aporta beneficis, però també ens porta molts reptes i alguns problemes. Alguns dels que vostè ha situat clarament el que fan és donar una nova dimensió, una dimensió diferent a problemes que ja existien. Perquè, certament, els problemes de salut mental, els trastorns de conducta alimentària no neixen amb la difusió de les xarxes socials; les xarxes socials potser els amplifiquen, faciliten la seva difusió. I, per tant, és imprescindible poder, doncs, actuar en aquest àmbit. Actuar en l'àmbit de l'educació, en l'ús dels dispositius mòbils, acompanyar les famílies, i les famílies, quan tot l'entorn pressiona... Quan nosaltres mateixos, cadascun de nosaltres, a les nostres vides, utilitzem constantment l'ús del telèfon mòbil, has de fer com a pare un esforç també per donar exemple als teus fills quan et demanen poder tenir la pantalla entre les mans. I, per tant, hem d'acompanyar les famílies.

També és cert que hi ha disparitat d'opinions en l'àmbit del professorat i de la comunitat educativa sobre si el que cal és regular i, per tant, una presència limitada dels mòbils a les escoles, que permeti aprofundir en l'educació, o directament prohibir. Per fer això, i com que és un debat que involucra..., però, més que el debat, la solució ha d'involucrar el conjunt de la comunitat educativa, ho vehiculem a través del Consell Escolar.

Aquesta setmana, doncs, ja s'ha posat en marxa el que serà aquest debat, aquest procés de debat i de discussió interna en el si del Consell Escolar; ha de culminar en els propers mesos per tal de donar unes pautes, donar un marc de referència. No preconfiguro quin ha de ser, perquè ha de ser en base a un acord amb el conjunt de la comunitat educativa, perquè alterarà molt la vida dels centres sigui quina sigui la solució que acabem trobant. I, per tant, necessitem que tothom s'hi impliqui. I, en aquest sentit, el Govern estimula el debat, el Govern donarà suport a les conclusions a què arribi el Consell Escolar.

Però sobretot també hem de treballar fora de l'aula, i això requereix també acompanyar les famílies en l'esforç diari per garantir que els seus fills i les seves filles tinguin unes relacions socials sanes, presencials, directes, i això va acompanyat també de moltes polítiques de suport educatiu i en l'àmbit del lleure, que estem impulsant.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, molt ràpidament. President, el Govern ha de liderar. Faci el favor d'escoltar el Col·legi de Metges i escoltar els experts, com ara el coordinador de conducta suïcida en adolescents de Sant Joan de Déu.

Estem davant del principal problema de salut pública del nostre país, i als centres educatius... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

La presidenta

Gràcies.

Jéssica Albiach Satorres

...on ja s'ha prohibit... –un moment. *(Remor de veus.)* Als centres educatius... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Veus de fons.)*

La presidenta

Gràcies. Ho havia tingut present, eh?, li he deixat més segons, eh? Em sap greu.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'assoliment dels objectius del Govern en l'acord per a invertir Pedro Sánchez president del Govern espanyol i la possibilitat d'exercir el dret d'autodeterminació fora d'aquest acord i al marge de la Constitució espanyola

317-00353/13

Passem a preguntes al president de la Generalitat a respondre oralment al Ple sobre la situació política. Formula la pregunta la senyora Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Laia Estrada Cañón

Deia, fa un moment, president, que l'acord amb el PSOE era un gran acord. Naltros li preguntem: han aconseguit els seus objectius amb aquest acord?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. En una negociació mai guanyes deu a zero –és així. I, tenint present això, que mai fas un deu a zero, estem raonablement satisfets, sí.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

President, vostè sap que davant de la proposta dels indults per a uns pocs vam ser la CUP qui vam situar sobre la taula la demanda de l'amnistia per a totes les represaliades, i també sap que l'esquerra independentista mai frivoltizem amb la repressió. El que sí que fem és defensar sempre les lluites que ens han portat a patir aquesta repressió, i per això estem convençudes que el país no es pot permetre una amnistia sense autodeterminació, tal com tot apunta que estan acordant tant vostès com Junts per Catalunya. Perquè, què passarà amb les persones que continuïn, que continuem lluitant per la independència del nostre país? Ja l'hi dic jo: que continuaran estant represaliades i, a més, per la Generalitat via Mossos d'Esquadra.

Aquest acord no només no inclou cap referència al referèndum ni a l'autodeterminació, sinó que, a més a més, diu que la solució s'haurà d'incloure, s'haurà d'encabir en l'ordenament jurídic vigent espanyol, i això, per tant, és una renúncia tàcita a la independència i a la justícia social del nostre poble, que tampoc no cap dins de l'Estat espanyol. I a canvi de què? Podrien haver batallat pel dret a l'habitatge, per la limitació dels preus dels productes bàsics, per un control real i efectiu dels sectors estratègics, però no, vostès han negociat molles. Anuncien el gran pacte de la gestió integral de rodalies, que consisteix en la gestió de tres línies sota el control d'una empresa mixta amb l'Estat espanyol tenint dret a veto en les qüestions estratègiques; anuncien grans inversions que es redueixen a més inversió en policies i en presons. Això és el que necessita la gent? I anuncien la taula de diàleg, la continuació de la taula de diàleg, que continuarà sense abordar la qüestió nuclear del nostre conflicte, que és el dret a l'autodeterminació.

Per tant, sí, un acord de molles resultant, a més, de la negociació entre partits que no canvia la naturalesa de l'Estat espanyol, com està aflorant claríssimament amb les manifestacions feixistes i amb la continuació de la repressió judicial. I, per tant, naltros aquí veiem una transició 2.0, que continua l'estratègia de desmobilització popular, de retorn a les polítiques autonomistes i de renúncia contínua a actuar amb sobirania per desplegar un programa social ambiciós al servei de la població. Per naltros, el seu acord és una renúncia a la independència, probablement igual que al que arribarà Junts per Catalunya, malauradament.

Si no és així, li preguntem: vostè està disposat a exercir l'autodeterminació de l'única manera que és possible avui en dia, que és sense acord amb l'Estat i al marge de la Constitució, president?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, em sorprèn que tingui una opinió tan categòrica sobre el text d'una llei d'amnistia que encara no s'ha fet pública –em sorprèn. Veiem opinions molt categòriques sobre el text d'una llei que no ha estat publicat. Em sorprèn que vostès es sumin a aquesta dinàmica. En tot cas, si parla de l'acord al qual, evidentment, dono suport, perquè és el que ha signat el meu partit, de continuació del procés de negociació amb l'Estat, o s'ha informat malament o no l'ha llegit del tot o... En tot cas, jo l'hi recordaré; li recordaré alguns aspectes que crec que és important.

En primer lloc, que es reconeix, es torna a reconèixer l'existència d'un conflicte polític amb relació a la sobirania; no de convivència, amb relació a la sobirania –amb relació a la sobirania. Es reconeix que es va produir un xoc de dues legitimitats: la legitimitat democràtica d'aquest Parlament i la legitimitat en l'àmbit constitucional que té l'ordenament jurídic espanyol, i que això s'ha de resoldre i estem treba-

llant per resoldre-ho. Es reconeix també la inclusió, a través del seguiment que faran els partits, d'un mecanisme de verificació extern i que, un cop culminat el que és, doncs, la fase per acabar amb la repressió, s'entra en el fons del problema, que no és cap altre que la sobirania de Catalunya.

I respecte a aquesta qüestió, saben quina és la nostra proposta, i la proposta és que entre tots siguem capaços d'acordar uns termes pels quals un referèndum per a tothom sigui legítim; que tothom n'accepti el resultat, independentment que sigui el que t'agrada a tu o no –que tothom n'accepti el resultat– i que, per tant, es pugui implementar. I en això es basa l'informe sobre l'acord de claredat que es va fer públic i que crec que és un bon camí a explorar si realment el que volem és apostar per la resolució del conflicte.

Crec sincerament que aquest és el camí, i crec sincerament que en el context de la societat catalana, amb la composició interna que hi ha i la futura que hi haurà en els propers anys, en el marc d'un context europeu i en el marc econòmic, social, cultural i institucional que hi ha (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), aquest és el camí possible, dur...

La presidenta

Gràcies, president.

El president de la Generalitat

...que s'haurà de transitar, però possible al cap i a la fi.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el perill que pateix Catalunya amb el Govern actual i la manca d'alternativa política atesa l'agenda compartida entre el Partit dels Socialistes de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya

317-00346/13

Formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, hoy no le voy a hacer ninguna pregunta. Hoy, directamente le voy a lanzar una advertencia y le voy a exigir. (*Remor de veus.*) Desgraciadamente para todos los catalanes, señor Aragonès, usted es el presidente de la Generalitat de Catalunya, un presidente que durante su mandato ha destrozado todos los servicios públicos, ha permitido la delincuencia y ha contribuido a la degradación de todos los barrios de Cataluña. Ha perseguido a los catalanes que han plantado cara a sus imposiciones ideológicas y ha acabado con las clases medias y las clases populares.

Sus años de gobierno, señor Aragonès, serán recordados como la peor época de la historia de Cataluña. Una época de corrupción, una época de despilfarro, una época de manifiesta incompetencia y de continuas ilegalidades. Pero hoy sabemos que usted no es el único responsable de esta deriva de ruina, de división y de falta de libertad. Hoy podemos afirmar lo que llevamos hace mucho tiempo denunciando: que usted comparte agenda con el conocido anteriormente Partido Socialista de Cataluña y hoy bautizado como el «Partido Separatista de Cataluña», liderado por el señor Illa, un partido que tiene perfecta complicidad con usted, y en estas circunstancias Cataluña está en peligro.

Está en peligro porque si la alternativa a ustedes es el Partido Socialista, estamos perdidos. Porque el Partido Socialista no es alternativa, es una formación política que pretende continuar con la alternancia en el poder para promover sus políticas, que no son otras que indultar a golpistas, expulsar al español de las aulas, defender a delincuentes y promover amnistías; en definitiva, engañar a todos los catalanes. En definitiva, una alternancia que lidera el señor Illa para defender a delincuentes y abandonar a los catalanes honrados.

Señor Illa, usted criticó los indultos y ha acabado defendiéndolos, negaba la amnistía y la ha acabado alabando, defendía la Constitución y ahora promueve saltársela. ¿Va, dentro de unos meses, a promover también el referéndum de autodeterminación? Usted ha traicionado a millones de catalanes, señor Illa; pagarán por ello, usted y el señor Aragonès, no tenga ninguna duda. Mientras usted y el señor Aragonès no hagan todo lo que esté en su mano para devolver la libertad, la prosperidad y la igualdad de todos los españoles, los catalanes no vamos a parar de defendernos.

Y sí, señores comunistas hiperventilados, vamos a defender el legado de nuestros abuelos y el porvenir de nuestros hijos en legítima defensa.

(Remor de veus. Aplaudiments.)

La presidenta

Diputat... Diputat... *(Persisteixen els aplaudiments.)* Diputat, li faig... Diputat, li faig saber que això és un torn de preguntes al Govern, un torn de preguntes al president de la Generalitat. Aquest primer cop ha tingut una intervenció que ha pogut fer les seves proclames. A la propera no podrà tenir intervenció de preguntes.

Passem ara... *(Aplaudiments.)* No sé si el president de la Generalitat vol contestar? *(Pausa.)* Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Presidenta, hem sentit un discurs basat en mentides, cap fet, un llistat de mentides una rere l'altra. Però també s'han proferit greus amenaces, i crec que no hauríem d'acceptar en aquest Parlament *(aplaudiments)* que es poguessin proferir amenaces contra cap persona –contra cap persona–, contra cap diputat, contra cap treballador, contra cap ciutadà d'aquest país. I jo, com a president de Catalunya, treballaré i m'hi deixaré la pell perquè cap ciutadà d'aquest país hagi de patir les amenaces que hem sentit amb un discurs..., perquè s'ha produït a la tribuna d'aquest Parlament, però si s'hagués produït fora semblaria el discurs que anuncia un cop d'estat.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de la societat catalana de solucions estructurals per al finançament i el dèficit fiscal

317-00351/13

Formula la pregunta el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta, president, membres del Govern, diputats, diputades, molt bon dia a tothom. Davant d'una nova surrealista persecució judicial, des de Junts per Catalunya volem mostrar tot el suport i tota la solidaritat al president Puigdemont, a la Marta Rovira, al Josep Lluís Alay, al diputat Ruben Wagensberg *(aplaudiments)* i a tants d'altres. Que sapigueu que tot aquest odi, tot aquest odi que estem veient, no aturarà la nostra determinació per la llibertat de Catalunya.

President, dilluns, Junts per Catalunya i Esquerra Republicana varem presentar conjuntament unes contundents conclusions de la Comissió d'Estudi del Deute His-

tòric. El dèficit fiscal anual de 22.000 milions d'euros, dèficit fiscal en infraestructures acumulat durant tots aquests anys de 51.000 milions d'euros i, el que és més greu, un deute històric en polítiques socials que acumulen 375.000 milions d'euros. Clama al cel.

El conseller Ramon Trias Fargas ja va preveure l'any 1985, en el seu llibre *Narració d'una asfíxia premeditada*, el mal finançament estructural per a Catalunya. Han passat quaranta anys, tot segueix igual: a Catalunya anar pagant i a Espanya anar asfixiant.

President, ens trobem davant d'un greu problema de país, estructural, crònic: Catalunya és la quarta comunitat autònoma en la creació de riquesa *per capita*, i és la dotzena en l'índex de benestar, que afecta tots els catalans, pensin el que pensin, i votin el que votin.

President, comparteix que aquesta situació és totalment insostenible?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, em sumo a les seves paraules de suport a les persones represaliades de nou i que es veuen, doncs, involucrades en aquesta causa sense fonament, en la que es vol perseguir el dret a la protesta pacífica.

Pel que fa a la qüestió del dèficit fiscal, sap doncs que fa molts anys que el denunciem, que hi ha hagut molt de treball conjunt, que és, malauradament, el dèficit fiscal equivalent, aproximadament, al vuit per cent del producte interior brut d'aquest país. És pràcticament una constant en la història econòmica d'aquest país. Hi ha la llei de la gravetat i la del dèficit fiscal (*remor de veus*), perquè van..., sempre es manté, malgrat que hem fet més de tres acords en l'àmbit del sistema de finançament, des de les paraules de Ramon Trias Fargas. El 93, el 96 i el 2009 van haver-hi acords al respecte que han millorat la situació, però encara queda molt lluny del que mereixen els ciutadans de Catalunya.

Per tant, sí, coincideixo amb la necessitat d'acabar amb el dèficit fiscal, i subratllo que tots els camins que ens permetin aproximar-nos cap a la fi d'aquest dèficit fiscal són passes en positiu, com alguns dels acords que es van anunciar la setmana passada.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Les propostes i les conclusions són conjuntes entre el Grup d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya, les que vam presentar a la Comissió del Deute Històric. Són molt clares, públiques i notòries. No volem pedaços. Davant de problemes estructurals, calen solucions estructurals. I amb el dèficit fiscal no es pot fer el miracle del pa i dels peixos.

Algunes de les mesures que s'han anunciat aquests últims dies creiem que ni solucionen el dèficit fiscal ni solucionen el deute històric. Creiem que cal que, entre tots, trobem solucions estructurals a un problema que afecta (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) el conjunt de la ciutadania de Catalunya...

La presidenta

Gràcies, diputat...

Albert Batet i Canadell

...i el nostre desenvolupament econòmic.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, evidentment que els acords de la setmana passada no resolen el dèficit fiscal; si no, imagini's el que podria passar en els carrers d'algunes ciutats i com es posaria, encara més, la ultradreta –imagini-s'ho. Si, per aconseguir un acord que permet una assumpció parcial del deute del FLA, hi ha hagut presidents d'alguns territoris del Partit Popular que diuen que ells no ho acceptaran, que no acceptaran una millora de recursos perquè l'acord ve de Catalunya, imagini's el que podria passar.

Per tant, hem d'afrontar –hem d'afrontar– el que és aquest debat. Ho hem de fer a partir dels acords que tenim, ara sí, els que centren aquesta setmana, als que podem arribar en l'àmbit de les Corts Generals, però l'any vinent l'hem d'afrontar i l'any vinent hem de poder aconseguir un ampli acord al Parlament de Catalunya amb una proposta clara perquè els impostos de Catalunya es recaptin a Catalunya, perquè Catalunya tingui els recursos que mereix i, per tant, que s'acabi amb aquest dèficit fiscal. A això em dedicaré també l'any vinent, i espero comptar amb el seu suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de la llei d'amnistia en el marc de l'acord per a investir Pedro Sánchez president del Govern espanyol i l'obertura d'una segona fase de negociació per a l'autodeterminació i la resolució del conflicte polític amb l'Estat

317-00352/13

Formula la pregunta el senyor Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, presidenta. President, finalment, la setmana passada podíem fer públic allò que durant el debat de política general vam defensar: fer possibles impossibles. Ho vam dir molt clar llavors: sense amnistia, avenços clars en la resolució del conflicte polític i millores en el benestar de la gent, nosaltres no donaríem suport a cap investidura.

I, finalment, com deia, sembla que allò que semblava impossible avui ja no ho és. Ens en felicitem i tindrem temps per parlar-ne. Però avui, veient les reaccions retrògrades i violentes que ha generat, toca centrar-nos en l'amnistia; una amnistia que, com hem dit sempre, només avalarem si dona cabuda a tota la repressió que ha patit l'independentisme –a tota, sense exclusions. Aquest és el compromís, també, que ha adquirit qui vol la investidura.

I la determinació que hem demostrat, president, ha generat una onada reaccionària. Cap sorpresa. Però, per molt que accelerin causes judicials amb acusacions aberrants de terrorisme, que els quedi molt clar: no ens aturaran. I l'amnistia inclourà a tothom, perquè el dret a protesta no només no és terrorisme, sinó que és un valor fonamental de qualsevol democràcia.

Però també vam dir –i ho reiterem– que nosaltres entenem l'amnistia com el punt de partida. Que ningú hi vegi un punt i final. És el punt de partida, perquè ara ha de començar una segona fase, una segona fase de negociació per resoldre el conflicte

polític entre Catalunya i l'Estat i fer-ho amb bases democràtiques. Tornem a insistir-hi: urnes i referèndum.

La llei d'amnistia era i és plenament legal i, per tant, només és una qüestió de voluntat política. I si avui és possible és perquè l'independentisme és decisiu. Com també és qüestió de voluntat política que aquest país decideixi el seu futur polític lliurement. Aquesta és la força de la democràcia, mal que els pesi als que des dels òrgans de govern judicials amenacen amb comunicats, mal que els pesi als que bramen als carrers i amenacen amb cremar seus. Companys del PSC, tota la nostra solidaritat. (*Aplaudiments.*) Perquè som demòcrates per davant de tot i amb molta més força davant de la dreta reaccionària i feixista i els poders de l'estat més profund i descontrolat.

I per això sabem –no som ingenus– que amb aquesta llei d'amnistia no acabarà la repressió, perquè aquesta, malauradament, no acabarà definitivament fins que el conflicte polític no es resolgui.

Per això, president, com valora la futura llei d'amnistia i l'obertura d'una segona fase en el procés de negociació?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, l'acord anunciat la setmana passada permet que s'assoleixi una amnistia per a tothom, com tantes vegades hem demanat, com, de fet, portem demanant des d'aquell 14 d'octubre del 2019, en què es va conèixer la sentència contra el Govern, contra els líders socials i l'expresidenta del Parlament pel seu compromís amb l'U d'Octubre.

També vull subratllar-ho: no s'ha arribat aquí per casualitat. Aquesta llei d'amnistia no cau del cel; hi ha una conjuntura que ho afavoreix, però no cau del cel. Portem anys implicant-nos en obrir un procés de diàleg i de negociació que permeti acords en una primera fase, que ara estem tancant, acords en l'àmbit antirepressiu.

Hi han hagut uns indults que van permetre l'alliberament dels presos polítics. Hi ha hagut una modificació del Codi penal que va eliminar el delictes de sedició i va modificar el de malversació, perquè no fos utilitzat amb intencionalitat política per part de determinada cúpula judicial. I ara arriba l'amnistia. I això ha estat possible gràcies a moltíssima gent; vostè hi ha tingut un paper directe i, per tant, vull agrair-li també la seva tasca en tot aquest àmbit (*alguns aplaudiments.*)

Però això ha provocat una reacció també (*persisteixen els aplaudiments*). Ha provocat una reacció quan veiem que una part de la cúpula judicial d'un tribunal d' excepció, com és l'Audiència Nacional, doncs, el que fa és banalitzar el concepte de «terrorisme» i intenta aplicar el delictes de terrorisme ara, de cop i volta, al que és una protesta pacífica, al que és l'exercici d'un dret a protesta, i, per tant, ho combatrem i donarem suport a totes les persones afectades, i estic convençut que no se'n sortiran.

Però aquesta reacció no només es produeix en determinats àmbits judicials, es produeix també al carrer. Aquest braç de carrer, braç mobilitzador de la ultradreta judicial, també s'activa, i, per tant, també ho hem de denunciar.

Però la millor resposta és continuar avançant i continuar avançant és perseverar en la resolució del conflicte polític. Tindrem l'oportunitat, amb l'obertura d'aquesta segona fase del procés de negociació, en què anirem al fons de l'assumpte i en què esperem comptar amb tothom. Esperem comptar amb tothom que vulgui apostar per una solució democràtica, que vulgui apostar perquè Catalunya decideixi lliurement el seu futur.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment de l'acord pressupostari per al 2023

317-00348/13

Formula la pregunta el senyor Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president... Una reflexió inicial arran d'alguns comentaris d'aquesta sessió de control i dels darrers esdeveniments, els esdeveniments d'aquestes darreres hores. Em refereixo als atacs a les seues socialistes. És compatible –és compatible– la defensa de qualsevol projecte polític –de qualsevol projecte polític– amb el respecte i l'educació. És compatible. Es pot defensar el que es vulgui, però és compatible fer-ho amb respecte i amb educació (*alguns aplaudiments*). Quan es traspassen certes línies, això ens afecta a tots, a tots els que estem aquí –a tots–, perquè qüestionen el nostre sistema de convivència.

Segon, davant de certes situacions, tothom –tothom– hauria de ser clar i explícit en la condemna de certes maneres de fer. Gràcies, senyor Jové; gràcies, senyora Albiach.

I tercer, un missatge de serenitat i de fermesa –un missatge de serenitat i de fermesa–, perquè la nostra democràcia, la d'Espanya i la de Catalunya, és més sòlida del que molts es pensen –molt més sòlida del que molts es pensen.

I tornant a casa nostra... Senyor Aragonès, aviat, suposo, haurà de presentar un projecte de pressupostos de 2024. Quan arribi el moment, naturalment, l'estudiarem i l'analitzarem, però abans –abans de tot– haurem de fer un balanç de com han anat les coses aquest 2023, i nosaltres no farem passar el carro davant del cavall.

Primer, avaluació de l'acord 2023 –això és el cavall– i després anàlisi del pressupost 2024 –això és el carro. Primer el cavall, després el carro. Jo vinc de pagès.

Senyor Aragonès, quina valoració fa vostè del compliment de l'acord pressupostari 2023?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, com vaig tenir l'oportunitat de fer-ho directament, el meu suport davant de la pressió a què s'estan veient sotmesos amb actituds absolutament reproposables, a les seues del Partit Socialista de Catalunya, però també a les seues del PSOE. Estem davant d'un moment en què cal mantenir la fermesa. Estem davant d'un moment en què caldrà mantenir la posició davant d'aquells que intenten utilitzar-ho tot per alterar el que són les decisions lliures de les majories sortides d'unes eleccions –en aquest cas, de les eleccions del 23 de juliol.

Els partits polítics tenen la llibertat d'arribar a acords, acords, evidentment..., sempre que es respectin els drets fonamentals, com ho fan els acords que s'han assolit i els que estan en discussió, i, per tant, cal garantir que l'activitat dels partits polítics es porti a terme sense amenaces ni coaccions *sempre*, i, per tant, també en aquest cas. Per tant, saben que compten amb el nostre suport davant dels atacs que estan patint.

Pel que fa a l'altra qüestió que ha posat sobre la taula, tenim encara uns mesos per acabar de donar compliment complet a l'acord de pressupostos. Vostès ho saben, vostè ho sap, perquè n'hem parlat en públic, però també en privat, moltes vegades,

de quina és l'evolució: és una evolució positiva d'aquests acords i que ens ha de permetre, doncs, donar compliment a allò que hem signat.

I el Govern està treballant en el projecte de pressupostos 2024. Ahir vam aprovar el sostre de despesa; permetrà un increment superior al cinc per cent de la despesa dels departaments, a part de mesures en l'àmbit de la salut que han de permetre resoldre d'una manera bastant significativa alguns dels problemes que hem anat arrossegant de despesa desplaçada, i, per tant, és una oportunitat que no hem de desaproveitar, però també és un acord que ha de ser un bon acord, i, per tant, hem de donar-nos el temps necessari perquè sigui un acord positiu.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa Roca.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyor president, per les seves primeres paraules de suport.

Miri, vull ser clar amb el que diré ara: no estem contents amb el compliment dels acords pressupostaris d'enguany i el temps va passant. Ni els acords, diguem-ne, més emblemàtics o més notoris s'han concretat –vostè sap, tothom sap, de què parlo–, a vegades, amb algunes actituds, podríem dir-ne «obstruccionistes», del seu Govern; ni molta, diguem-ne, de la lletra petita s'ha materialitzat.

A mi no m'agrada treure pit, ni fer advertiments, ni res de tot això, però m'agrada ser clar, i crec que ho he estat. Queda dit.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Aquest és un govern que compleix els acords. Hi ha governs que també tenen moltes dificultats per complir els acords pressupostaris; de fet, n'hem vist molts, d'incompliments d'acords a què jo he arribat amb el Govern de l'Estat, però nosaltres ho farem diferent: donarem compliment, i, per tant, ens permetrà afrontar el 2024 amb un pressupost aprovat al servei dels ciutadans de Catalunya.

La presidenta

Acabada la sessió de control passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya per la llibertat de Julian Assange i Pablo González

401-00041/13

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya per la llibertat de Julian Assange i Pablo González.

A continuació, procedirem a la lectura de la declaració de la Junta de Portaveus esmentada. Dono la paraula al secretari tercer perquè iniciï la seva lectura.

El secretari tercer

«Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya per la llibertat de Julian Assange i Pablo González.

»El periodisme pateix una persecució mai no vista a escala internacional. Un periodista és assassinat cada quatre dies a mans de governs i altres grups de poder. Només en el tretze per cent dels casos d'assassinat s'arriba a obrir una investigació.

»La professió també pateix múltiples abusos, com ara la censura i l'autocensura, els contractes precaris, els acomiadaments improcedents, agressions, assetjament o multes.

»Casos com el de Julian Assange o Pablo González indiquen situacions encara més greus, com la privació de llibertat durant molts anys tan sols per haver exercit llur professió amb rigor.

»Julian Assange pot ésser extradit en breu cap als Estats Units simplement per haver complert el seu deure periodístic d'informar. Pablo González fa més d'un any i mig que és a la presó a Polònia per haver exercit la seva professió: és un cas claríssim d'atac a la llibertat de premsa i a la llibertat d'expressió.

»El Parlament de Catalunya, davant aquestes situacions, denuncia i condemna públicament els assassinats de periodistes i demana que s'investiguin.

»El Parlament de Catalunya es manifesta en defensa dels drets professionals del periodisme i a favor de la llibertat de premsa com a garantia d'una democràcia de veritat.

»El Parlament de Catalunya es referma en el contingut de la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya en defensa de la restitució dels drets civils de Julian Assange, adoptada el 25 de febrer de 2020. El Parlament recorda així que Julian Assange no hauria d'estar a la presó i en torna a demanar la llibertat incondicional i immediata. Així mateix, el Parlament es manifesta en contra de l'extradició de Julian Assange.

»Finalment, el Parlament de Catalunya es reafirma en el seu compromís en la defensa de la llibertat de premsa i de tot el periodisme que l'exerceix, i demana que es respectin totes les garanties jurídiques i processals en el cas de Pablo González i que se'l posi en llibertat immediatament.

»Palau del Parlament, 31 d'octubre de 2023.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem ara al punt tercer de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 2/2023, del 17 d'octubre, de mesures extraordinàries de caràcter social.

Decret llei 2/2023, del 17 d'octubre, de mesures extraordinàries de caràcter social

203-00037/13

En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el conseller de Drets Socials per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. *(Remor de veus.)* Per això, té la paraula –un cop vagin surtin tots els diputats i diputades– el conseller senyor Carles Campuzano i Canadés, per un temps de deu minuts.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyores conselleres, senyores i senyors diputats, és un plaer pujar a la tribuna per reclamar, demanar al Ple del Parlament la convalidació del Decret llei 2/2023, de mesures extraordinàries de caràcter social.

I si m'ho permeten, agraeixo de bell antuvi ja el suport que rebrem de la majoria de la cambra, dels grups polítics que ens permetran convalidar aquest decret llei. Un decret llei que forma part de les previsions contemplades en el pressupost del 2023, que en concret desenvolupa una part de l'acord amb el Grup Socialistes, amb relació al que fa referència a l'increment de les prestacions econòmiques vinculades a l'accés a residències de la llei de la dependència.

És un acord important el que es va assolir en el seu moment i el Govern l'ha aplicat d'una manera significativa. D'entrada, hem de recordar que les prestacions econòmiques vinculades al sistema d'atenció a la dependència portaven congelades

des de l'any 2012, onze anys que aquestes prestacions no s'havien actualitzat. Calia afrontar-ho d'una manera rellevant.

En segon lloc, el plantejament del Govern ha estat que aquest increment de les prestacions havia de respondre a un caràcter equitatiu de l'increment d'aquestes en funció del nivell de renda de les persones que se'n podien beneficiar. No hem optat per un increment lineal; hem optat per, a aquelles persones amb rendes més baixes, un increment del seixanta-sis per cent, molt significatiu, de 720 i escaig euros a 1.200 euros, a més de 1.200 euros, per accedir a una plaça de residència com a ajut. I per a aquelles rendes més altes, hem fet un increment del vint-i-tres per cent, que equival a l'evolució de l'índex de preus del consum al nostre país, per permetre que les rendes més altes poguessin mantindre el seu poder adquisitiu.

Per tant, una aposta d'equitat en aquesta ajuda que és molt significativa. Vol dir que per a les famílies, per a les persones, reduïm la càrrega de l'adquisició d'una plaça a una residència d'una manera rellevant. En el cas de les famílies amb rendes més baixes, aquest suport pot arribar a ser al voltant del seixanta per cent del cost de l'adquisició d'una plaça. Amb aquest objectiu d'incrementar la prestació econòmica vinculada, avancem en l'objectiu de fer efectiva la universalització del dret a ser cuidat, del dret a ser cuidat en una residència. La prestació econòmica vinculada és una manera relativament senzilla de facilitar a les persones que estan a la llista d'espera accedir a una residència.

Perquè un altre dels objectius que ens marcàvem en aquesta política era reduir la llista d'espera que tenim en l'àmbit de l'atenció a la dependència. Avui hi han unes onze mil persones a Catalunya que ja tenen prestació econòmica vinculada. Veuran en les properes setmanes com la seva prestació s'actualitza en base a aquest decret llei. I calculem que en els propers mesos unes cinc mil persones més podran entrar a una residència a través d'aquest mecanisme.

No és l'única mesura que aquest decret llei incorpora. Incorporem també la gratuïtat dels centres d'atenció diürna especialitzats, els centres d'atenció diürna per a persones amb pluridiscapacitat, als quals també els augmentem en el decret de tarifes..., de l'ordre de tarifes –perdó–, que demà es publicarà, en un trenta per cent, garantint que l'atenció diürna per a les persones amb pluridiscapacitat, amb paràlisi cerebral sigui gratuïta. Crec també que és una demanda històrica del sector de la pluridiscapacitat i de la paràlisi cerebral molt rellevant.

El decret llei també incorpora dos previsions d'ordre administratiu rellevants en la gestió que ha de fer el Govern. Per una banda, habilitem el Govern a mecanismes per evitar que el sobrepagament de la renda garantida generi molts problemes a les persones que reben aquestes prestacions i que a vegades, fruit de circumstàncies diferents, els hem de reclamar un retorn de les ajudes que han rebut. I al mateix temps, aquest decret llei ens habilita per transitar del que són les places col·laboradores en l'àmbit de les residències cap a un model de concertació. Un tema pendent, un tema pendent que aquest Govern resoldrà en els propers temps. Estem parlant de gairebé disset mil places col·laboradores que han d'anar a un procés de concertació.

Per tant, un decret llei important, significatiu, que forma part de l'estratègia del Govern en aquelles qüestions que ens hem marcat com a prioritàries en l'àmbit, singularment, de l'atenció a la dependència.

Avui el país afronta un repte que és l'envelliment de la nostra societat. La combinació de l'inici de la jubilació de la generació del *baby-boom*, al costat també d'un augment significatiu de la nostra esperança de vida. Com ens agrada recordar, la persona més vella del món viu a Catalunya, la senyora Maria Branyas, a una residència d'Olot, amb 116 anys, una filla que fa quinze dies va fer noranta anys i unes netes que superen la seixantena d'anys.

Aquest és el repte que tenim, que transformarà el país en els propers trenta anys, i en el que, a curt termini, el Govern ha d'afrontar la reducció de la llista d'espera; l'increment dels salaris de les professionals, de les treballadores d'aquest sector; les

inversions en les infraestructures socials que necessitem per cuidar i per atendre, per modernitzar les que tenim i per fer-ne de noves, i la transformació dels models i els serveis d'atenció a les persones. És el quadrilema que té plantejat aquest Govern i els governs que ens succeiran.

I és molt evident que ni l'actual llei de la dependència, en la seva concepció obsoleta i burocràtica, ens és útil per afrontar aquest repte ni el model de finançament de l'atenció a la dependència ens permet mobilitzar els recursos per afrontar aquestes quatre qüestions: llistes d'espera, salaris, infraestructures, transformació de models.

Aquest Parlament ha de ser capaç, hem de ser capaços, en els propers temps, d'afrontar seriosament aquests reptes. I això no només interpel·la el grup que ara dona suport al Govern o la pròpia acció del Govern, sinó que interpel·la el conjunt dels grups parlamentaris. Per tant, jo també aprofito, senyora presidenta, aquesta intervenció per apel·lar a la necessitat de construir un consens de país per com afrontar el repte de les cures en una societat que s'envelleix, amb un marc legal que ens encotilla, amb un sistema de finançament de la dependència insuficient en el context del dèficit fiscal que afronta el nostre país.

En el mentrestant, el Govern està fent un esforç rellevant també, per exemple, amb l'increment de tarifes que demà es publicarà en el diari oficial de la Generalitat. Donem compliment a un altre dels acords que vam assolir en el debat de pressupostos: increment d'un quatre per cent de les tarifes perquè reverteixin fonamentalment en els salaris dels treballadors. Però hi afegim dos qüestions més: un increment del dos per cent per fer front als costos energètics del sector i un increment substancial de determinats programes que estaven infrafinançats i que els augmentem d'una manera significativa. Per exemple, el programa de suport a la pròpia llar, que és un programa orientat a la vida independent de les persones amb discapacitat, l'augmentem en un 125 per cent; els programes SOI, orientats en l'àmbit dels serveis ocupacionals, també per a persones amb discapacitat, els augmentem un quaranta-set per cent; els programes vinculats a la cura de persones amb addiccions o amb VIH-sida els augmentem al voltant d'un vint per cent, i els sistemes de gestió delegada en l'àmbit de les residències públiques gestionades per entitats del tercer sector els augmentem, en el cas de les persones grans, un seixanta-sis per cent. I això fa que aquest any l'increment del conjunt de les tarifes pugi a 127 milions d'euros més.

Són decisions importants, significatives i que ens han d'ajudar justament en els reptes que tenim en aquest camp a continuar avançant en aquest context, hi insisteixo, d'insuficiència pressupostària.

Però estem fent també un esforç rellevant per a aquell objectiu que ens vàrem marcar, que és reduir la llista d'espera en allò que fa referència a les valoracions, i que els programes individuals d'atenció, els PIAs, vagin augmentant.

Hem crescut en resolucions dels PIAs un nou i mig per cent per damunt de l'Estat. Estem creixent en prestacions atorgades per damunt de la mitjana estatal i, a més a més, estem revisant els nostres sistemes d'informació perquè les dades de l'Imerso i les dades de la Generalitat quadrin.

Espero, tal com vàrem anunciar fa un any i un mes, que a finals d'aquest any, en aquestes matèries concretes, el balanç que puguem fer de la gestió sigui significativament superior a aquell que vàrem trobar-nos quan vàrem assumir les responsabilitats de dirigir la conselleria de Drets Socials.

Estem col·laborant i cooperant amb els ajuntaments en aquests tràmits. La valoració de grau la fa la Generalitat, els plans individuals d'atenció els fan els ajuntaments, els consells comarcals. I en aquesta col·laboració estem. Ara bé, la millor gestió en valoracions de graus i en programes individuals d'atenció ens obliga a oferir més serveis, i les insuficiències del model de finançament a l'atenció de dependència ens crearan també, en els propers mesos, tensions per respondre a aquesta necessitat d'incrementar aquests esforços.

Jo espero que en aquesta propera legislatura espanyola, que tant de bo s'enceti en els propers dies, aquesta qüestió sigui central i que el Parlament de Catalunya ens acompanyi en aquestes polítiques.

Com els hi deia al començament de la intervenció, agraïts pel suport parlamentari que avui rebrem i disposats a continuar treballant amb vostès per construir un veritable sistema nacional de cures d'atenció a les persones amb més necessitats.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició i aquest torn serà per un temps màxim de set minuts per a cada grup parlamentari. Té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, senyores i senyors diputats, senyor conseller, conselleres...

El decret que avui porta el Govern a consideració d'aquest Parlament té tres objectius –ho comentava abans el conseller–; podríem resumir-los..., en tres objectius: el primer és incrementar les prestacions vinculades per accedir a serveis residencials; el segon seria reduir les llistes d'espera, i, en tercer lloc, retirar el copagament dels serveis de centre de dia temporal o permanent per a persones amb discapacitat intel·lectual o persones amb discapacitat física. Tres objectius que el nostre grup comparteix, que celebra i que, a més a més, anima el conseller a continuar en aquesta línia.

I, més a més, són motius que es poden fer, són accions que es poden fer per diverses raons: primer, per la tasca del mateix Govern i de la conselleria de la Direcció General de l'Autonomia Personal i la Discapacitat, perquè hi ha un acord de pressupostos entre el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i el Govern de Catalunya que posava negre sobre blanc aquesta necessitat en el nostre sistema, perquè el Govern d'Espanya també, al mes de juliol, va aprovar un decret on incrementava les prestacions de dependència, no només les prestacions vinculades, sinó el que es paga per grau de dependència, etcètera..., va haver-hi un augment de les quantitats per part del Govern d'Espanya. I, entre altres coses, per una necessitat imperiosa de posar en ordre el sistema.

Aquestes mesures que avui portem amb el decret –ho comentava el conseller abans– incrementen les prestacions vinculades a residències, aquelles prestacions que les persones reben a l'hora d'entrar a una residència *privada*, perquè no troben plaça concertada i no poden entrar a la pública, i perquè necessiten residència d'avui per demà i en lloc de pagar entre 1.400 i 2.500 euros en funció de la situació, del lloc on vulguis anar a residir, poden demanar una prestació vinculada a la residència. Aquelles persones que ingressen menys de 8.600 euros l'any passaran de rebre una prestació de 474 euros a rebre'n una de 1.238 euros, un seixanta-cinc per cent més del que rebien. I, progressivament, en funció dels ingressos que tinguin, van rebent una prestació que és significativament superior a la que rebien fa només uns mesos, fins a arribar al 17,80 per cent de les rendes més altes que també poden rebre d'aquesta prestació.

I això passa, efectivament, després d'onze anys de congelació –onze anys de congelació– d'aquesta prestació i moltes d'altres que queden congelades encara, eh? Aquesta, després d'onze d'anys, el Govern de la Generalitat, governat pels mateixos partits, si fa no fa, ha deixat d'estar congelada: enhorabona. I això passa també perquè, tot i que facilitarem a la gent que pugui entrar en places privades, existeix encara el problema que no tenim prou places concertades i la Generalitat de Catalunya, el Govern, continua sense fer cap tipus de residència pública amb fons propis. Aquesta és la situació. Per tant, aquest és un pedaç –un pedaç–, un punt d'una sèrie

de compromisos molt més globals que cal fer si volem encetar de veritat la problemàtica de l'àmbit residencial.

Aquesta, la d'avui, és una notícia positiva –jo l'hi diré, conseller– a mitges. Ara amb el discurs ha fet algun detall que probablement ajudi a comprendre la situació. Perquè, miri, el 17 d'octubre vostès van aprovar aquest decret en el Govern. Doncs la gent no pot cobrar aquesta prestació. El Govern aprova un decret, però les persones no poden cobrar aquesta prestació; de fet, les persones gairebé no poden tenir PIAs des del mes de juliol. Li diré més, hi ha molts ajuntaments que han deixat de fer PIAs i, per tant, que no han completat el tràmit perquè les persones puguin rebre la seva prestació per dependència des del mes de juliol, ni als centres de dia, gestionats per entitats, perquè no han actualitzat la calculadora. La calculadora és, evidentment, una calculadora, és un programa informàtic on el treballador o treballadora posa les dades econòmiques i surt finalment quin és el resultat de la prestació. No s'ha actualitzat la calculadora des del mes de juliol, des que el decret de l'Estat es va posar en marxa. Quan es fan PIAs –i vostès, alguns de vostès són alcaldes i alcaldesses, poden preguntar als seus serveis–, o es fan amb prestacions anteriors o no es poden fer les PIAs. Aproven un decret, però les persones no el poden cobrar.

Per tant, jo el que m'estimaria és que la propera vegada que vostès aprovin un decret, ho facin amb la calculadora en marxa. I no generar una notícia fa deu dies perquè la gent no ho pugui cobrar. Avui ha dit el conseller: «la setmana que ve». Ja ho veurem. Esperem, però lo normal és aprovar un decret i que això entri en vigor de manera immediata i que les persones que aquell mateix dia, o el dia següent, demanen una prestació per dependència, ho puguin fer amb les noves quantitats aprovades pel Govern. Això no està passant, i, per tant, en lloc de rebaixar en 1.600 persones la previsió de la llista d'espera que teníem amb aquesta pràctica, probablement estem augmentant la llista d'espera perquè ara, si es posa en marxa la setmana vinent, probablement una persona que tenia dret a una PIA amb aquesta segona prestació vinculada, amb aquestes quantitats, haurà de pagar tres o quatre mesos de cop. Per tant, bones notícies a mitges –a mitges–, perquè continuem tenint un problema amb la maquinària de la Generalitat.

Els deia que és una mesura pactada amb els pressupostos, aquestes PEVS per accés a les residències. També havien pactat, per cert, l'increment de les tarifes socials a un quatre per cent. Avui ens han dit... Sempre és curiós, eh? Perquè un ve aquí, més o menys explica què és el que el que dirà, i aquest matí el sector ha rebut una trucada de «Ei, demà surt publicada l'ordre per pagar aquest increment del quatre per cent de les tarifes.» Ho vam signar als pressupostos, ho va signar vostè en un acord històric al mes de juny. S'han saltat el calendari de l'acord històric i estem pagant aquest any igual que pagàvem anys anteriors, sense acord històric. Per tant, jo només el que els demano és que vostès compleixin allò que vostès mateixos van signar, ja no nosaltres, amb el sector. Les dos mil places concertades que són a l'acord de pressupostos, el pla territorial d'on estaven les places, tampoc el coneixem. El va anunciar vostè per al mes de setembre; no en tenim la concreció.

I per què ho fem? –I amb això acabo. Doncs efectivament, entre altres coses..., i ho diu en el seu informe econòmic, que l'impacte econòmic d'aquests 51 milions d'euros per a les PEVS i el tema de les places collaborades de concert social, 10 milions, etcètera, es fa, entre altres coses –i llegeixo literalment, necessito deu segons:– es fa..., es confirma la despesa addicional prevista, «es cobrirà tenint en compte l'increment del finançament associat al conveni del nivell acordat, així com l'increment en la recaptació associada del nivell mínim de finançament de la dependència, gràcies a la millora de l'eficiència en la facturació de l'Imsero pel que fa la incorporació de les persones beneficiàries en situació de dependència». Què vol dir? Que això...

La presidenta

Gràcies, diputat...

Raúl Moreno Montaña

...es pot fer també gràcies als 100 milions d'euros aquest any 2023, transferència del Govern de l'Estat, i als 100 milions d'euros del Govern de l'Estat que vindran per a l'any 2024.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Glòria Freixa Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; bon dia, diputats, consellera, conseller... El primer que farem avui és anunciar-li, doncs, també el nostre vot favorable a aquest decret, des de Junts per Catalunya, perquè és evident que qualsevol política que serveixi per millorar la vida de la gent gran, doncs, és una política que des de Junts per Catalunya sempre serà recolzada.

Sí que li voldria fer un parell de comentaris..., que m'han deixat una mica més sorpresa. I és que el seu partit és un partit que defensa sempre, com més es pugui, el servei públic. I vostè amb aquest decret el que està anunciant és una pujada de prestacions directes perquè les persones, doncs, puguin accedir a una plaça privada. Nosaltres, òbviament, no som contraris a més places públiques de residència, però ja sap que el nostre model s'ajusta una mica més al que vostè ens proposa amb aquesta mesura, perquè entre l'infrafinançament que patim i la contínua pujada d'aquesta demanda de places residencials, és evident que necessitem comptar amb el sector privat. I potser, vostè, de tots els consellers d'aquest Govern és qui ho pot aplicar millor i sense cap complex, perquè ve d'una manera de fer política, d'un espai que durant temps hem compartit i amb orgull, on aquest model de col·laboració públicoprivada ens aporta solucions, i especialment en aquesta situació que comentàvem de l'infrafinançament.

La meva segona sorpresa respecte a aquest decret és que diu: «convé destacar que l'increment de la quantia de les prestacions contribuirà indirectament a respectar la capacitat decisòria i les preferències de la persona dependent. En tractar-se d'una prestació econòmica la persona usuària pot triar la residència assistida on ingressar segons els seus propis criteris d'elecció.» M'agrada la mesura, evidentment li donem suport, però li dono una dada per veure com podem encaixar això, no? Tenim 7.138 persones en llista d'espera perquè es troben en una residència que no va ser la seva primera opció. En tot cas, conseller, endavant, però calen accions més contundents per començar a accelerar.

Per començar, hem d'accelerar. Sabem que té una conselleria molt complexa, però si es fan anuncis un dia rere l'altre, doncs, aquests anuncis s'han de complir. I comencem per la programació territorial dels serveis socials. Ens va anunciar que aquest octubre –aquest octubre– es presentaria la planificació de places a tot el país, el mapa residencial..., som al novembre. L'agència sociosanitària ha començat a caminar, però ho anaven anunciant més rere més, i, al final, doncs, hem perdut gairebé un any d'una feina que ja estava feta; no entenem per què. I el pagament –que ho comentava el company Raúl Moreno– del quatre per cent als centres residencials d'aquest augment anunciat a bombo i platerets, que al final era també el compliment d'una moció d'aquest Parlament de fa més de sis mesos en què se li demanava que pagués ja aquest model. I resulta que avui ens anuncia, com deia el company Raúl Moreno, que es publicarà l'ordre. Ara li preguntem: i quant temps trigarem entre aquesta publicació de l'ordre i aquest pagament? Perquè si són els mateixos sis mesos que han trigat en publicar aquesta ordre promesa, doncs, sincerament, ho veiem

una mica complicat, sobretot per donar el servei públic i el servei que els nostres ciutadans mereixen i que vostè mateix deia.

Conseller, venim d'un congrés internacional de dependència i de qualitat de vida que ha estat molt interessant, aquests dies, i que vostè també ha pogut compartir. Hem escoltat els experts del món social, del món sanitari i experiències internacionals. I hi ha una cosa que està molt clara i que crec que hem de treure com a conclusió i hem d'afrontar aquest debat de manera urgent, de manera global i amb una mirada llarga. Vostè també en parlava ara; jo crec que tindrà la sensibilitat que mereix pel coneixement que vostè té d'aquest sector, però és evident que cal un canvi de rumb i que en lloc d'anar anunciant mesures a trossets, doncs, vostès haurien de liderar aquest espai de debat amb trobada amb tots els sectors i, sobretot, amb els usuaris.

Ens cal asseure'ns, debatre, escoltar i acabar amb un full de ruta que ens doni aquesta fotografia global que ens permeti construir avui el demà. Les conclusions del congrés han estat molt clares i vostè també ara, doncs, ens feia referència a aquesta necessitat de posar-nos a treballar tots en aquest projecte: encarar l'envelliment –encarar l'envelliment–, tothom vol viure a casa, tothom es vol valdre per si mateix. Necessitem, doncs, suport assistencial i de cures. Com podem tenir aquesta cura a casa si no tenim uns professionals ben pagats? Repensem el model de l'any 2000 un vint per cent de grans dependents a les residències, l'any 2023, un seixanta-cinc per cent, i sense modificar les ràtios per resident.

Parlem del dret a l'acompanyament efectiu. La soledat empitjora la qualitat de vida i la salut mental. Parlem de la llengua, del dret a envellir com una part de la cura, com una part d'aquest dret; parlem del finançament: l'Estat incompleix reiteradament el seu compromís amb la dependència i amb els ciutadans d'aquest país. No ens deixem dir coses com les que ens acaben de dir: onze anys congelades les tarifes i on eren ells perquè nosaltres poguéssim fer front a aquestes tarifes? Parlem de la integració del model social i sanitari, de la dignificació dels treballadors socials, dels que es dediquen a les cures. Treballem per la prevenció. Aquest congrés ha estat molt clar amb això: millorar el sistema social evita malalties i depressions, i, per tant, afavoreix que el sistema funcioni. Parlem de com han de conviure els tres sistemes de gestió: la gestió privada, la concertada i la pública.

Li agafem el llast del que ha proposat de treballar conjuntament com a país per aquest model d'envelliment que ens ve ara mateix. Sabem que estem parlant ara d'1 milió i mig de persones de més de seixanta-cinc anys. Ens n'anem a un vint-i-sis per cent –ara tenim un dinou per cent– l'any 2040 i per tant és evident que ho hem d'afrontar i li proposem, per començar, crear una taula residencial per promoure i dissenyar el nou model residencial que ens ajudi, no?, a desplegar polítiques públiques que posin la persona al centre. Jo crec que hauria de ser, doncs, el que garanteixi qualsevol govern.

Acabo amb un darrer missatge. Una metgessa sevillana, al congrés, ens va deixar a tots en silenci perquè ens manifestava: «Creuen que els grans arquitectes de fa segles deixaven de treballar en un projecte perquè sabien que la construcció d'aquella catedral es podia allargar més de cent anys? Creuen que hi havia cap artesà que deixava de picar una sola pedra perquè pensava que no veuria el seu projecte acabat?» Doncs és això: no.

Per tant, nosaltres, igual, conseller, fem-ho ara, fem-ho pels nostres avis, pels nostres pares, però fem-ho per les generacions futures i per Catalunya. Junts per Catalunya hi serem.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari VOX, té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Resulta que Cataluña está sumida en una crisis social sin precedentes desde hace tres años y que, una vez pasado el ecuador de la legislatura, Esquerra Republicana decide presentar un decreto ley para ayudar a algún catalán.

Pues bien, señores del Govern, nosotros votaremos a favor, pero estas medidas llegan tarde y mal, y esto es consecuencia de su desidia. Y, señor Campuzano, los datos oficiales no respaldan su triunfalismo.

En Cataluña hoy, les recuerdo, el veintiséis por ciento de catalanes se encuentran en riesgo de pobreza extrema, el veinte por ciento no puede hacer frente a un gasto imprevisto, dos de cada cinco familias no pueden permitirse una temperatura adecuada en sus hogares, uno de cada tres niños se encuentra en riesgo de privación material severa, 70.430 personas permanecían en lista de espera para recibir una ayuda en la dependencia en octubre de este año y 12.500 llevan años esperando una plaza en una residencia.

Y hoy, insisto, tras casi tres años de legislatura y siete en el Gobierno, vienen ustedes muy contentos con una propuesta de medidas para ayudar a 1.600 de esos 12.500 catalanes, al doce por ciento, al que ayudarán con lo que cuesta el sesenta por ciento de una residencia, porque lo que ustedes ofrecen son 1.238 euros máximo frente a los dos mil –mínimo– que cuesta una residencia con habitación, pensión completa, fisioterapia, psicólogo, etcétera.

Les voy a recordar las personas que murieron en el 2022 esperando una ayuda mientras ustedes despilfarran millones en feminismos ridículos, en medios de comunicación que utilizan para su propaganda separatista o en embajaditas afuncionales: 13.801 catalanes murieron en el 2022 mientras ustedes jugaban a la independencia; treinta y ocho catalanes morían cada día porque no había dinero para ellos.

Y en lo que llevamos de año, ¿saben cuántos catalanes han muerto esperando una ayuda a la dependencia? De diciembre a mayo del 2023, en seis meses, han muerto 6.759 personas; de estas, 4.664 tenían derecho reconocido a la prestación, pero no la recibían, y otros 2.095 aún ni se los había valorado.

Se dice pronto, 6.759 catalanes en solo seis meses, treinta y ocho catalanes al día. Es decir, en el tiempo que dura este Pleno, habrán muerto noventa y cuatro personas esperando una ayuda. Y ustedes centrados en indultar a golpistas y en indultar a malversadores, que son los que han metido la mano en la caja del dinero público; dinero que, entre otros, les correspondía a estas personas. (*Aplaudiments.*)

Somos, con mucho, la región de España con más listas de espera de dependencia, la región de España en la que más gente muere esperando una ayuda, la región de España que más limbo de la dependencia presenta y que en lo que va de año ha aumentado un veintiséis por ciento. Es decir que también somos la región de España en la que más ha aumentado el número de personas que tienen derecho reconocido a una ayuda y no reciben ni un céntimo. ¿Por qué? Pues porque somos la región de España que menos invierte en derechos sociales y en sanidad, porque somos la única región de España que ha disminuido el gasto social por habitante en seis euros, nada menos.

El señor Aragonès y el señor Illa decidieron que invertir 2.782 euros por habitante era suficiente cuando la media española es de 2.940, casi doscientos euros más que en Cataluña. Y en sanidad, pues, lo mismo, estamos a la cola. ¿Por qué? Porque también invertimos doscientos euros menos que la media española.

¿Dónde está nuestro dinero, señores del Govern? ¿Dónde está el dinero de nuestros impuestos? ¿Cómo es posible que siendo la región de España que más dinero recibe del Estado y que más impuestos propios autonómicos tiene, seamos los que peores servicios tenemos? Las listas de espera médicas más largas de toda España, las listas de espera de dependencia más largas de toda España, la educación pública peor de toda España, con la segunda peor inversión, un 17,6 por ciento de nuestro

presupuesto, cuando la media española invierte un 20,6 por ciento, tres puntos porcentuales más que Cataluña. ¿Y luego les extraña su fama de corruptos en toda Europa? ¿Luego se echan las manos a la cabeza cuando aparecen estudios como el de la Universidad de Gotemburgo, en el que señalan que todas y cada una de sus instituciones y de los organismos que penden de ustedes están podridos?

Si de verdad les importase Cataluña, invertirían todo ese dinero que dilapidan en el bienestar de los catalanes. Si de verdad les importasen las personas con dependencia, les pagarían los dos mil euros que cuesta una residencia y no mil doscientos, que es lo que ofrece este decreto ley. Si de verdad les importasen los derechos sociales, pagarían a las residencias concertadas las tarifas que necesitan para dar un servicio digno, cosa que no hacen. Porque, por no hacer, ni han ejecutado aquella subida anecdótica del cuatro por ciento que prometieron a principios de año.

El resumen es que pagan poco, pagan mal y no pagan a quien deben, ni cubrir la totalidad del coste de una residencia ni pagar a las residencias las tarifas medias ni pagar a los dependientes que esperan.

Y esto es muy fácil, señores de Esquerra, en 178 millones de euros han dicho que aumentarán el presupuesto para ayudar a mil seiscientas personas de las 12.500 que esperan una residencia; de esto va este decreto ley, en resumen. Pues, con los 336 millones que han invertido en TV3, pueden ayudar a tres 3.020 personas dependientes más a encontrar una residencia, y con los 120 millones que se gastan ustedes en dictadura lingüística pagarían una residencia durante todo un año a 3.334 personas con discapacidad o con enfermedad mental, para no tener que mal ingresarlas en centros geriátricos, que es lo que están ustedes haciendo ahora. O con los 105 millones que han gastado este 2023 en feminismo radical, podrían haber pagado íntegramente una plaza residencial durante todo un año a 4.375 ancianos.

Esa es toda la verdad de su Gobierno: la desidia, la falta de voluntad política para ayudar a los catalanes y sus verdaderas prioridades, que ni social, ni verde, ni feminista. Empezaron ustedes aumentando el presupuesto en separatismo, abandonando a los catalanes, y acabaron soltando violadores junto a los sociocomunistas. Son ustedes una auténtica plaga para Cataluña.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Bé. Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades..., bé, veient les intervencions anteriors, es pot imaginar que, si al Partit Socialista i a Junts els agrada tant aquest decret llei, a la CUP no li agradarà exactament gaire, per una qüestió de model, i al final sempre acabem amb la mateixa qüestió. És cert, a la part, diguem-ne, d'exposició de motius estem d'acord amb l'anàlisi de la situació de desempaïra gravíssima que té l'atenció a la dependència i la discapacitat al nostre país. És imprescindible abordar les llistes d'espera, el dèficit de places i els costos associats als serveis que han de carregar les usuàries. Però al nostre parer, en aquesta exposició de motius hi falta parlar de les condicions laborals de les treballadores i treballadors del centre, parlar de la fiscalització per la que inevitablement han de passar les empreses que presten aquests serveis; falta estructuralitat i falta mirada llarga.

Precisament per què? Perquè veiem que, en el general d'aquest decret, que s'han fet diversos ressaltats de quins són els objectes i mesures més importants, que són reduir les llistes d'espera, la gratuïtat dels copagaments i diverses adequacions normatives, per nosaltres el que falta és que això no sigui un altre pegat. Si és que, de fet, fins i tot en l'exposició de motius parla de que aquestes mesures es fan sense perjudici de que en un futur la situació pugui canviar, i, per tant, circumscriuint aquest

decret llei i les mesures que proposa a la situació que tenim ara i, per tant, sense afectar o sense parlar d'un pla a llarg termini.

Per una banda, nosaltres creiem que tota l'operació que es desprèn sobretot de l'article 1 i el 2 respecte a la gratuïtat i respecte a l'augment de les PEV perquè les usuàries puguin accedir a places de residència privades no té un altre nom que la consolidació del model publicoprivat, la consolidació de la privatització del servei d'atenció a la dependència i, a més, sense cap tipus de vergonya i amb la literalitat que s'expressa: «L'augment de la quantia econòmica de les PEV permetrà que un percentatge important de les persones que estan actualment a la llista d'espera puguin optar a una plaça privada, sufragant la diferència entre el preu de la plaça i la PEV rebuda.» I es queden tan amples, vull dir... És greu. Ens sembla molt greu que es faci aquesta atenció a la urgència a costa de desmantellar els serveis socials públics a llarg termini.

Perquè sí que és veritat que ara existeix una borsa de recursos que es pot destinar a això, però què passarà a la següent legislatura?, què passarà amb un canvi de criteri de la conselleria?, què passarà quan el criteri diguem-ne polític no estigui sobre mesures socials que han de ser estructurals?

Llavors, per una banda, veiem i coincidim amb aquesta anàlisi i amb part de les qüestions que tracta, però per l'altra banda creiem que és molt greu el plantejament o el marc polític amb el que està treballat i que es defensa en aquest decret.

En definitiva, estem d'acord amb aquesta gratuïtat d'alguns dels serveis, sobretot els dels centres de dia, però no a costa de desmantellar els serveis públics, perdent el control sobre les condicions en les que es presta aquests serveis i, sobretot, amb contractes bilaterals *ad hoc* amb les empreses prestadores d'aquests serveis.

Per contra, mesures que proposen i reclamen tant les usuàries com les treballadores i amb les que nosaltres també estem absolutament d'acord –i que el decret no menciona– parlarien de la fiscalització de les empreses que presten el servei, contraposat al que defensa el decret, que és acords directes amb les empreses, és a dir, parlant inclús d'un nou règim de concert que es faria específicament *ad hoc* amb aquestes empreses.

Les usuàries i treballadores també parlen de reduir les ràtios i que estiguin centrades en les necessitats i no en l'etiqueta i en el grau de discapacitat. De fet, el decret el que fa és plantejar unes ràtios que continuen sent insuficients.

Les famílies i les treballadores i les usuàries també parlen d'incloure la prestació per desplaçament en les PEV de centre de dia, perquè això és una afectació directa a la possibilitat que tenen d'accedir-hi o no accedir-hi, d'arribar fins al centre on es presta aquest servei. Això també té molt a veure, evidentment, amb una territorialitat i una distribució territorial equitativa del propi servei, i el decret no en parla.

I també és un reclam imprescindible l'aplicació efectiva del recurs de l'assistent personal, inclús parlant d'un pla de desinstitucionalització. I és cert que el decret planteja que les PEVs de centre de dia alleugen les famílies, en el sentit de que deixen de tenir la càrrega econòmica i que d'alguna manera retarden la institucionalització d'aquestes persones. Però no és suficient.

I per tot això –amb algunes mesures estem d'acord, unes altres són insuficients i d'altres hi estem totalment en contra–, li anunciem que el nostre vot en aquest decret llei serà efectivament una abstenció i demanarem que es tramiti com a projecte de llei.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, des d'En Comú Podem resumirem el que ens suscita aquest decret llei en tres consideracions. La primera, respecte a l'increment de les prestacions econòmiques vinculades a la residència assistida i a la gratuïtat dels centres de dia per a persones amb discapacitat. La segona consideració té relació amb quines entenem que són les prioritats del Departament de Drets Socials en matèria d'atenció a la dependència. En tercer lloc, l'acció concertada i la situació de la xarxa de serveis socials d'atenció pública. Hem definit el nostre posicionament fent l'anàlisi global i posant en context el que representen les mesures que adopten en aquest decret llei.

I, entrant en la primera consideració, és evident la millora de les prestacions socials com l'increment de la prestació econòmica vinculada a la residència assistida i la gratuïtat del centre de dia per a persona amb discapacitat intel·lectual i física. I podem estar d'acord que és una bona mesura, que ofereix solucions immediates per a persones amb dependència i les seves famílies. A més, la revisió de la prestació econòmica vinculada ha estat necessària, donat l'increment de les quanties màximes i mínimes que ha fet el Ministeri de Derechos Sociales amb el reial decret del passat 18 de juliol i que va entrar en vigor l'1 d'agost. Per tant, senyors del Govern, vostès han hagut de revisar totes les prestacions, i sí, ho han fet a l'alça, cosa que no tenim cap dubte que serà de gran ajuda a moltes famílies per a les que era impossible assumir el cost d'una residència.

Però, conseller Campuzano, vostè sap que darrere dels motius complaents que vostè exposa, com l'increment de la capacitat de decisió de centre de les persones, el que hi ha de fons és el col·lapse del sistema d'atenció a la dependència, amb llargues llistes d'espera, que són un gran obstacle per a la capacitat d'elecció de centre.

La prestació econòmica vinculada és útil per garantir una resposta més ràpida a les persones que necessiten l'accés a la residència, però no és el model que hauríem d'estar reforçant. Primer, perquè és demanar a les famílies que es busquin la vida, que el sector públic no té resposta per a elles. I, segon, perquè és injectar diners públics al sector privat mentre seguim potenciant aquest model mercantilista de les cures a la gent gran.

Tenim un model d'atenció a la dependència que va ser víctima de les retallades d'austeritat dels governs de Convergència, i que, senyores del Govern, vostès, que porten anys gestionant la conselleria d'affers socials, no ho han solucionat. Durant aquesta legislatura des de l'Estat hem fet molts esforços per renunciar a anys de desinversió, d'infrafinançament. I crec que cal reconèixer els esforços d'inversió en dependència i que, amb el rècord d'inversió que s'ha fet en els pressupostos generals de l'Estat, podem començar a articular un sistema d'atenció a la dependència públic i universal.

I en aquestes accions ens preguntem: cap a on va el Departament de Drets Socials? Quines són les seves prioritats en matèria de dependència? Hem vist l'anunci de 1.500 places públiques de residència amb la seva distribució territorial, una inversió que no coneixem al detall, però que probablement va per consolidar la concertació amb empreses privades.

El dèficit d'inversió en places de residència pública que estem arrossegant és altíssim. Els successius governs de la Generalitat de l'última dècada no han invertit en places públiques. A més, ens preocupa la situació de residències públiques com la de Reus o la de la Mercè de Tarragona o la de Berga. Cadascuna per diferents motius, però que estan fent patir a usuàries, treballadores i famílies.

Per tant, si el model per a l'atenció a la dependència segueix sent el transvasament de diners públics al sector privat, en comptes d'accelerar temes tan importants com són el nou model de residència, l'atenció sanitària als centres residencials, la concertació social amb entitats proveïdores, l'actuació dels costos reals dels serveis

per equiparar les condicions salarials de les treballadores, una programació territorial per a la creació de les places públiques que necessitem i amb la inversió que necessitem...

Deixi'm dir-ho: fins ara, el que tenim a la llista de coses fetes pel conseller Campuzano té més a veure amb garantir al sector privat el finançament i l'ocupació de places que amb posar les bases per a un nou model d'atenció a la gent gran, que treballi en la desinstitucionalització, que treballi també per a la cura a la llar, en primer terme, i amb un sistema de residències articulat des del sector públic, que garanteixi drets a la gent gran amb els estàndards que ja han estat aprovats pel consell territorial i que són, com a mínim, un punt de partida.

I, per últim, sobre la situació de la xarxa de serveis socials d'atenció pública i la mesura que adopten en aquest decret en la seva disposició addicional segona. Són molts anys sense fer els deures. Vostès tenen un problema, i és la poca capacitat legislativa i executiva. L'acció concertada segueix sent una assignatura pendent des de fa molts anys, i tenien un instrument jurídic des del 2020.

Deurà entendre que és demanar massa que donem suport a aquestes mesures en la seva totalitat. Arriben tard i malament. Així que el nostre vot serà una abstenció.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Bon dia a tothom, senyora presidenta, conseller, diputats i diputades. Sometemos a debate un decreto del Govern que, bueno, dentro de lo malo, algo ayuda. No les voy a mentir: todo lo que vaya encaminado a mejorar la situación de las personas dependientes, mayores dependientes, bienvenido sea, y contará con el apoyo de Ciutadans.

Ahora bien, este decreto parte de una premisa, parte de una situación, que para nada es óptima, ya que el propio decreto reconoce que no hay plazas públicas suficientes en las residencias para atender a todas las personas mayores que lo necesitan. ¿Por qué? Porque esta no ha sido la prioridad de los diferentes *governos* que ha tenido la Generalitat. Y no hablo solo de los *governos processaires*, sino que me remito al *tripartit*, formado por Esquerra, Socialistas e Iniciativa, que eran lo que venían a ser los ancestros de los comunes; incluso a la época convergente del corrupto Pujol, donde el dinero de los catalanes se iba a pagar las comisiones del *tres per cent*, en vez de dar respuesta a las necesidades de los ciudadanos, como por ejemplo el tema que hoy nos ocupa, que es atender a las personas dependientes.

Entonces, como los diferentes *governos* de la Generalitat y también, por qué no decirlo, los diferentes gobiernos de España nunca han priorizado estas políticas ni las han dotado de suficiente presupuesto, nos encontramos que no hay suficientes plazas públicas para las personas dependientes.

Es muy bonito aprobar una ley de dependencia en el Congreso de los Diputados, ponerse las medallitas, pero a la hora de la verdad, pues, no dotar de suficiente presupuesto a las comunidades autónomas para hacer efectivos los derechos que se acaban de habilitar con la aprobación de una ley. Y perdónenme, pero esto de aprobar leyes que sabes que no se van a poder cumplir porque no hay ninguna administración con voluntad para dotarlas de suficiente presupuesto, este tipo de comportamientos políticos a mí se me asemejan a una estafa.

Hablaba el *conseller* de déficit fiscal, pero le quiero recordar que todas las comunidades autónomas tienen el mismo problema de infrafinanciación en relación con la atención a la dependencia. Y sí que es cierto que algunas comunidades, bueno, todas las comunidades autónomas, al final, tienen que suplir esta infrafinanciación con fondos propios, pero hay algunas comunidades que lo están supliendo más que otras.

Y, al final, este tipo de desatención, además de generar frustración en la ciudadanía, que sabe que tiene reconocido un derecho pero que no se le está prestando, se traduce en familias asfixiadas, no solo a nivel económico, sino también a nivel emocional. Y no voy a dar lecciones de vida, porque todos, en un momento u otro, hemos tenido o vamos a tener que atender a una persona dependiente, a un familiar dependiente. Los que ya hemos pasado por ello o conocemos a alguien en esta situación sabemos lo que significa.

En el mejor de los casos significa tener que poner el piso de la persona mayor en alquiler o venderlo para hacer frente al pago de la residencia, y ni con eso, ¿eh?, a veces llega para pagar la residencia. En el peor significa dejar de trabajar para poder atender a tu familia, porque la familia no tiene suficiente economía ni patrimonio para pagar una residencia.

Por otro lado, últimamente se habla mucho de priorizar la atención en el domicilio, pero es que hay personas mayores dependientes que no pueden permanecer en sus domicilios porque tienen patologías que necesitan una atención especializada. Cataluña tiene las listas de espera para acceder a una residencia..., la lista más larga de toda España, es algo que ya se ha dicho desde este *faristol*, y ante esta situación, pues, se crean unas prestaciones económicas que ayudan a pagar una pequeña parte del coste de una plaza privada de residencia o un centro de día.

Ahora, el Govern, con este decreto, propone aumentar la cuantía de estas prestaciones. Bienvenido sea, votaremos a favor. Valoramos el esfuerzo, lo reconocemos, pero no deja de ser un parche ante una situación insostenible. No olvidemos –y lo ha mencionado el *conseller*– que tenemos una pirámide poblacional que está invertida y cada año las personas dependientes aumentan, y con los servicios públicos que tenemos ahora mismo va a ser insostenible en unos años atender a todas las personas mayores con la dignidad que se merecen.

No es mi voluntad desmerecer el esfuerzo de este decreto, que reconocemos, sino alertar de que la sociedad y los modelos de familia están cambiando y si no creamos las suficientes plazas públicas en residencias nos encontraremos que llegará un momento en el que las personas mayores que necesiten acceder a estas residencias no van a tener ni siquiera un piso en propiedad que poder alquilar o que poder vender para poder pagar la plaza de la residencia o una red familiar que les pueda atender y cuidar. Esto es un problema mucho más grande que del que se está ocupando el decreto.

Quiero aprovechar también para poner en valor a los profesionales que se dedican a la atención a la dependencia, a los profesionales y a los no profesionales también, que a menudo son los grandes olvidados. Creo que esta sociedad tiene una deuda pendiente con ellos, especialmente con ellas, porque es un colectivo que está especialmente feminizado. Creo que es necesario reconocer su valor social. Creo que es necesario apostar también por un reparto más justo de las tareas del cuidado, y especialmente trabajar para mejorar el reconocimiento y las condiciones laborales de las personas que se dedican profesionalmente a cuidar de las personas mayores.

En España en general y en Cataluña en particular, nos queda mucho camino que recorrer para alcanzar los estándares laborales de compensación económica a los profesionales que se dedican a este sector en otros países de Europa.

Como decía, no quiero desmerecer el esfuerzo que hay detrás de este decreto. También es una buena noticia que se elimine el copago en las prestaciones no gratuitas de la cartera de servicios sociales referentes a los servicios de centro de día, de atención especializada temporal o permanente para personas con discapacidad intelectual o personas con discapacidad física.

Y hablando de la cartera de servicios sociales, porque todo no van a ser «flores y violas», en esta intervención, de verdad que me gustaría finalizar mi etapa política habiendo sido testigo de la actualización de la cartera de servicios sociales, que de-

bería haberse realizado en 2011 y estamos en 2023 y aún estamos esperando. Realmente, me haría muy feliz verlo con mis propios ojos, *conseller*.

Y para finalizar, hay un tema de este decreto que sí despierta nuestros recelos, y le voy a ser franca: no soy la única que tiene la sensación de que hubo algunos que se vieron especialmente beneficiados con determinadas adjudicaciones en las crisis de las residencias durante la época del covid. El sector sabe de lo que hablo, porque la sombra de la duda planea desde entonces, y como ni yo ni mi grupo parlamentario tenemos ninguna mochila que nos haga comulgar con ruedas de molino, podemos hablar sin tapujos y afirmar que la figura de acuerdo directo con las residencias que habilita este decreto despierta nuestros recelos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), ya que casualmente en el covid fueron determinadas personas quienes se vieron especialmente beneficiadas con estas adjudicaciones a dedo...

La presidenta

Diputada...

Noemí de la Calle Sifré

...sí, termino—, justificadas por la excepcionalidad de la situación. Entonces, no nos queda otra cosa más que decir que, por nuestra parte, velaremos para que estos acuerdos directos que recoge el decreto sean transparentes...

La presidenta

Gràcies...

Noemí de la Calle Sifré

...y respondan más a criterios técnicos y no tanto a una excelente agenda de contactos.

Gracias.

La presidenta

Gràcies. Té la paraula, per part del Grup Mixt, la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Buenos días, *conseller*, y también a la *consellera* y al resto de diputados. Voy a ser bastante breve en mi exposición, y además me voy a circunscribir al ámbito del decreto ley. Creo que ya le han pegado un buen repaso, por decirlo de alguna manera, desde el resto de grupos. La situación, la verdad, es que es dramática cuando hablamos de los servicios sociales. Y creo que ustedes, con este decreto ley, han perdido una oportunidad de oro para realmente pues intentar solucionar problemas que venimos arrastrando además desde hace mucho tiempo.

De hecho, cuando nos llegó el decreto y lees pues medidas extraordinarias de carácter social, la verdad es que teníamos la esperanza de que lo aprovecharan, pero no. Cuando uno pues se pone realmente a analizar el contenido del decreto, pues lo que vemos de manera muy rápida es que ustedes han tenido que dictar este decreto ley pues a raíz de la entrada en vigor del Real decreto 675/2023, de 18 de julio, aprobado por el Gobierno del Partido Socialista. Por tanto, gran parte de estas medidas que hoy traen ustedes aquí a convalidación pues traen causa del real decreto que le acabo de citar. Por tanto, hombre, ya le digo que podrían ustedes haber aprovechado, y no hay mucha novedad al respecto.

El decreto que hoy nos traen aquí a convalidación pues tiene como objeto, entre otras cuestiones, actualizar las nuevas cuantías máximas para las prestaciones económicas vinculadas, en consonancia pues, insisto, con las nuevas cuantías fijadas por el real decreto del Gobierno de España. Según dice la propia exposición de motivos del decreto ley que nos traen hoy, hay en Cataluña 12.500 personas en lista de espera para poder acceder a una plaza de residencia asistida financiada

públicamente. Son datos que son dramáticos –los hemos comentado más veces– e insisto que mucho me temo que las medidas que hoy nos traen aquí pues no van a servir para aliviar esta lista de espera de manera significativa, que es lo que necesitamos.

Bueno, para poder atender las necesidades de estas personas en situación de dependencia pues mientras acceden al servicio público se les ofrece esta prestación vinculada, que es una prestación personal y periódica sujeta al grado de dependencia y a la capacidad económica de la persona beneficiaria con la que poder sufragar pues parte del coste de una plaza residencial privada. Bueno, es verdad que ustedes mejoran..., las comunidades autónomas tienen margen para mejorar la protección de la dependencia fijada por el Estado, y ustedes, con este decreto ley, pues incrementan los importes máximos y mínimos de estas prestaciones vinculadas, ¿no?, en esta previsión que hace la normativa estatal, y, por tanto, nosotros aquí pues evidentemente estamos de acuerdo, y ya le ha avanzado, además, que vamos a votar a favor de la convalidación de este decreto –que no lo había dicho al inicio.

Bien, según el propio decreto ley expone, pues estas nuevas cuantías deben facilitar que esas personas que no pueden acceder a una plaza residencial pública puedan hacerlo a una plaza privada. Ahora, si analizamos un poco cómo está el mercado y el precio medio de la plaza privada, pues vemos que las cuantías son totalmente insuficientes. Hasta ahora, el importe máximo que recibían las personas beneficiarias de una prestación de estas características era de setecientos casi cincuenta euros; con este incremento es verdad que ahora asciende a los 1.239 euros mensuales, por tanto, son prácticamente quinientos euros más. Pero es que insisto que el precio de referencia de una plaza residencial ronda los dos mil euros. Por tanto, pues la verdad es que es insuficiente. Y por eso lo decía que creo que no vamos a poder con esta medida pues aliviar la lista de espera kilométrica que recuerdo pues que Cataluña lidera en relación con el resto de comunidades autónomas.

Otra de las modificaciones de este decreto ley es la actualización al alza, también, de la prestación vinculada a los servicios de residencia asistida. El Gobierno de España, en el real decreto, fijó una cuantía mínima de ciento cincuenta euros y de doscientos para las personas valoradas con grado II y grado III, respectivamente, y el Govern de la Generalitat lo amplía entre doscientos y doscientos cincuenta euros para cada grado respectivo. Por tanto, pues en este sentido también mejoran la normativa estatal y, por tanto, nosotros aquí también estamos de acuerdo.

Otro, también, de los objetivos que fija el decreto ley es fijar el carácter gratuito de determinadas prestaciones de la cartera de servicios, como pueden ser pues los centros de día de atención especializada temporal o permanente para personas que o bien tengan discapacidad intelectual o con una discapacidad física. Se lo han dicho otros grupos: la actualización de la cartera de servicios es que es una cosa ya que clama al cielo, que llevamos más de una década esperando y que, insisto, podrían haber aprovechado este decreto, pero no lo han hecho, y, bueno, veremos a ver cuánto más tardamos con este tema.

Adicionalmente a estos incrementos de que hemos hablado, el Govern también ha aprovechado para actualizar la normativa de estas prestaciones vinculadas en consonancia con la nueva regulación estatal y ha regulado también el régimen de retorno de cobros indebidos en el ámbito de las prestaciones del sistema público de servicios sociales y del pago de deuda derivadas de la prestación de los usuarios y la financiación de prestaciones de servicios sociales. Nosotros también en esto estamos de acuerdo.

Y ya, por último, para finalizar mi intervención, sí que creo que cabe resaltar que el esfuerzo económico de la Generalitat para implementar este decreto ley es totalmente nulo, *conseller*, porque esto se va a financiar con el incremento de recursos finalistas de la LAPAD; es decir, el próximo año el Estado va a aportar 425 millones de euros como fondos finalistas para hacer frente a la ley de dependencia. Serán

100 milions més que este any 2023, quan els ingressos han sigut de 325 milions d'euros. Per tant... Que li veia que feia vostè com que no amb la capçalera. Ja li dic que l'esforç en este cas no ho va assumir la Generalitat, sinó que vindrà d'estos fons procedents de l'Estat.

En qualsevol cas, com li deia, bé, creiem que és un decret que, a pesar de ser poc ambiciós, ja beneficia i pot aliviar un poc la situació que estem vivint ja que amb el tema de els serveis socials i de les persones en situació de dependència, i, per tant, ja darem el nostre suport.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gràcies, presidenta. Més que un decret és un decretet, ¿no? Jo crec que se ha perdut l'oportunitat de fer..., ja que presentar una sèrie de mesures amb bastant més impacte social de lo que se ha fet. Millorar les operacions econòmiques vinculades està bé –nadie puede oponerse, es razonable y es de justicia–, però és només un parche en l'oceà de problemes que té la política social a Catalunya: setanta mil persones esperant atenció a la dependència, 12.500 majors i persones amb discapacitat esperant residència, per no parlar de la vivenda pública, les llistes d'espera sanitàries, el rècord d'Espanya en barracons, taxes de pobresa al màxim, i nos traeu només això. Ja que, francament, és una oportunitat perduda. I, com deia, se li vota a favor, però és un decretet, en fi, de poc impacte.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la senyora Jordina Freixanet i Pardo.

Jordina Freixanet i Pardo

Bon dia conseller, consellera, diputats, diputades. S'han dit moltes coses i és evident que el punt que portem és la convalidació del Decret Llei 2/2023, de 17 d'octubre, de mesures extraordinàries de caràcter social. Un decret llei que s'emmarca dintre de les quatre transformacions del Govern, com sabem, la democràtica, la social, la verda i la feminista, en aquest cas el nostre pilar fonamental, l'escut social, i on s'han fet més avenços, la transformació social. Perquè volem una Catalunya de drets i una Catalunya d'oportunitats, i amb aquest decret llei, el que ens venim a presentar, com ha explicat el conseller, és aquesta garantia de drets per a persones amb dependència. I aquest decret llei té un impacte directe en aquestes persones, però també té un impacte directe en totes les famílies, en tots els cuidadors, en totes les persones que també estan al voltant de la dependència.

El conseller ho ha explicat, l'objecte bàsicament és doble: primer, incrementar les prestacions econòmiques vinculades, i s'incrementen no només per l'import, és a dir, que passem de 747 euros en el cas de les rendes més baixes a 1.238; i també en el nombre de persones, hem dit que arribarem segurament a gairebé 5.000 persones més que estan en llista d'espera. Per tant, té una doble vinculació: incrementar els diners que s'aporten, però també reduir el nombre de les llistes d'espera.

Per tant, superem amb escreix el *real decreto* del Govern. S'ha fet un esforç considerable i es supera bàsicament amb el principi d'equitat. No es tracta d'una aportació lineal, sinó que el que es fa és a aquelles persones que menys tenen, ajudar-les perquè més tinguin. Aquí també m'agradaria fer una petita aportació: quan parlem de «places públiques» no parlem de «places gratuïtes», és a dir, el copagament hi és sempre per part de les famílies. El que hem de fer és que aquest copagament sigui equivalent a l'esforç que poden fer cadascun de nosaltres i que aquí,

com deia alguna diputada, no es deixin el patrimoni la persona, la família i les diferents persones.

Parlem d'universalització, del dret a ser cuidat, aquest és el..., del que estem parlant; de la universalització del dret a ser cuidat i també del dret a escollir. Hem parlat també de model i segurament aquí hi ha molta feina a fer, però tampoc no és just que es digui que no s'ha fet res. En aquest moment hi ha més de tres residències públiques projectades i més de quaranta en fons Next Generation. Per tant, segurament, quan es governa el que hem de fer és governar, i fer-ho tot alhora.

I ho hem dit, tenim un quatre..., un «quadrelema», ha dit el conseller, quatre dilemes a l'hora de poder treballar: hem de reduir les llistes d'espera, hem d'incrementar els salaris de les persones que cuiden, hem de fer una inversió en equipaments i hem de ficar sobre la taula un canvi de model a la institucionalització, posant a la persona en el centre. I tot això ho hem de fer tot alhora i intentant garantir que el dia a dia d'aquestes persones no els diguen: «No, no, és que mentre repensem aquest model, d'aquí a uns anys, ja els ajudarem; mentre, doncs miri, vostès espavilin com puguin.» Crec que en aquest quadrelema, el fet de treballar-ho tot alhora és on aquest decret llei incideix, i també d'aquest decret llei, la urgència per poder-lo fer.

És poc o és molt? També ha sortit, no? El departament està fent poc o està fent molt en el seu dia a dia? Jo crec que aquí també hem de parlar de l'infrafinançament endèmic que pateix el sector i que el vuitanta per cent del finançament recau de la Generalitat. Hem parlat de dèficit, hem parlat de sostre d'endeutament, de cotilles jurídiques també de la pròpia llei estatal. Però aquesta mesura no es planteja sola en cap moment, aquesta mesura es planteja avui, es porta a convalidació, però hem parlat també d'una planificació a curt termini que es va presentar al Parlament el 26 d'abril, es va parlar d'una planificació a mitjà i llarg termini on es va parlar també que aquestes mesures es prendrien en el quart trimestre i, per tant, estem fent els deures i s'està complint. Hem parlat també de la reducció de quaranta-quatre dies en la tramitació de la dependència, que això, també, no deixa de ser ajudar directament a aquelles persones que estan patint perquè puguin rebre aquesta resolució. I també estem parlant d'un desplegament del model d'atenció integrada a vuit territoris. Per tant, crec que estem alineats amb l'objectiu del departament: eliminar desigualtats socials, però també desigualtats territorials, perquè Catalunya no és exactament igual a tot arreu i per tant, no a tot arreu hi ha places públiques, i no a tot arreu i els mateixos serveis i per tant, també s'han de treballar en aquestes desigualtats territorials. Reduir llistes d'espera, identificar les inversions i establir mecanismes eficaços en la gestió pública.

Però, saben?, en temes de dependència –i en això jo crec que s'ha vist també en el posicionament de gairebé tots els grups polítics– crec que el debat parlamentari ha de deixar l'acidesa pròpia d'aquesta cambra i que hem de treballar perquè el dia a dia de les persones, en allò que aprovem o que deixem d'aprovar, o que amb la nostra abstenció no fem possible que tirin endavant, hi ha d'haver generositat, mirada ampla i lideratge compartit. I això els ho dic especialment per la segona mesura, a què potser no s'ha fet tanta referència, que és la gratuïtat dels CAEs, dels centres d'atenció especialitzada diürna. Moltes famílies amb paràlisis diverses, amb pluridiscapacitat que ja de per sí estan assumint uns costos econòmics altíssims per poder atendre degudament els seus fills i filles –perquè tota la vida els han d'atendre, absolutament tota– en aquests moments estan pagant entre cinc-cents i sis-cents euros per poder accedir a aquests centres. Doncs crec sincerament que el fet de que a partir que sigui aprovat aquest decret sigui gratuït –i parlem que sigui gratuït– només per això ja valdria el vot favorable al que és l'aportació de tot aquest decret.

Per tant, per part nostra, per part del Grup d'Esquerra Republicana, volem donar les gràcies al conseller pel lideratge en aquest decret, a la resta de grups parlamentaris, perquè no n'hi ha cap que s'hi hagi oposat, i, per tant, crec que també ens hem

de felicitar quan en aquesta cambra, que costa tant arribar a consensos, no hi ha cap dissens, i per tant, el que fem, doncs, és mostrar el nostre vot favorable i agrair també la feina feta a la conselleria i al conjunt del Govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passarem, doncs, ara a votar la validació del Decret llei 2/2023.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 115 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 2/2023 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Maria Dolors Sabater i Puig demana per parlar.)* Senyora diputada...

Maria Dolors Sabater i Puig

Nosaltres demanem que es tramiti com a projecte de llei.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no.

S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Per tot això, s'inicia la votació.

El resultat de la votació és de 10 vots a favor, 113 en contra i 11 abstencions.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 2/2023 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Projectes de pressupostos

230-00005/13 i 230-00006/13

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2024. *(Remor de veus.)* Diputats, vagin..., i diputades... *(Pausa.)* Gràcies.

Per acord de la Mesa Ampliada, aquest punt de l'ordre del dia se substanciarà conjuntament amb el sisè punt de l'ordre del dia, relatiu al projecte de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges per al 2024. En farà la presentació conjunta la vicepresidenta primera, la senyora Alba Vergés. Té la paraula, doncs, la vicepresidenta primera.

La vicepresidenta primera

Molt bé; moltíssimes gràcies, presidenta. Bon dia diputades i diputats. Enguany presentem des de les vicepresidències de la Mesa del Parlament, que en tenim la responsabilitat en nom de la Mesa, el pressupost del Parlament de Catalunya per a aquest proper 2024, per posar-lo a consideració de totes i tots vosaltres i que ha estat el resultat, deixeu-m'ho dir, d'una gran feina dels serveis de la casa, a qui els vull agrair molt sincerament la tasca que han dut a terme en aquest pressupost i que duen a terme en el seu dia a dia, especialment a la persona que encapçala l'elaboració d'aquests pressupostos, que és l'oïdora de comptes d'aquest Parlament.

Dit això, aquest pressupost el volem enfocar amb diverses perspectives que responen als reptes de present i futur, tant locals com globals. Primer de tot, sota la vo-

luntat d'introduir l'agenda 2030 de manera integral i multidimensional, que ha d'englobar tres elements que són claus com a pressupost públic de la cambra catalana: la perspectiva de gènere, el canvi climàtic i la transformació digital.

Pel que fa a la visió integral des d'una perspectiva de gènere, com a fet destacable, s'ha estudiat l'impacte de la bretxa salarial en el si del nostre Parlament. Els homes constitueixen el 46,88 per cent de la població analitzada i les dones el 53,12 per cent. El percentatge d'homes del personal funcionari i dels assistents de grup parlamentari és inferior al percentatge de les dones, però, per contra, en el col·lectiu d'interins, eventuais i diputats el percentatge d'homes és més elevat.

Veiem una bretxa salarial global negativa del 2,32 per cent, tot i que amb alguna diferència quan comparem jornada real i jornada completa. I això es deu a que les reduccions de jornada continuen recaient i ho fan en el cent per cent en les dones.

En l'àmbit de la perspectiva de gènere, també s'han implementat una sèrie de mesures amb la corresponent partida pressupostària, donant compliment al pla d'igualtat del Parlament de Catalunya, que és pioner i és ambiciós. Hem volgut extreure la informació dels departaments corresponents, les partides que els hi corresponen, i de les quals podem destacar les formacions, l'organització de jornades i, en el capítol VI, el desenvolupament d'aplicacions que contemplen la recollida de dades desagregades per sexe.

En aquest pressupost també, tal com he expressat abans, el Parlament també programa diferents accions per tal d'aconseguir una transició ecològica i afavorir la lluita contra el canvi climàtic, així com l'adaptació de l'Administració a la nova societat digital. Aquí voldria destacar les partides del capítol II per a auditories de certificació energètica i per a assessorament en gestió energètica, i també les inversions per a substitució de maquinària obsoleta per maquinària més eficient energèticament, i les millores en il·luminació i gestió horària d'equipaments programada.

Per explicar-vos, en el context d'evolució del pressupost, sobre el volum, sobre la xifra global del pressupost i per contextualitzar-ho amb el seu històric, veiem que el pressupost més elevat durant el període 2003-2024, que veiem avui, és el de l'exercici 2008, amb un import de 72 milions d'euros. Durant el període 2011-2018 es fa un esforç de contenció de la despesa i a partir del 19 fins a actualment aquest 2023 la tendència ha estat a l'alça.

Tanmateix, enguany el pressupost disminueix per a l'exercici 2024, que no arribarà als 60 milions d'euros, 59.920.008 euros, aproximadament uns 7 milions de reducció, que suposa un 10,51 per cent menys respecte de l'any passat. Aquesta disminució és a raó de, principalment, la reducció, tal com va acordar la Mesa Ampliada del Parlament, de l'import global de la subvenció del Parlament als grups i subgrups parlamentaris per fer front a les seves despeses corrents i de funcionament, reduint-ho fins als 3.725.000 euros, i que suposa una disminució del 70,32 per cent del capítol IV del pressupost del Parlament. És un canvi rellevant.

I aquesta reducció va lligada també amb l'assumpció per part del pressupost de la Generalitat de Catalunya de la transferència a les formacions polítiques, d'acord a com es va establir a la disposició addicional quarta de la Llei 3/2023, de 16 de març, de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic.

Sense voler estendre'm excessivament sobre despeses i ingressos dels diferents capítols de pressupost, que els portaveus de cada grup parlamentari ja coneixen i que ja tenen tota la informació al seu abast, sí que els vull fer cinc cèntims sobre algun apartat en concret. Hi ha diferents partides, les més rellevants en import, per a obres de manteniment i reparació de l'edifici d'aquest palau magnífic del Parlament, de modernització i millora de consums dels sistemes de màquines de climatització i de subministrament d'equipament de xarxa i seguretat d'accés.

I s'ha fet un exercici important de llistar els projectes previstos d'inversió que el Parlament necessita per a la seva modernització, actualització i capacitat de desen-

volupament, amb els espais i recursos adequats, de totes les tasques encomanades, amb tots els departaments del Parlament responsables, per tal de poder-los incloure en el pressupost, en el cas que ja siguin iniciats, vigents i que així s'escaigui, o establir quins d'aquests projectes es poden autofinçar pel fons de romanent de què disposa..., de què disposem al Parlament de Catalunya.

I expliquem també, no deixem de fer-ho, la partida més important del pressupost, que és la del personal del Parlament de Catalunya, que representa en el capítol I el 71,74 per cent del pressupost del Parlament. En primer lloc, s'assumeix, com totes les altres administracions públiques, els diferents increments salarials per als funcionaris i funcionàries, consolidant l'u i mig més el dos i mig per cent corresponent.

També s'afegeix la nova aplicació de la disposició transitòria segona del Reglament del Parlament d'una mensualitat que minora el capítol II i s'incorpora al capítol I tal com es va aprovar a la Mesa Ampliada del juliol del 23 aplicar a partir del gener del 24 i que, precisament, hem de reflectir en aquest pressupost per al 2024, complint els acords, complint els compromisos d'aquesta mateixa cambra.

També s'ha dotat amb 121,75 mòduls bàsics, d'acord amb l'increment de la ràtio per diputat del personal assistent dels grups i subgrups parlamentaris, així com les variacions en les dotacions d'acord amb les necessitats de la pròpia Administració parlamentària i d'acord amb les diferents modificacions de la relació de llocs de treball aprovades en aquest Parlament, i l'increment de les bases màximes de cotització per a l'exercici 23 i entrada en vigor del mecanisme d'equitat intergeneracional.

Aquestes són les xifres, aquestes són les partides principals del pressupost del Parlament per al 2024.

Pel que fa referència a les institucions estatutàries, la Sindicatura de Comptes de Catalunya, el Síndic de Greuges de Catalunya i el Consell de Garanties Estatutàries, ens han presentat les tres institucions els tres avantprojectes, que ja han estat aprovats pels seus organismes respectius i en el marc de la seva autonomia pressupostària, i que, d'acord amb la llei, la Mesa Ampliada del Parlament de Catalunya ha estudiat prèviament per ser portats avui aquí al Ple.

Pel que fa a les tres propostes que ens han remès, responen a les necessitats, el funcionament, la dinàmica d'aquestes institucions, i que avui, òbviament, també sotmetem a consideració de totes i tots vosaltres.

En concret, el Consell de Garanties Estatutàries per a l'exercici 2024 presenta un increment del tres i mig per cent; la Sindicatura de Comptes, un increment pressupostari de l'11,83 per cent, i el Síndic de Greuges, un increment del 5,3 per cent.

He explicat el pressupost del 2024 per al Parlament de Catalunya i de les tres institucions estatutàries i, per acabar, per concloure, diputats i diputades, avui, en nom de la Mesa, presentem aquests pressupostos. En el pressupost del Parlament de Catalunya per al 2024, un pressupost fidel a les responsabilitats pròpies de la institució del Parlament, amb un esforç perquè reflecteixi acuradament els acords i l'ordre en els diferents departaments del Parlament que fan funcionar aquesta institució tan important per a la democràcia. La nostra tasca com a diputats i diputades no seria possible sense tenir les infraestructures, els sistemes d'informació, els recursos, les eines d'accés per a la ciutadania, tant les digitals com les presencials, els serveis educatius, els serveis lingüístics, d'estudis parlamentaris, serveis jurídics, d'administració, de gestió, dels serveis de premsa i comptant amb totes i cadascuna de les persones que formen part del Parlament per fer-ho possible. Per aquest motiu, aquest és el pressupost presentat, amb aquesta reducció del 10,51 per cent respecte a l'any anterior, que he pogut exposar-ne els motius; però sobretot, un pressupost que pretén donar aquesta resposta a les necessitats democràtiques, als reptes de present i futur del nostre país, especialment des de la perspectiva integral i global de gènere, tra-

çant el camí de la transició ecològica i la transformació digital per actualitzar i fer avançar la nostra institució.

Res més. Moltíssimes gràcies. I aquí deixo, doncs, aquests tres pressupostos de les institucions més el pressupost del Parlament de Catalunya a la vostra consideració.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, acabada la presentació dels projectes de pressupostos per part de la vicepresidenta primera, procedirem a la intervenció dels grups parlamentaris que ho desitgin per un temps màxim de dos minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, el senyor Òscar Ordeig i Molist. (*Òscar Ordeig i Molist renuncia a fer ús de la paraula.*)

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta, bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, president, consellera... Bé, manifestar amb dos minuts el nostre vot favorable. Agrair, com s'ha fet, als serveis tècnics econòmics del Parlament i oïdora de comptes la tasca feta. També agrair a la Mesa i al lideratge de la presidenta per portar uns pressupostos que entenem que són molt ben elaborats i, en aquest sentit, com ja ha explicat la vicepresidenta, doncs amb una reducció d'un 10,50 per cent per import de 59.920.000 euros i que en aquest cas incorpora els acords que hem fet els diferents membres de la Mesa Ampliada i la pròpia Mesa pel que fa a les indemnitzacions dels diputats, l'increment de seguretat social, els acords per l'increment dels treballadors i funcionaris al servei de l'Administració pública i també aquells acords relatius a les inversions que ha de fer aquesta institució per mantenir, doncs, el seu nivell d'eficiència i eficàcia al servei de la democràcia i de la ciutadania.

És un pressupost, com ja s'ha fet esment, que és sensible a continuar reduint la bretxa salarial de gènere, avançar en la transició ecològica, la lluita pel canvi climàtic d'aquesta institució i també avançar en inversions cap a la transformació digital de la cambra i, per tant, ser dotada d'aquells elements imprescindibles per al treball de les diputades i diputats, però també dels serveis tècnics, com dèiem, al servei de la ciutadania. També, doncs, donar el nostre també consentiment i vistiplau al pressupost de les institucions adscrites pressupostàriament a la Sindicatura de Comptes, amb un pressupost de 15.300.000 euros, al Síndic de Greuges, amb 7.534.000 euros i el Consell de Garanties Estatutàries, amb un pressupost de 3.450.000 euros. I també fer esment de l'aplicació del romanents 23 a inversions de l'any 24 per import de 4.650.000 euros, com dèiem, per modernitzar també aquesta institució. Res més i expressar el vot favorable.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per part del Grup Parlamentari de VOX, vol intervenir, senyor Garriga? Endavant.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Molt ràpid. Debatem i votem avui el pressupost del Parlament de Catalunya, del Consell de Garanties Estatutàries, de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges per al 2024. I després dels deliris ideològics de la vicepresidenta de la Mesa, que va buscant bretxes salarials pels racons de la casa que ells governen, doncs remarcar des del nostre grup parlamentari que és una ocasió més perduda perquè els polítics demostrin una miqueta –una miqueta– de sensibili-

tat, perquè els catalans ho estan passant malament: som els que més paguem impostos, els que més calés destinem de les nostres nòmines, els que més calés destinem quan mor un familiar o els que més calés paguem, els catalans, quan comprem un habitatge; calés que paguem a la Generalitat de Catalunya. I alhora l'INE publicava la setmana passada un indicador multidimensional de qualitat de vida i males notícies per als catalans. I és que és la primera vegada que Catalunya cau per sota de la mitjana espanyola i les àrees on hem caigut més són seguretat, salut i educació; les seves competències, les competències de la Generalitat de Catalunya.

I vostès, què fan? Es gasten 26 milions d'euros amb unes institucions prescindibles, 2 milions més que l'any passat: Consell de Garanties Estatutàries, sense competències, no vinculant, perquè ja tenim el Tribunal Constitucional; Síndic de Greuges, prescindible, ja tenim al Defensor del Poble, i ara en volen crear més de locals; Sindicatura de Comptes, costosa, quan ja tenim el Tribunal de Comptes, i es gasten 1,6 milions més aquest any. Paguen sous altíssims als afins a la seva causa, que es reparteixen els socialistes i els separatistes, els separatistes i els socialistes.

I des de VOX ho tenim molt clar: plantejem l'eliminació d'aquestes tres institucions costoses i retornar lo que són les competències als òrgans nacionals. I que els diners, per descomptat, siguin destinats a causes socials o, per descomptat, a baixar impostos.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar la senyora Mar Ampurdanès Gutiérrez.

Mar Ampurdanès Gutiérrez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... En primer lloc, agraïm a les treballadores de la casa la feina feta per l'elaboració d'aquest pressupost del Parlament, així com dels informes d'execució que ens fan arribar periòdicament. Fa uns mesos vam tenir l'oportunitat de trobar-nos amb la oïdora de comptes i les seves explicacions i aclariments ens van ser certament útils per comprendre tota la tasca que desenvolupen. Tanmateix, el nostre vot serà contrari a l'aprovació d'aquest pressupost del Parlament per una raó principal. Des de la CUP no podem avalar un pressupost que dedica unes quantitats desorbitades als sous dels diputats i diputades. Sabem que aquesta decisió és política i per això no ens cansarem de repetir-la en tots els espais que considerem pertinents, com ho fa el nostre company i secretari tercer, Carles Riera, a la Mesa del Parlament.

Cal que ens abaixem els salaris, cal abaixar els sous dels diputats i diputades. No pot ser que la meitat de la població a qui pretenem representar tingui dificultats per arribar a final de mes mentre els diputats i diputades cobren sous desorbitats, uns sous que, més enllà de la base, s'acaben de farcir amb complements, amb dietes per desplaçaments, que fa temps que demanem també que, com a mínim, es justifiquin amb tiquets o factures perquè, si no, no deixen de ser una assignació fixa que suposa un sobresou a final de mes. L'únic avenç que s'ha fet en la matèria ha estat començar a introduir progressivament part d'aquests complements que no tributaven a l'assignació fixa –que sí que tributa–, però aquest cost va a càrrec del Parlament, en lloc de fer-ho a càrrec dels diputats i diputades, cosa que també ens sembla un escàndol.

A la Mesa del Parlament hem insistit en diverses ocasions en la necessitat de rebaixar els sous dels electes: en un primer moment, aquesta petició va ser desatesa; en un segon moment, se'ns va dir que es creava un grup de treball per desenvolupar la proposta, una proposta nostra a treballar en què no hem estat convidats a formar part, però a dia d'avui no en tenim cap informació de l'aterratge de tot plegat.

Diputats i diputades, sovint nosaltres els parlem en aquest hemicicle sobre les necessitats materials de la gent (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i el que no podem fer...

La presidenta

Gràcies, diputada...

Mar Ampurdanès Gutiérrez

...és que qui legisla visqui tan lluny de la realitat de la població a qui vol representar.

La presidenta

Gràcies. Té la paraula, ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Joan García González.

Susanna Segovia Sánchez

Presidenta...

La presidenta

Sí, endavant.

Susanna Segovia Sánchez

...ens tocaria a nosaltres.

La presidenta

Ui sí, perdó. Avui les tinc amb vosaltres, perdoneu. (*Rialles.*) Sí; del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la senyora Susanna Segovia Sánchez. Perdó.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Des de l'escó, només per aclarir el nostre sentit del vot, que un any més haurà de ser en contra de la proposta de pressupostos del Parlament de Catalunya, nosaltres volem agrair també als serveis de la cambra la feina que fan elaborant el pressupost i també el seguiment de l'execució. Però, com hem dit moltes vegades, mentre no hi hagi la voluntat política suficient dels grups majoritaris a la Mesa del Parlament i que estan també representats a la resta de l'hemicicle de fer efectiva d'una vegada per totes la incorporació de les dietes al sou base que cobrem els diputats i diputades i que, per tant, puguem tributar per aquest sou, perquè en realitat tots sabem que és un sou encobert, que es paga com a dietes per facilitar aquest encobriment. Nosaltres no hi estem d'acord i, fins que això no es faci, ens sembla que la incorporació d'una mensualitat cada any és absolutament insuficient.

Ens diu que hi ha un grup de treball que treballarà la proposta de com incorporar el sou; nosaltres no hi hem estat convidats tampoc, entenem que és una altra vegada el repartiment entre els tres grans grups majoritaris.

I també voldria aprofitar l'ocasió per fer una reflexió, que ja vaig fer a la Mesa Ampliada, i és expressar la preocupació per l'informe de l'Oficina Antifrau que s'ha presentat i que vam demanar a aquesta Mesa Ampliada. Se'ns va dir que s'està preparant l'informe de resposta.

Nosaltres el que volem demanar, tant al secretari general com als serveis de la cambra i a la Mesa, és que la resposta sigui per aclarir què va passar, perquè es depurin les responsabilitats que siguin necessàries, perquè no hi hagi un encobriment de les irregularitats que es van produir, si es van produir, segons diu Antifrau, i, sobretot, perquè es prenguin mesures correctores.

No intentem tapar-ho. Si volem defensar el prestigi de la cambra de cara a la ciutadania, el millor que podem fer és aclarir què va passar, prendre mesures i que no torni a passar mai més.

Gràcies.

La presidenta

Ara sí, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Sí. Gràcies, presidenta. També des de l'escó, simplement per aclarir i exposar que la nostra voluntat i el nostre vot serà avui d'abstenció; i això és notori perquè normalment als pressupostos del Parlament hi hem votat a favor. Hem intentat sempre, tant des de fora com des de dins de la Mesa del Parlament, treballar per la governabilitat d'aquesta cambra i d'aquesta institució. Crec que ho hem fet i ho hem aconseguit en molts moments.

Però nosaltres, després de l'informe de l'Oficina Antifrau i de tot el que està passant i ha passat durant aquesta legislatura amb l'anterior presidenta del Parlament, la senyora Borràs, i la falta de reacció de l'actual Mesa del Parlament, doncs, creiem que l'opacitat ens porta a no creure ara mateix en la possibilitat de votar-hi a favor; i ens sap molt greu realment.

Nosaltres ens abstindrem. I demanem novament, com ho hem fet altres vegades, a la senyora Erra que tornem a aquella època en què tots els grups podíem participar en les reunions de la Mesa del Parlament. Es va fer en les dues legislatures anteriors. Precisament, quan estava Ciutadans dins de la Mesa, convidàvem la resta de grups perquè poguessin participar. I aquesta voluntat i aquesta decisió afavoriria molt i, segurament, acabaria amb bona part de l'opacitat i de les irregularitats.

I crec que és una mesura de transparència que podria prendre sense cap problema demà o avui mateix la Mesa del Parlament. Ho torno a posar sobre la taula i crec que afavoria molt que grups com el nostre poguessin participar en el futur en la governabilitat del Parlament de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gràcies, presidenta. Des de l'escó, simplement per manifestar que el nostre vot serà d'abstenció.

La presidenta

Moltes gràcies. I, per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. El presupuesto del Parlament, sin contar *consell* y *síndics* varios, ascenderá a casi 60 millones de euros. Y aquí doy un dato: el presupuesto de la Asamblea de Madrid no llega a 40, el presupuesto del Parlamento andaluz son 44. Y hago una pregunta retórica, ¿es razonable que el Parlamento catalán sea un cincuenta por ciento más caro que el andaluz o el madrileño?

Yo creo que sí y por eso votaré «no».

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Raquel Sans Guerra. Ah, no al final? Molt bé. Doncs, un cop han parlat tots els grups, passarem a votació. Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem ara la votació sobre el projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2024.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació és de 97 vots a favor, 28 en contra i 9 abstencions.

Queda aprovat el projecte de pressupost del Parlament per al 2024.

I a continuació passem a la votació conjunta del projecte de pressupost del Consell de Garanties Estatutàries, de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges per al 2024.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació és de 97 vots a favor, 11 en contra i 26 abstencions.

Queda aprovat, doncs, el projecte de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges per al 2024.

Procediment per a designar set membres del Consell per a la Recerca i la Innovació de Catalunya

284-00016/13

Passem ara al setè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per a designar set membres del Consell per a la Recerca i la Innovació de Catalunya. D'acord amb l'article 14.4 de la Llei 9/2022, del 21 de desembre, de la ciència, procedirem a continuació a la designació dels set membres del Consell per a la Recerca i la Innovació de Catalunya que han estat proposats conjuntament pels grups parlamentaris.

Els candidats proposats són Nora Ventosa Rull, Joan Elías Garcia, Núria Montserrat Pulido, Lluís Blanch Torra, Xavier Farràs Hernández, Lluís Torner i Sabata, Anna Maria Pla i Boix.

Si ningú demana intervenció, passem, doncs, a la votació per a la designació. Atès que el nombre de... *(David Cid Colomer demana per parlar.)* Endavant, diputat.

David Cid Colomer

Ràpidament, presidenta, simplement per explicar de nou que un nou acord per a repartiment de llocs de càrrecs entre PSC i Junts i Esquerra, en el qual s'han exclòs altres grups parlamentaris com el nostre. *(Remor de veus.)*

La presidenta

Atès que el nombre de candidats presentats és igual al nombre de candidats a proveir, es pot aprovar per assentiment la candidatura presentada? *(Pausa.)* No? Doncs, en cas contrari, com ho és, els recordo que per a aquesta designació només es requereix la majoria simple i que la votació serà secreta.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 95 vots a favor, 18 en contra i 19 abstencions.

Queden designats membres del Consell per a la Recerca i la Innovació de Catalunya els set candidats proposats.

(Aplaudiments.)

Proposició de llei sobre les defensories i sindicatures locals de greuges (debat de totalitat)

202-00055/13

Passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat de la proposició de llei sobre les defensories i sindicatures locals de greuges.

(Remor de veus.) Diputats, diputades, si van abandonant la sala...

En primer lloc, i d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els cinc grups parlamentaris proposants i a continuació intervindrà la resta dels grups parlamentaris per expressar llur posicionament. Tal com va acordar la Junta de Portaveus, tots els grups parlamentaris tindran un únic temps de cinc minuts cadascun.

Té la paraula per iniciar el Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, el senyor Oscar Aparicio i Pedrosa.

Oscar Aparicio Pedrosa

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. En primer lloc, permeteu-me, doncs, que doni la benvinguda als membres del Fòrum de Síndics i Defensors Locals de Catalunya que estan presents avui, no només us doni la benvinguda perquè ens acompanyeu, sinó perquè sense el vostre treball constant i intens és evident que avui no tindríem aquesta proposició de llei aquí sobre la taula.

Aquesta llei és molt important, perquè ja hi ha sindicatures existents que estan realitzant tasques de defensa dels drets de la ciutadania en prop de quaranta municipis de Catalunya. La figura de les sindicatures locals té com a missió principal la supervisió de l'actuació de l'Administració, l'aplicació que fa de les normes en casos concrets i donar la possibilitat a les persones de reclamar per possibles arbitrarietats o irregularitats comeses per part d'aquesta Administració.

Però la figura de la sindicatura va més enllà d'aquesta definició, que podríem dir que és de manual, amb les tasques que realitza. Per la seva posició independent respecte als ajuntaments o els equips de govern municipal gaudeixen d'una *autoritas* davant de la ciutadania que permet realitzar un primer sedàs d'aquelles queixes veïnals que pugui haver-hi sense fonament, alhora que les seves recomanacions amb relació a les actuacions municipals no només doten de seguretat la presa de decisions per part d'aquestes entitats o d'aquestes autoritats, sinó que ajuden a millorar els procediments i els resultats de l'activitat municipal.

Per resumir, i tal com estableix l'exposició de motius de la llei, l'objectiu és que la ciutadania disposi d'un instrument proper per assolir l'equitat i la justícia socials en tota l'activitat política municipal.

De forma general, em sembla que alguns aspectes d'aquesta llei..., vol ser tan precisa que traspasa el límit del principi de l'autonomia municipal, però en tot cas m'hi referiré més endavant.

Vull posar de manifest, primerament, que aquesta llei, com he dit, és un molt bon instrument per regular aquests aspectes fonamentals d'aquesta institució, per tenir la coherència i homogeneïtat en la regulació que fan els diferents municipis, i en valorem molt positivament aspectes com poden ser la definició de les funcions de la institució, com es fixen, quin és el règim jurídic d'aquesta institució, la modalitat de les intervencions que pot tenir, així com el procediment de cadascuna d'aquestes intervencions possibles, el contingut de les resolucions, dels informes, les memòries i la possibilitat de recórrer a mètodes de resolució alternativa de conflictes.

Però, com dic, aquests aspectes positius –que per tant els donem per bons i per vàlids– també van acompanyats d'alguns que a nosaltres, com he dit, ens sembla que són millorables. I com he dit és..., bàsicament entenem que aquesta regulació vol ser, doncs, tan detallada, tan precisa que en algun moment traspasa el límit del principi de l'autonomia municipal. El principal aspecte, que vam dir en el seu moment i que qüestionem, és l'obligatorietat d'establiment de la figura en els municipis de més de vint mil habitants.

En un estat de dret no només es garanteix instaurar aquests drets que els ciutadans tenen envers les institucions, sinó que també cal articular elements per garantir-ne l'exercici, que situïn les administracions no només com a receptores de deures dels ciutadans, sinó part activa, en què els seus ciutadans gaudeixin d'aquests drets. Però creiem que són les pròpies corporacions municipals les que coneixen millor la realitat dels respectius consistoris, dels respectius municipis i, per tant, són les que han de poder optar pels instruments que considerin més adients a cada moment per vetllar pel dret dels seus ciutadans.

A més, entenem que, si un dels objectius de la llei és promocionar i estendre aquesta figura, per les característiques de la pròpia institució, el que hem de fer és convèncer els poders públics de que és necessari i és bo tenir aquesta institució, i que és una eina útil i necessària, i no pas fer aquesta obligació, que, al nostre enten-

dre, ja entraria en funcionament amb una certa reticència per a algunes de les corporacions que es veurien afectades per ella.

I hi ha altres aspectes que, al nostre entendre, caldrà modificar en el tràmit parlamentari, com, per exemple, que se'ls equipari a personal eventual, que no es demani cap formació mínima per al seu exercici. Caldrà revisar la regulació en l'establiment de la percepció econòmica d'aquestes figures, dels recursos materials i humans que han de disposar, revisar les classes de sindicatura en funció dels municipis, que, al nostre entendre, la redacció actual no té cap base legal, i altres detalls que faran que, al nostre entendre, aquesta llei sigui molt més completa i, el que és més rellevant, molt més útil per als ciutadans i per a les corporacions locals.

I, per finalitzar, permeti'm que faci una reflexió des de l'òptica del món local aplicable a aquesta llei, però també a d'altres que apliquem o que aprofitem en aquest Parlament. Els alcaldes, els equips de govern necessitem que el Parlament es doti de lleis que facilitin eines i instruments per realitzar les tasques legalment encomanades i aquelles que al dia a dia els nostres ciutadans ens demanen. Però també necessitem la potestat de decidir quines són aquestes eines que emprem i també el finançament necessari per emprar-les. Per això, la importància de la representació del món local al Parlament. Només d'aquesta manera farem lleis útils per als municipis.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Joaquim Jubert Monteparto.

Joaquim Jubert Montaparto

Bon dia, presidenta Erra. Diputades i diputats, representants del Fòrum de Síndics, avui iniciem la tramitació de la proposició de llei dels síndics locals, una figura existent en alguns ajuntaments i prevista pel nostre Estatut d'autonomia.

El primer síndic local fou el de Lleida el 1990, i a partir del 2000, amb la signatura de la Carta europea de salvaguarda dels drets humans, va suposar una expansió de la institució i que molts municipis es dotessin d'aquesta figura. La proximitat dels síndics locals ajuda a que moltes queixes es resolguin de manera amistosa per mitjà de la mediació, facilitant acords amb serveis i regidories municipals. En molts casos, el síndic fa una gestió prèvia, evitant que determinades actuacions passin a un recurs administratiu o judicial, i així evita la judicialització de controvèrsies, especialment amb una jurisdicció contenciosa administrativa lenta i cara.

El síndic local, a banda de vehicular queixes dels ciutadans, pot ser també un auditor sobre el funcionament dels serveis públics, posant en coneixement del govern local el que no funciona i el que es pot millorar. I ja ho hem dit: una feina de mediació entre el ciutadà que no es sent atès, escoltat o té un greuge amb l'Administració municipal i necessita l'arbitratge d'un tercer per resoldre-ho.

La sindicatura de greuges, també la local, ha de ser una defensora de drets com a darrer recurs, de causes perdudes però justes, causes que sovint necessiten un canvi de mirada o una normativa per tenir èxit. Però també es tracta d'una figura que, pel que fa a la seva configuració i àmbit d'actuació, no hi ha unanimitat per algunes raons que exposaré a continuació.

Una llei específica permetrà establir un marc clar i homogeni per a l'exercici de les seves funcions als municipis que en nomenin un. Això garantirà també una major equitat en el tractament dels afers locals, evitant disparitats i eventuais interpretacions de la legislació existent i de les sindicatures locals ja preexistents.

La llei també ha de contribuir a establir mecanismes per garantir la transparència en l'ús dels recursos públics a nivell municipal, i hauria d'incloure l'obligació de presentar informes amb certa periodicitat sobre la gestió financera i les funcions que

duen a terme els síndics locals, així com la implementació de mecanismes de control i fiscalització.

La llei ha de contribuir a l'enfortiment de les institucions a nivell local, determinant de manera clara les competències i atribucions dels síndics, les condicions per a la seva elecció i la durada del mandat. Això també ha de permetre una millor gestió i planificació dels afers municipals i una major estabilitat de l'Administració local.

I, finalment, una llei específica permetrà fixar mecanismes i processos per promoure la participació ciutadana en la presa de decisions a nivell local, i condueix a una major implicació de la comunitat en la definició de prioritats i gestió dels recursos públics.

Al costat d'aquests evidents punts forts, també cal considerar altres qüestions menys pacífiques. La llei pot qüestionar l'autonomia local i les funcions encomanades al Síndic de Greuges. La configuració del nostre país, on hi ha una majoria de municipis petits i molt petits, fa pensar que aquesta figura no constitueix per a ells una necessitat. I, per tant, la seva eventual creació hauria de ser consorciada amb altres municipis en l'àmbit de la comarca o fins i tot de la vegueria.

En els pobles petits potser la decisió de crear la figura s'ha de deixar a la voluntat dels veïns, preservant l'autonomia municipal i l'optimització d'uns recursos que són finits i que cal prioritzar. L'autonomia local també aconsella ser curosos en la despesa i en la remuneració pel servei. I, en qualsevol cas, el llinar hauria d'establir-se a partir de municipis d'una certa dimensió.

Caldrà valorar la conveniència d'una majoria qualificada per a la seva elecció, perquè són figures que reclamen un ampli consens, però també eines que evitin els bloquejos. Així mateix, en cap cas ni pot ser un instrument d'oposició al Govern municipal, ni tampoc un element subordinat a la majoria.

La limitació de mandats és sempre, i per a qualsevol òrgan, una qüestió controvertida. Si bé és aconsellable una determinada experiència i continuïtat, el mandat hauria de contemplar possiblement alguna limitació. Caldrà també promoure una entesa amb el Síndic de Greuges mitjançant acords de col·laboració i delimitant les tasques que correspon dur a cadascú.

I ja acabo. Superat el debat a la totalitat d'avui de la proposició, s'iniciarà el procediment de compareixences en comissió o ponència. Haurem d'escoltar atentament tots els sectors interessats i afectats, i, posteriorment, el tràmit d'esmenes, en les que el nostre grup farà aquelles aportacions amb el bon fi que aquest Parlament aprovi una llei útil i moderna amb una finalitat de millorar la relació entre l'Administració local i els ciutadans i, en definitiva, fer una societat millor.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Una salutació i agraïment especial al Fòrum de Síndics i Síndiques Defensors i Defensores Locals de Catalunya per la seva feina i per l'impuls d'aquesta llei.

Buscava alguna cita per enriquir aquesta intervenció, i m'he decidit per aquesta frase de Franz Kafka que diu: «Les cadenes de la turmentada humanitat estan fetes de paper d'oficina.» Perquè crec que resumeix molt bé aquest sentit popular majoritari que les administracions públiques estan molt lluny de la vida quotidiana, i que, lluny de ser àgils a l'hora de facilitar l'accés als drets a tota persona humana a la que donen servei, es converteixen elles mateixes en vulneradores, sovint emparades o encallades en el que Edgar Straehle conceptualitza com a «violència burocràtica». Violència burocràtica, burorepressió o violència democràtica són alguns dels indicadors estructurals de la crisi profunda de l'estat de dret a què ens aboca el sistema capitalista oligàrquic que ens governa i que ha agreujat aquest neoliberalisme ferot-

ge que impera i que devora els drets de la majoria per satisfer els interessos de poder i enriquiment d'una minoria; i, en aquest context, la defensoria de la ciutadania esdevé un mecanisme imprescindible, si bé també té les seves limitacions, perquè no deixa de ser un mecanisme que el propi sistema articula i controla.

Hi ha tres dades importants que justifiquen l'existència d'aquesta llei. Una, la que el mateix Fòrum de Síndics i Síndiques Defensors i Defensores Locals de Catalunya demostra en el seu estudi publicat al mes de juny de l'any passat, on es documenta que la proximitat és un element clau en la defensa dels drets humans. És un informe molt recomanable, sobretot per als qui diuen que amb la sindicatura de Catalunya ja n'hi ha prou. No és duplicitat. La proximitat augmenta aquesta defensa. La segona és la dificultat que tenen molts ajuntaments per posar en marxa la defensoria per través dels interventors municipals. I la tercera, que és més política, la dèria que tenen la dreta i l'extrema dreta contra aquest recurs de defensa de drets, que això és una amenaça constant en zones on el Partit Popular o VOX tenen representació i possibilitats d'incidència.

Què busca aquesta llei? Voldria llegir –però no tinc temps– el text que ho explica d'una manera molt fàcil, molt comprensible, que és un text redactat pel sistema de lectura fàcil, i els recomano que ho facin. Poso en valor aquest detall, que és molt més que un detall, ja que impulsar que aquesta llei també es publiqui sota els criteris de lectura fàcil per fer la seva comprensió accessible al màxim de persones, sigui quina sigui la seva condició de diversitat cognitiva, és fer un pas imprescindible contra el capacitisme que domina la nostra societat i és atendre una de les causes de vulneració de drets. Es diu també en els informes: bona part de les consultes es deuen a que la ciutadania *no* entén què els diu l'Administració.

Nosaltres estem d'acord que aquesta llei es tramiti, però això no significa que ens agradi tot el que proposa. Té algunes mancances que precisament tenen a veure amb alguns dels problemes que planteja la situació actual, la que està passant actualment sense la llei. I permeteu-me doncs que en destaquí tres. Una és els procediments d'elecció. I faig una referència a la situació del meu municipi, Badalona, perquè allà fa més de cinc anys que el càrrec està pendent de renovació i no s'aconsegueix renovar-lo per falta de consens polític. L'actual proposta no diu res sobre l'aspecte de com s'escullen. La segona, la llei tampoc diu res de com fer-ho perquè les administracions públiques, els governs municipals, facin més cas al que diuen les sindicatures. Jo plantejo la necessitat de parlar de que siguin vinculants. I la tercera, l'assignació pressupostària –tampoc en diu res.

Però també té excessos, i els excessos –i acabo, presidenta–, des del nostre punt de vista, és el marc de referència sobre els drets. Per nosaltres, que som independentistes, el que voldríem és que no hi hagués cap referència a la Constitució ni al marc estatutari. Sabem que ara cal fer-la, perquè és el mentrestant, però creiem que es pot eliminar, perquè hi han referències –i acabo, presidenta– a instàncies superiors, a la Carta europea de salvaguarda dels drets humans –és suficient. I aquí citar la Constitució espanyola l'únic que fa és citar un marc restrictiu de drets, com estem veient cada dia amb les sentències del Tribunal Constitucional...

La presidenta

Gràcies...

Maria Dolors Sabater i Puig

...o amb les ingerències del poder judicial.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs bon dia a totes i tots. Agrair la iniciativa, agrair a les representants de les sindicatures de greuges locals que avui ens acompanyen que hagin tingut aquesta iniciativa i que s'hagin portat al conjunt de grups polítics una iniciativa que és la que avui estem tramitant.

Deia Salvador Espriu: «Oh, que cansat estic de la meua / covarda, vella, tan salvatge terra, / i com m'agradaria d'allunyar-me'n, / nord enllà, / on diuen que la gent és neta / i noble, culta, rica, lliure, / desvetllada i feliç!» Això deia Salvador Espriu en l'inici d'«Assaig de càntic en el temple». I no està de més recordar-ho, perquè realment, quan parlem de sindicatures de greuges locals, estem posant en evidència realitats, també realitats de desigualtats de tracte de part de la ciutadania d'aquest país a l'hora de poder accedir a determinada institució per fer arribar les seves queixes, els seus malestars amb relació al funcionament de l'Administració pública per al desenvolupament d'ells com a persones o dels drets que els correspon que se'ls hi garanteixin.

Per tant, jo crec que el que ve a fer aquesta iniciativa és a trencar amb aquesta desigualtat i a intentar fer un reconeixement, que parteix de l'Estatut d'autonomia, que parteix també de la Carta europea de salvaguarda dels drets humans, que permeti que el conjunt de la ciutadania de Catalunya pugui, des de la proximitat, des de l'eficàcia, des de la subsidiarietat, tenir un instrument que li permeti enfortir la democràcia, tenir una bona administració, o promoure una bona administració, i protegir i promocionar els drets humans. Perquè és això el que pretén la sindicatura de greuges, sigui la de Catalunya o siguin les sindicatures de greuges locals; són –i així ho reconeix la proposta– institucions independents i institucions imparcials que pretenen, que volen prevenir mancances i volen, evidentment, supervisar el funcionament dels serveis municipals en atenció als drets i en garantia dels drets de la ciutadania, i varen fer-ho des de la proximitat.

Crec que el projecte que se'ns presenta, aquest projecte, és positiu i és necessari: incorporar la figura del síndic, del defensor –diguem-li com vulguem–, del Síndic de Greuges a l'organització municipal i que sigui també una figura complementària. No substitueix el Síndic de Greuges de Catalunya, al contrari, però des de la proximitat té les seves funcions. I és important regular-ho per llei perquè permet reconèixer que la sindicatura de greuges local és un servei essencial, i, per tant, si és un servei essencial, ha de ser un servei que arribi al conjunt de la ciutadania, que arribi a tota la ciutadania, que sigui d'accés universal per a tota la ciutadania. No pot haver-hi un servei essencial que sigui per a uns i no sigui per a altres, i crec que el projecte que tenim a les mans pretén això.

La regulació és el reconeixement del servei essencial i, per tant, és intentar voler evitar la desigualtat de tracte en què ens podríem trobar. I hi han un conjunt d'articles, de disposicions que el que pretenen és facilitar el funcionament i el reconeixement d'aquesta figura. En definitiva, el que pretén és facilitar que no s'hagi de judicialitzar l'existència de desavinences o de conflictes entre els veïns, entre els ciutadans i les administracions que els hi han de prestar serveis. Perquè conflictes i desavinences segur que n'hi hauran, però no cal judicialitzar-los si tenim mecanismes que els poden no només solucionar, sinó millorar el propi funcionament i la pròpia relació.

Per tant, estem a favor de tramitar la llei. Que estiguem a favor de tramitar la llei vol dir que estem a favor també en el tràmit de millorar-ne aquells aspectes que entenem que podrien introduir algun element de col·lisió. Haurem, en el tràmit parlamentari, de fer compatibles la regulació i el reconeixement, aquesta universalització d'aquest dret essencial amb l'autonomia local; no poden ser contradictòries, les hem de fer compatibles, i això haurem de fer-ho en el tràmit parlamentari. I haurem, també, de garantir el funcionament adequat d'aquests instruments, d'aquests organismes, i, per tant, haurem de concretar possiblement qüestions amb relació al

finançament, amb relació a allò que li permeti dotar-se de l'eficàcia i de l'eficiència necessària per garantir que la ciutadania té dret a un servei que li ha de millorar, en definitiva, la vida a ell i la relació amb les administracions.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Bon dia, o bona tarda ja. En primer lloc, saludar també els síndics i síndiques locals que ens acompanyen avui a l'hemicicle. Bon dia, conselleira, també. I també donar les gràcies, no?, a tots els que heu fet possible aquesta proposta.

Bé, diputats i diputades, avui s'inicia el debat d'una proposició de llei molt necessària; una proposició de llei que pretén regular i promoure les sindicatures locals de greuge. Com a diputada de la Comissió del Síndic, conec de primera mà la importància d'atendre les queixes de totes les persones que es troben o es poden sentir desemparades davant de les administracions. És totalment necessari que un òrgan políticament independent vetlli pel bon funcionament de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i que ho faci des de, evidentment, objectivitat, llibertat de criteri i amb tota la independència, perquè només així es podria avaluar la tasca que fan diferents ens locals, com ajuntaments, i ens supramunicipals, com consells comarcals.

Per aquest motiu, des d'Esquerra Republicana considerem essencial el paper de les defensories locals com a xarxa eficaç de defensa dels drets i les llibertats de les persones, i amb un valor afegit, que no és un altre que el de la proximitat, una proximitat que permet que tota la ciutadania pugui optar a un servei d'empara, un servei que ha d'arribar a tothom per igual, un servei on tota persona que resulti afectada per l'activitat municipal, sigui o no resident, se'n pugui beneficiar. Perquè optar a un servei de defensoria local permet també que la pròpia Administració local –per exemple, un ajuntament– en surti beneficiada, ja que l'Administració, quan rep una supervisió d'una queixa, hauria de millorar la seva pròpia actuació municipal.

Tot això, evidentment, s'ha de dotar d'un bon funcionament perquè sigui realment eficaç i útil. Cal que aquestes defensories tinguin un marc legal treballat, amb un model compartit que ajudi a culminar amb l'objectiu de la ciutadania, que no és un altre que disposar d'un instrument clar, proper i de justícia social en tota l'activitat pública local. En definitiva, ens calia una llei que reguli un servei que existeix i funciona. Cal recordar –que crec que algun company o companya que m'ha precedit ha comentat que a Catalunya hi ha quaranta-quatre sindicatures, defensories en funcionament.

La llei que avui estem debatent s'estructura en tres parts: un primer capítol en què s'abasta la regulació conceptual de la institució, les seves funcions i els principis bàsics. Un segon capítol que conté els procediments d'atenció a la ciutadania i la promoció dels drets humans a la ciutat. I un tercer capítol, i últim, que tracta de l'organització de la institució en aspectes territorials, materials i funcionals.

Diputats i diputades, registrar aquesta llei és un pas endavant per a Catalunya i per a la seva gent, que reflecteix una maduresa democràtica del món municipalista i que l'apropa a la ciutadania.

No vull acabar –i ho he dit abans–..., també vull reiterar el meu sincer agraïment a la feina conjunta de les quaranta-quatre sindicatures agrupades en el Fòrum de Síndics, Síndiques, Defensors i Defensores Locals de Catalunya, que gràcies a la vostra tasca ingent que realitzeu per crear xarxa de coordinació, informació, suport, intercanvi i assessorament entre diverses sindicatures de proximitat heu acon-

seguit... o heu arribat fins aquí avui. També nosaltres voldríem destacar, des d'Esquerra Republicana, que cal també continuar o és imprescindible continuar amb la col·laboració mútua del treball entre lo que és la sindicatura local i la institució del Síndic, perquè, en definitiva, l'objectiu que hauríem de perseguir tots i totes amb aquesta llei –a més que també hi hagi aquesta col·laboració, que continuï aquesta col·laboració– és que hi guanyi tothom, que hi guanyi la ciutadania, amb aquesta llei.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar el seu posicionament, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidenta. Buenas tardes a todo el mundo. En un contexto de crisis económica como la actual, con una inflación desbocada y con gran parte de los catalanes pasando severas dificultades para llegar a fin de mes, resulta un dispendio inasumible y un insulto a la ciudadanía pretender destinar más dinero a entes innecesarios como las sindicaturas locales o incluso su homólogo, el Síndic de Greuges, a nivel autonómico.

¿Por qué? Porque estos entes son de manera clara duplicidades cuando no triplicidades del Defensor del Pueblo español, que ya tiene funciones idénticas y que ejerce su competencia en todo el territorio nacional.

En su afán expansivo, ustedes no se conforman solo con tener el Gobierno regional más caro y más extenso de España, con que el señor Aragonès sea el presidente con el salario más alto, con tener 1.309 entes públicos dependientes de la Generalitat, con tener trescientos sesenta chiringuitos absolutamente prescindibles, que si desaparecieran hoy, mañana los catalanes ni se enterarían, sino que siguen sin descanso aumentando la Administración territorial: municipios, diputaciones, áreas metropolitanas, *consells comarcals* y ahora también veguerías, y la Administración institucional. Aquí les encantan las duplicidades para enchufar a los suyos: Sindicatura de Cuentas, Consell de Garanties, Síndic de Greuges y ahora también defensores locales para todos los municipios.

La emergencia social que vivimos en nuestra región obligaría a cualquier político responsable a legislar en favor de lo que importa y no a provocar más derroche, como al que ustedes están acostumbrados. Pero esta no es la postura del Govern. A ustedes quizá les da igual que nuestra región sea la que tiene un índice de pobreza del veintiséis por ciento de catalanes que se encuentran en riesgo de pobreza, el diecinueve por ciento que no puede hacer frente a un gasto imprevisto, dos de cada cinco familias que no pueden permitirse una temperatura adecuada en sus hogares. Y no voy a ahondar más en la crisis social que lleva años acompañando a los distintos gobiernos socialistas y separatistas; pero es indigno que ante esto la solución sea más Administración, más gasto y más impuestos para los catalanes, creando una miríada de sindicaturas de *poble*, de *ciutat*, de *gran ciutat* y *comarcals*. ¿Porque saben cuánto cuestan a los catalanes estas sindicaturas, que son duplicidades prescindibles? Yo les voy a poner algunos ejemplos. Síndic de Barcelona, el señor David Bondia –que también se dedica, por otra parte, a encargar informes a entidades amigas de la señora Colau a razón de seis mil euros el informe–: presupuesto de la oficina, 1.037.000 euros; salario del señor Bondia, 81.972 euros anuales. Síndica de Hospitalet, Merche García Villatoro: presupuesto de la oficina, 241.438 euros. Síndica municipal de Sabadell, Eva Abellan: sueldo anual, 52.046 euros.

En fin, no solamente la crítica económica, que vistos los datos es motivo más que suficiente para estar en contra de la implementación de estas sindicatura de *greuges* a nivel local, sino que en cuanto a las funciones que se pretenden llevar a cabo de protección de los derechos humanos, oigan, miren, la protección de los derechos hu-

manos en España está perfectamente garantizada, y tiene su garantía normativa en la Constitución española, su garantía jurisdiccional en los jueces y tribunales y en la fiscalía y su garantía institucional en el Defensor del Pueblo. Y, miren, también para eso están, por cierto, los concejales y los regidores de los ayuntamientos. Yo no sé a qué se dedican los concejales de sus partidos, pero desde luego los concejales de VOX se dedican a pisar la calle, a hablar con sus vecinos y a recoger las quejas y las denuncias de estos.

Por todo ello, desde el Grupo Parlamentario de VOX, como no puede ser de otra manera, votaremos en contra de esta proposición de ley, porque los catalanes merecen políticas sociales dignas, bajada de impuestos y no más gasto político; porque los catalanes merecen leyes que les protejan y no enchufados del partido político de turno en nuevos cargos creados *ad hoc* para ello, y porque los catalanes, al fin al cabo, no se merecen que políticos separatistas sigan malgastando su dinero en más gasto político e ideológico.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Diputats, diputades, presidenta..., primer agrair, doncs, l'estada aquí i que ens vinguin a visitar els síndics locals de Catalunya, el Fòrum de Síndics i Defensors Locals de Catalunya. I per mi..., doncs, donar la benvinguda molt especialment també a la síndica de la meua ciutat, de Sabadell, la senyora Abellan. Jo no comparteixo aquesta última intervenció, bàsicament, perquè quan parlem de sous, doncs, la senyora Abellan cobra exactament el mateix que la portaveu de VOX a Sabadell i, per tant, crec que en aquest cas podríem veure quin és el treball que fa una i una altra a la ciutat. Jo no he vist encara els regidors de VOX passejar-se per la meua ciutat i pels meus carrers. No ho fan, senyor Macián –no ho fan. Soc de Sabadell. Per tant, comencin a treballar i potser jo canviaré d'opinió, però jo no ho he vist. Al final la realitat els supera.

Crec que és un treball, al final, de molts anys de realitat, d'experiències, d'expertesa, de treballar per dibuixar una llei que moltes vegades ha tingut en contra el propi síndic de greuges de Catalunya. I aquesta època la vaig viure jo personalment el 2016, 2017, 2018, quan posava traves contínuament a que aquesta realitat, això que es debat avui pogués ser realitat. I el fòrum de síndics ho sap perfectament. Per sort, ja no tenim el senyor Ribó al capdavant del Síndic de Greuges de Catalunya –per sort– i això ara mateix es podrà portar a terme.

Per nosaltres, aquesta llei, com he dit abans, doncs, dona una sèrie de realitats o com a mínim de drets als síndics i una sèrie de principis que, per nosaltres, són bàsics. Primer, és una llei que acaba ordenant la realitat que tenim, quaranta síndics a tota Catalunya, però és una realitat que fins ara era totalment asimètrica, no era exactament el mateix. I, per tant, els ciutadans no tenien aquest principi d'igualtat que podien tenir, doncs, altres ciutadans en altres llocs inclús d'Espanya.

La universalització de la figura crec que és important i per nosaltres, doncs, és una part d'aquesta llei a la que donarem valor, perquè, al final, la igualtat ha de formar part també d'aquest concepte d'accés a la proximitat que dona una sindicatura local. Una sindicatura local que jo conec personalment, perquè he parlat amb els dos síndics de la nostra ciutat, els que hem tingut, i que realment és molt complicada. En una ciutat de 200.000 habitants com té..., més de 200.000 habitants, com és la de Sabadell, és molt complicat que es pugui donar resposta a una oficina de greuges; al final, que crec que és bàsica quan serveix d'intermediària entre el Govern municipal i la ciutadania. Moltes vegades crec que ha de servir per això. I són problemes que poden semblar moltes vegades petits, però crec que són, més que de principis, pro-

bles del dia a dia que els síndics poden solucionar. I, de fet, és aquesta una part de la seva tasca, com també tractar temes com la mediació, com la realitat de que és un contrapès real al poder municipal. Jo crec que la jerarquització de la seva figura, la seva posició com a figura independent dins de l'àmbit municipal és bàsica. Això crec que és essencial.

I també, doncs, que es defineixin els recursos en una llei i que es puguin ordenar. Com he dit abans, si comencem a parlar de sous i fem demagògia amb això, segurament podríem entrar en un debat sobre tot, del que cobrem qualsevol de nosaltres també. Segurament ho podríem fer, però jo crec que els recursos són bàsics i se n'ha de poder tenir els suficients per fer la tasca que definim a la llei. Si no, no tinguem aquesta llei i no la tramitem.

Per tant, jo crec que hi han coses que es poden millorar, com és el finançament. El finançament, crec que és totalment important que es pugui tenir en compte i que aquest finançament sigui suficient, i responsabilitat també de la Generalitat, no només dels ens locals.

I, finalment, doncs, per mi, bàsic i essencial, que no sigui una figura subordinada, que no sigui una figura subordinada i que no sigui fruit de l'arbitrarietat del Govern local de torn, com hem vist en molts casos, i també a la nostra ciutat, a Sabadell. Realment, aquesta arbitrarietat, aquesta subordinació que moltes vegades ens porta a que hi hagin decisions que inclús s'estan prenent a dia d'avui i que no complirien els preceptes d'aquesta llei, crec que els hem de parar, els hem d'aturar. I, per tant, una figura independent, una figura útil, amb recursos suficients. I, per nosaltres, aquesta complementarietat que també ha de tenir amb el Síndic de Catalunya i amb el Defensor del Pueblo serveix com a resposta directa al ciutadà i als seus problemes diaris.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta, Por supuesto, no tengo nada en contra de los defensores del pueblo locales, *síndics* o como quieran llamarles y tampoco, mucho menos, de los principios de Venecia, que están bien redactados, son interesantes. Lo que ocurre a la práctica es que vemos que los defensores del pueblo local al final son el amiguette que el alcalde no sabe dónde colocar y lo acaban poniendo allí y, entonces, toda esa independencia se convierte en arbitrariedad, nunca critican al poder de turno y, al final, si alguna vez excepcionalmente critican al alcalde de turno, el alcalde no tiene que hacerle caso, porque no son vinculantes sus resoluciones, de ninguna manera.

Por lo tanto, son figuras, pues, sí, hombre, quedan muy bien, son muy decorativas. Está bien, hay un intento aquí de ordenar esto, pero, al final, lo que hay que hacer es resolver el nepotismo en el nombramiento de estas figuras.

Gracias.

La presidenta

Acabat el debat i atès que no s'ha presentat cap esmena a la totalitat, els faig saber que aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

I suspenem el Ple fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seuen la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Educació i el conseller de Drets Socials.

La presidenta

Diputats i diputades, gràcies a tots els que sou aquí puntualment a l'inici.

Interpel·lació al Govern sobre l'impuls als continguts audiovisuals en català

300-00389/13

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'impuls als continguts audiovisuals en català, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I, per fer l'exposició de la seva interpel·lació, té la paraula la senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Conselleres, consellera, diputats i diputades que tenen a bé de ser a aquesta hora a la cambra per escoltar un tema tan important, l'1 d'octubre de 2012 el canal juvenil 3XL tancava i el 33 passava a emetre només de nit. L'1 de maig del 2018 el canal Super3 tancava i es perdia un canal nascut d'una bona renovació l'any 2009 que garantia una oferta audiovisual en català amb vocació de servei públic per a espectadors d'aquestes franges d'edat, infants i joves. I tot això durant aquest temps ha anat acompanyat de molts canvis d'oferta i de demanda del consum audiovisual, perquè des del 2009 ha plogut molt.

Els canvis en el paradigma audiovisual global, amb la irrupció de molts nous canals, tots ells en llengua castellana, i el canvi d'hàbits de consum a partir del naixement de plataformes com Netflix, HBO o Disney, per posar-ne només alguns exemples, van implicar un descens importantíssim de la publicitat per als mitjans públics, que en cap cas –en cap– va anar acompanyat d'un increment de suport econòmic per part del Govern per paliar aquesta davallada, sinó que més aviat es va fer tot el contrari, hi va haver anys de retallades que van implicar una reducció del vint-i-cinc per cent del pressupost de la corporació, és a dir, prop de 100 milions d'euros cada any.

Unes retallades, per cert, que s'havien convertit en estructurals fins a enguany, en què podem afirmar que el Govern Aragonès –per cert, gràcies a l'acord de pressupostos amb els comuns i el PSC– ha començat a revertir aquestes retallades. I ho volem destacar, consellera, perquè moltes vegades, amb un to sorneguer, se'ns demana quin és el rumb del Govern. I el rumb del Govern en matèria audiovisual és claríssim: hi ha una aposta, i decidida, per la promoció de l'audiovisual en la nostra llengua. De fet, ara fa uns dies el mateix president de la Generalitat i la consellera de Cultura en feien balanç: el suport econòmic en aquest àmbit s'ha multiplicat per tres, passant dels 9,9 milions d'euros fins a superar els 32 milions d'euros d'aquest any, amb la voluntat d'afavorir i d'acompanyar la indústria, la indústria audiovisual de casa nostra, perquè pugui produir més i en millors condicions en la nostra llengua.

Però l'aposta del Govern no s'acaba aquí, perquè voldríem destacar el compromís per la refundació també dels mitjans públics del país, sobretot en dues direccions. La primera, en la de posar fi i revertir aquestes retallades que havien patit els darrers anys, per cert, retallades executades per part de partits que ara exigeixen doncs que es posi solució a mancances fruit d'aquella gestió, no?, ens trobem en aquest contrasentit. Aquesta seria una direcció. L'altra, en la de reimpulsar els mitjans públics

amb la finalitat, com deia abans, d'adaptar-los al segle XXI per fer-los competitiu en aquest entorn cada cop més global i cada cop més digital.

I, en aquest sentit, consellera, la voluntat política en aquestes dues direccions podríem dir que ja comença a ser tangible, ja comença a ser real, i es concreta en diferents mesures que s'han anat duent a terme i que ja estan oferint els primers resultats. Des del Grup d'Esquerra Republicana, estem convençuts que en vindran molts més, però n'estem veient ja els primers resultats.

La primera cosa concreta que podem veure té a veure amb la recuperació del canal Super3. Després de pràcticament quatre anys tancat, l'octubre de l'any passat es reinventava aquest canal per reconnectar amb el públic infantil i juvenil, orfe d'un canal de continguts en llengua catalana durant tot aquest temps. I es feia una proposta adaptada als nous temps: *digital first*, transmèdia i multicanal.

L'SX3 ha tingut una audiència digital global de 349.000 usuaris únics mensuals de mitjana, un quaranta-quatre per cent superior al mateix període de l'any passat. Si seguim desgranant les xifres, un vint-i-u per cent més d'usuaris mensuals de vídeo, un vint per cent més d'usuaris mensuals a la web, un cent setze per cent més d'usuaris mensuals a la televisió connectada i un cent quinze per cent més d'usuaris mensuals a l'aplicació mòbil. Així doncs, el Super3 s'ha convertit en líder d'audiència entre el públic d'aquestes franges d'edat, un fet que no succeïa des de l'any 2012.

Per tant, l'aposta no només pel canal, sinó també –i sobretot– pels continguts que s'hi emeten, està ja donant els seus primers resultats. I, en aquest sentit, un parell d'apunts de valor afegit i de servei públic, perquè el Super3 competeix amb programes com l'*InfoK*, el *Titó* o *Ràndom*, per posar-ne només alguns exemples, amb un canal com Boing, que pot emetre fins a onze capítols en un dia de la mítica sèrie japonesa *Doraemon*, no? Vull dir que ens trobem amb la competència en aquests dos tipus de productes.

I sobre el *Titó*, que mereix un capítol a banda, ja que ha aconseguit des de la seva estrena 4,1 milions de reproduccions del programa als mitjans digitals de l'SX3 –web, aplicació mòbil i televisió connectada– i 7 milions a YouTube... Aquest disabte, per cert, s'estrena al Teatre Lliure amb dues funcions que ja fa dies que han esgotat les entrades, i per Sant Jordi el llibre del *Titó* va ser el llibre infantil més venut, i amb molta diferència.

I per als més grans..., veig algun diputat que riu, perquè també pateix el *Titó* a casa. I per als més grans, què? Doncs després d'un estudi molt profund sobre els hàbits de consum audiovisual dels joves a Catalunya, en què es va deduir que els joves tenen un alt consum audiovisual però el realitzen fora dels mitjans tradicionals –en aquests àmbits, per cert, el català hi té una presència molt molt feble–, hi havia un evident problema d'oferta de continguts en català, i els joves declaraven que volien consumir en català però no trobaven aquests continguts. És per això que es va decidir crear el projecte digital EVA. I aquest projecte ha de donar continguts en català de qualitat per a joves on ells els consumeixen, és a dir, a les plataformes com Instagram, TikTok, YouTube o Twitch, i també ha de donar visibilitat al talent que tenim al país de persones joves creadores de continguts digitals, que de ben segur que donarà molt bons resultats.

La segona mesura concreta és l'estrena de la nova OTT de la corporació. Es presentava la setmana passada una eina que els que ja l'hem pogut començar a tastar sabem que funciona, i que funciona molt bé, i que és un salt de gegant per poder situar els mitjans públics del país al segle XXI, per poder-los fer més competitiu i també per fer-los més atractius. El 3Cat és una plataforma que ha tingut un cost de 30 milions i que ha d'esdevenir, en termes col·loquials, el «Netflix català»: 280.000 hores de continguts en la nostra llengua, presentats de manera atractiva, amb accés gratuït i universal, que ha de competir amb la competència, sense perdre tampoc aquesta missió i aquesta vocació de servei públic. Una plataforma on es poden trobar des

d'informatius, passant per documentals, entreteniment, i fins a arribar a la ficció o a nous productes com el *Vosaltres mateixos*, el nou programa d'Andreu Buenafuente, que torna als mitjans públics del país.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana celebrem, i molt, aquest salt endavant dels mitjans públics del país, que només és possible gràcies a la direcció i el rumb també d'aquest Govern, que té claríssima l'aposta per l'audiovisual en català.

I, en tercer lloc, quant a l'enumeració d'aquestes coses ja més concretes, voldríem citar-ne una darrera, que segurament està en una fase molt més embrionària que les dues anteriors, però que creiem que també serà importantíssima per al futur dels mitjans audiovisuals del país. Parlem del contracte programa, que ens consta que el consell de govern hi està treballant conjuntament amb el seu departament, el Departament de la Presidència, i que, en cas que el Govern pogués disposar de pressupostos per a l'any vinent, hauria de ser una realitat ja per al 2024. Un contracte programa que, recordem-ho, no ha existit en la darrera dècada –situem-ho bé– i que ha de donar l'estabilitat econòmica que garanteixi aquesta competitivitat dels mitjans públics.

En aquest sentit, consellera, voldríem acabar aquesta interpellació agraint la feina del consell de govern de la corporació, amb la Rosa Romà al capdavant, per fer aquesta aposta estratègica i decidida perquè la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals faci aquest salt endavant, aquest salt necessari. I al seu Govern i a la seva conselleria, agrair-los també el suport econòmic a aquesta estratègia, l'impuls necessari perquè la voluntat política es converteixi en una realitat –no són només paraules, sinó que això va acompanyat de recursos econòmics–, i la realitat és que el canal Super3, una dècada després, ha tornat a ser líder d'audiència.

I tota aquesta bona feina, consellera, de la mà dels avenços que s'han arrencat, alguns contra la voluntat del Govern espanyol. No ha començat la legislatura a l'Estat i ja tenim compromisos aconseguits amb el català al Congrés i el treball també pel reconeixement del català a Europa, a més de la llei d'amnistia –n'hem parlat a bastament–, millores en el finançament i també les rodalies.

Per tant, la direcció del Govern, encara que alguns s'ho preguntin, és clara. El que els demanem des d'Esquerra Republicana és que segueixin en aquesta línia, perquè, consellera Vilagrà, aquest és el rumb que necessitaven els mitjans públics del país i el que necessitava l'audiovisual en català, i sobretot el que necessitaven els nens i nenes i els joves del nostre país.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Bé, gràcies també, diputada, per la interpellació. Jo diria que el que vàrem presentar el dia 30 d'octubre ho podem qualificar com un fet històric o, en tot cas, absolutament rellevant dins l'àmbit dels mitjans de comunicació al nostre país. I no vull que soni grandiloqüent, crec que és així, perquè és una aposta de posada en marxa d'una OTT, 3Cat, que suposa un salt endavant importantíssim per a l'impuls dels continguts de l'audiovisual en català.

En pocs dies, de fet, aquesta plataforma ha tingut una acollida molt bona. Ara són pocs dies; en tot cas, d'aquí uns quants dies tindrem una mica més de dades per facilitar-los, però segur que són unes dades excel·lents.

M'han sentit dir en diverses ocasions, també aquí al Parlament –en preguntes, en interpellacions–, que el Govern compartia i comparteix aquesta estratègia de refundar-se per part de la corporació de mitjans, en paraules de la pròpia presidenta, la Rosa Romà; també de seguir aquest pla estratègic, al qual nosaltres el que fem és donar eines, recursos. I, en aquest sentit, els darrers pressupostos així ho van, doncs,

contemplar: uns diners importants, un augment important de recursos. I la plataforma ha sigut un dels primers elements a posar-se sobre la taula.

També aquest Parlament pot contribuir, i molt, al sector de l'audiovisual, a la llengua, amb aquesta confluència del projecte de llei de l'audiovisual, la proposició de llei de Junts per Catalunya, aquest treball conjunt de grups parlamentaris, aquest consens que ja es va assolir, doncs, rebutjant l'esmena a la totalitat, i un consens molt valorat pel sector que ha de continuar –i estic ben convençuda que serà així.

Per tant, és evident que els mitjans de comunicació públics de la corporació es troben immersos en un canvi de paradigma. Aquesta disrupció de la revolució digital ens ha comportat, evidentment, nous hàbits de consum, d'accés a la informació, d'entreteniment, i, per tant, una revisió total del que significaven els mitjans lineals tradicionals i del consum de televisió, que va baixant cada dia.

Des del 2013, segons l'informe sobre l'audiovisual de Catalunya de l'any passat, veiem una hora i mitja menys la televisió ordinària, per entendre'ns, i, en canvi, creix el consum a demanda –de fet, no para de créixer. I només unes xifres: a Catalunya hi ha 4 milions de persones o de subscripcions a la plataforma Netflix. O bé la plataforma HBO Max: l'any passat va passar de gairebé 1 milió a 1 milió i mig; per tant, en només un any va créixer mig milió de subscripcions. Per tant, les dades són realment molt rellevants.

Pel que fa als dispositius, veiem com cada dia més es consumeix audiovisual des del mòbil en lloc de des de la televisió, consum multicanal, multiplataforma –vostè en parlava–, simultaneïtat de dispositius. Veurem també això quines conseqüències té per a la nostra salut mental i salut visual. Això és un altre debat que avui no toca, però també un dia l'hem de fer.

Però, en tot cas, des del punt de vista d'estudi general de mitjans, es mostra clarament que internet va agafant, doncs, cada dia més protagonisme, més penetració, amb un canvi total de paradigma. En el nostre cas, en el cas de Catalunya, afrontant també el repte de la llengua, d'aconseguir que la llengua catalana tingui centralitat en el consum dels continguts audiovisuals, i, per tant, normalitzar el català en aquest àmbit.

La corporació de mitjans tenia un repte que era compartit amb el Govern, i, de fet, estem avançant a passes de gegant amb aquesta OTT, que, recordem-ho, és la primera fase –n'hi ha una segona, després en parlarem–, per posar en funcionament des de fa molt pocs dies i donar resposta a aquestes noves formes de consum a demanda, i, sobretot, des d'una visió genuïnament catalana, i, per tant, d'impuls també de la llengua. I és un canvi que no només suposa una posada al dia, sinó el contrari, avantguarda en l'àmbit dels grans mitjans internacionals.

Sovint parlem de paraules molt tècniques i parlem d'OTT, però en realitat el que volem dir és que volem un Netflix català, que és una aposta agosarada però que és una aposta absolutament imprescindible i que tindrà un impacte brutal.

De fet, ja hem aconseguit qüestions interessants, com ara disposar de 280.000 hores de contingut en català gratuït a disposició de la ciutadania del nostre país, i no és poca cosa. Uns continguts que arriben a tothom, des de qualsevol lloc, des de qualsevol dispositiu i de forma personalitzada, que és un altre dels elements importants a tenir en compte en aquests moments. I un contingut divers, que és capaç d'arribar a diferents sectors de població. Per tant, des de l'infantil al juvenil, entreteniment, també pel·lícules, documentals, esports, informatius... I, en aquest sentit, neix amb vora trenta continguts exclusius per a aquesta plataforma. Per tant, també això cal posar-ho en valor.

Al llarg d'aquests quaranta anys, la corporació de mitjans –televisió, ràdio, Super3, vostè n'ha donat algun exemple– ha contribuït a vertebrar comunitat, a fer referents compartits a la ciutadania i també a coses tan rellevants com liderar els continguts informatius amb rigor o donar bons continguts també en cultura i en entreteniment.

De fet, hem sigut moltes les generacions que hem crescut amb TV3, el Super3 –els súpers. I ens han acompanyat les seves sintonies mítiques, en aquest sentit, que han fet vibrar nens i nenes d'arreu del país, que molts d'ells no tenien com a primera llengua el català –per tant, també ha estat un element absolutament important de socialització en aquesta llengua, molt més enllà de l'àmbit escolar, òbviament, que també–, moltes d'elles entonades, aquestes sintonies, pel Jordi Vila. Avui, que serveixi aquesta interpellació també per fer un homenatge, per retre un homenatge al que malauradament ens va deixar. (*Aplaudiments.*)

I cal que seguim, que recuperem aquesta centralitat per a les generacions més joves. I ho estem aconseguint. Vostè ho deia: donava exemples de l'SX3, que lidera ja la franja infantil i juvenil, amb personatges que vostè ja ha explicat, no cal que els torni a anomenar, però que són realment molt centrals i importants.

Una aposta clara: sabem on anem, hi hem posat els recursos necessaris per arribar-hi, per situar-nos on cal i revertir les tendències negatives. La posada en marxa d'aquesta OTT, evidentment, és un pas important per obtenir aquesta centralitat, per fer que els nostres mitjans siguin referents, com ja ho han sigut en altres moments històrics, quan vam ser capaços de crear el 3alacarta o produccions de pòdcast que realment tenen un impacte important. Per tant, la corporació de mitjans ha demostrat sobradament que és capaç de fer-ho, que és capaç de resoldre reptes molt rellevants.

Aprofundim una miqueta més en la qüestió de la llengua. Vostè ho ha dit, i és així: malauradament, encara la llengua catalana en el sector de l'audiovisual no té la posició que es mereixeria i que voldríem. Les plataformes tenen en català només un dos per cent dels seus continguts, o bé només el tres per cent dels joves declaren que veuen continguts en català, encara que les mares i els pares maldem perquè això canviï, i malgrat que la majoria, la immensa majoria dels catalans, un setanta-cinc per cent, diuen que volen continguts en català. Per tant, és això el que hem de fer: hem d'aconseguir que realment sigui una presència molt més àmplia.

Des de la creació de TV3 i Catalunya Ràdio..., evidentment, van suposar en aquell moment un abans i un després per a la normalització lingüística, per a l'ús del català. També l'OTT ens ha d'ajudar a fer un salt de gegant, com vam viure, doncs, en aquell moment.

L'aposta del Govern és clara. Vostè ha donat alguns exemples de dades importants de suport al sector. Jo n'hi donaré uns altres –de fet, algunes de les informacions que el mateix president va poder explicar en la presentació de l'OTT aquesta setmana passada. En aquest cas, entre el Departament de la Presidència i el Departament de Cultura hem estat capaços de situar a les plataformes..., d'incorporar-hi nous títols en català de pel·lícules, de sèries d'èxit, i, per tant, podem gaudir de Harry Potter, del Senyor dels Anells i tants altres títols. I és evident que és importantíssim que sigui així. Hem multiplicat per cinc els ajuts al cinema en català, per dotze els ajuts destinats a la producció de ciència-ficció; i, evidentment, l'aposta clara per Catalunya Media City, un *hub* audiovisual de recerca, d'innovació, de producció a la zona del Besòs, i, per tant, un revulsiu també territorial per a aquella zona amb fons europeus que serà importantíssim.

I els mitjans de comunicació públics no podien quedar enrere, havien de liderar també la presència del català a les plataformes. I, evidentment, no ho fem sols, ho fem en aliança. I ho fem en aliança, amb un sector de l'audiovisual que és potentíssim a Catalunya, un ecosistema de 3.600 empreses de més de trenta mil treballadors i treballadores, de nombrosos creadors i creadores de contingut. Per tant, l'OTT també és una oportunitat per a ells per treballar conjuntament continguts de qualitat i un creixement mutu del sector.

Per tant, en una segona fase, aquestes aliances el que permetran és justament que aquestes creacions de contingut les puguem gaudir a través de la plataforma. Per tant, tercers també participaran d'aquesta plataforma. Això és realment necessari,

important, i el que hem de fer el Govern, justament, també és dotar –el Govern i el Parlament–, dotar del pressupost que toca per fer-ho.

I al futur hi ha reptes, no acabarem aquí: la intel·ligència artificial, com s'incorporen les xarxes socials, com s'incorporen els continguts interactius... Per tant, molta feina per fer encara, però amb moltes ganes de fer-la i de culminar aquest procés de transformació.

Per tant, també avui vull felicitar, com també ha fet vostè, la corporació de mitjans per aquesta aposta ambiciosa, per haver entès perfectament la missió de servei, de construir un país amb una ciutadania lliure, crítica, activa i que trobi els continguts que vol en català a les plataformes –en aquest cas, a la nostra– i, per tant, capaç de vertebrar aquesta construcció nacional des dels mitjans de comunicació, com també s'encarreguen sempre de dir els partits de dreta i d'extrema dreta. També per fer cohesió social, per fer que la llengua catalana es situï on li toca, per haver entès perfectament què i com consumeix la ciutadania.

Per tant, tenen i tindran el nostre suport. Per tant, per això no ha de patir, nosaltres hi serem sempre.

Moltes gràcies.

La presidenta

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el català en l'àmbit educatiu, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre el català en l'àmbit educatiu

300-00391/13

I té la paraula, per a l'exposició de la interpellació, el senyor Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Molt bona tarda, diputades i diputats. I molt bona tarda, consellera. Per fer una interpellació sobre el català en l'àmbit educatiu, és obvi que hem de fer esment necessàriament del context d'actualitat. I aquest context d'actualitat passa per Canet, per la sentència del TSJ a Canet. Quan preparàvem això era Canet, ara ja són Canet i el Prat.

Què farà el Govern en aquest sentit? Si vostè em respongués a això *in extenso*, la meua interpellació gairebé que podria acabar aquí, però és obvi que no acabarem aquí, no? Jo crec que necessitem una resposta urgent i clara en aquest sentit, de com hem d'abordar el que està fent el TSJ. Què farà el Govern?, però també: com ho farà el Govern? Si ho farà sol, amb trenta-tres diputats... Vostè és una persona de consensos i m'imagino que voldrà la complicitat de la resta de grups parlamentaris i de les entitats i associacions de la llengua.

Xavier Antich, l'endemà de la sentència, ja demanava al Govern que es fes alguna cosa, i al Parlament, que actuéssim. I, en aquest sentit, a nosaltres també ens sembla que hem de ser corresponsables en aquesta situació i avançar en aquesta línia amb el lideratge del Govern.

Què farà el Govern?, com ho farà el Govern?, i quan ho farà el Govern? En aquest sentit, tenim un històric que no li va a favor, consellera. Que no passés com en els terminis que vam tenir després de la sentència del vint-i-cinc per cent el desembre del 20, en els quals, davant de la inacció del Govern, els grups parlamentaris ens vam haver d'armar i aixecar la Llei 8/22 i pressionar el Govern perquè fes el decret llei, el 6/22, sobre els projectes lingüístics de centre. Per tant, hem de cuidar els terminis i actuar amb la celeritat que el tema demana.

Si parlem del context, és obvi que tenim una situació complicada. És un TSJ obcecado en la persecució lingüística, en l'assetjament lingüístic, amb aquesta cosa tan pèrfida de no parlar de percentatges però sí de parlar d'assignatures, com si no tin-

gués una traducció en hores, això, i una actuació pèrfida en el sentit que ataca allò en que la societat catalana ens hem conformat, que és: a l'entorn de la llengua s'ha conformat la societat catalana, s'ha fet la nació. I ells actuen..., atacant la llengua fan un atac polític, ataquen la cohesió social, ataquen la inclusió social, ataquen el sistema de convivència en que ens hem articulat, i, de fet, em sembla que podríem dir que això és també un atac, en certa manera, a la democràcia. El TSJ el que fa pràcticament és una mena de tiroteig que vol eliminar les eines que hem creat al Parlament i al Govern per a la normalització lingüística. D'una manera velada, practica un «a por ellos» lingüístic a les escoles.

Continuem. Des del Parlament, fa cinc mesos vam fer el debat monogràfic sobre educació. Un dels acords era un pacte en defensa de l'escola catalana davant dels atacs de l'Estat espanyol. Aleshores, és que estem aquí, consellera. Per tant, amb molt bon to, però també clarament..., és a dir, aquesta certa urgència perquè tots plegats mirem de treballar i avançar en aquest pacte. En el mateix Ple, fins i tot..., acords que presentava Esquerra Republicana, no?, garantir el pla de promoció de l'ús de la llengua catalana als centres educatius. Doncs treballem-ho, això. Com ho hem de fer? O considerar els projectes lingüístics com a element central del model lingüístic.

I la declinació d'això suposo que és el decret de règim lingüístic, que, com vostè ja sap, doncs, nosaltres hi hem fet alegacions. Hi estem treballant a la menuda per intentar consensuar alguns dels articles en els quals no hi sentim prou comoditat i que aquest decret de règim lingüístic pugui evitar, juntament amb la resta de normativa que tenim, aquesta persecució escola per escola que està fent el «tribunal superior d'injustícia» de Catalunya.

Demanem màxima responsabilitat política i jurídica a la conselleria en aquest sentit perquè l'aplicació del model educatiu depengui no de l'escola per escola, sinó que, com ha de ser, sigui el Govern el responsable polític i jurídic d'aquest model lingüístic. Perquè no és només l'escola de Canet i la del Prat, sinó que eren vint-i-set o vint-i-vuit –o vostè podrà dir quantes escoles més són–, i això conculca els drets lingüístics de la resta dels alumnes del grup o de la classe en els quals s'està aplicant aquesta sentència.

I això em porta també a pensar..., de dir, no només per a aquestes escoles, sinó per a totes en general: qui regula i controla aquests usos? Per què no parlem prou del paper de la inspecció? Ha de ser la inspecció, que faci això? Per què no en parlem prou? A vegades..., jo crec que és una peça fonamental en l'aplicació del català en l'àmbit educatiu. I és que, de lluny, tenim una altra feina pendent de fer i que em sembla que entre tots els grups parlamentaris hem de cuidar. Què farem...? Com podem afrontar alguns dels diferents escenaris que es poden derivar de la sentència que un moment o altre, i com més tard millor, i com més positiva millor, pugui venir del Tribunal Constitucional a requeriment d'alguns grups polítics i del mateix TSJ?

Continuo traient altres temes, no? La gestió lingüística i la contractació del personal, tenint en referència la qüestió lingüística, del personal educatiu en els horaris extralectius, en el fora escola, en les extraescolars, en els menjadors, els monitors... Algunes d'aquestes activitats comporten contingut pedagògic; per tant, raó de més. I, a més a més, són unes situacions en les quals l'espontaneïtat de la llengua és un valor, i, per tant, el monitor, el professor o l'educador ha de ser un model, un referent lingüístic en el no canvi de llengua que també serveix com a model per a la resta de nois i noies.

Jo crec que la mirada de la llengua en la contractació en aquests àmbits és molt important. I potser, no ho sé, com que ja hi han prou dificultats per trobar personal, després sembla que potser això no ho haguem d'abordar. Doncs no: sí, raó de més, és que ho hem d'abordar.

Igual que hem de començar a abordar, en l'operació I2, que ja sap vostè que hi tenim diferències –vostès han apostat per la gratuïtat i nosaltres hauríem apostat per la gratuïtat i la universalitat–..., però també hi ha un aspecte d'immersió lingüística, en aquest sentit. Cuidem prou l'oralitat a l'I2? N'hem parlat? Què hi diuen els experts? Ens sembla que és una franja importantíssima per començar a agafar oralitat en la llengua catalana per després continuar en la resta d'escolarització, no?

En alguna compareixença hem parlat de les aules d'acollida i la relació directa que hi ha entre aules d'acollida i l'aprenentatge de les llengües –i l'aprenentatge, per tant, de la llengua catalana. Per què no flexibilitzem les aules d'acollida a primer i a segon de primària? Per què només es pot fer a partir de tercer? Per què a la concertada el nombre d'alumnes per tenir una aula d'acollida és diferent que a la pública –si és que això és així, que em temo que sí? I per què és tan elevat el nombre mínim d'estudiants a l'aula d'acollida abans no se'ls hi permet? Ens va parlar de l'experiència d'acceleració a Barcelona, i està molt bé, però convindrem que és petita. És petita, i, per tant, ens sembla que convé que tinguem un creixement i una dedicació a les aules d'acollida més importants dels que hem tingut fins ara, sobretot quan tenim uns pressupostos que n'hem dit «expansius», no?

Abans li he parlat del pla de promoció de la llengua catalana. Quin és aquest pla? Per què no fem com amb el pla nacional del llibre i la lectura –que s'ha publicat–, el pla d'arxius o el pla d'enfortiment del català a les universitats? Per què no el coneixem? Per què no sabem quines xifres hi ha dedicades a això? Amb quines mesures, amb quins tècnics s'ha de tirar endavant i quin seguiment en podem fer? Jo crec que això seria important, perquè això ens posaria uns objectius i uns reptes.

Deixi'm fer una anotació sobre el pla nacional del llibre i la lectura, que ja li dic d'entrada que ens el creiem, el volem, el defensem –com ha fet el sector– i hi estem al costat. Però no ens penséssim que és l'eina miraculosa per millorar la comprensió lectora. Fan falta altres coses. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Se m'ha acabat el temps. Després continuarem, consellera.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades i diputats. Diputat Ten... *(Pausa.)* Ara; el buscava i no el trobava. Molt bé. Ja ho sap, n'hem parlat i en continuarem parlant, perquè l'ús social i als centres del català és una qüestió que ens preocupa –i em preocupa personalment– i que estem treballant des del Govern, tenint en compte també les seves iniciatives parlamentàries. I ho sap, a partir del monogràfic, que hi ha diverses resolucions que estem seguint fil per randa, perquè coincideixen amb els objectius del Govern, a més a més, i també del debat de política general.

Compartim amb vostè –i n'hem parlat també– que vivim en un context de reversió de drets lingüístics i en un context de reversió potent de drets lingüístics, i d'una davallada també molt potent de l'ús del català socialment i també, per tant, a les escoles. I és evident que les ingerències judicials i polítiques no hi ajuden gens –més aviat hi van encarades–, i tampoc les mediàtiques, i estan afectant l'àmbit educatiu.

Davant d'aquesta situació, d'aquest context, tenim l'obligació, com a govern de la Generalitat i com a parlament, d'activar tots els mecanismes que tinguem a l'abast per garantir els drets lingüístics de tota la ciutadania. I l'escola també hi té un paper imprescindible, perquè comparteixo també amb vostè que els drets lingüístics són drets socials i que estem parlant d'igualtat d'oportunitats, i no d'una altra cosa.

Vostè em parlava de la darrera sentència del Tribunal Superior de Justícia i, en general, de totes les sentències que hi ha hagut. I ho torno a reiterar aquí en seu parlamentària: és absolutament inadmissible la intromissió en matèria educativa amb criteris ideològics, que són els que té el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya fa de diputats d'aquest Parlament. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya fa fins i tot de consellera, dient què ha de fer i com ho ha de fer. Però resulta que aquesta consellera no pot fer de Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Per tant, vostè em demana que jo digui i que resolgui aquest problema quan no està a la meua mà, més enllà de fer el que fem, que és defensar i exhaurir fins a l'última via possible jurídicament per tal de posar-nos-hi al davant. Però, clar, jo no puc agafar el Tribunal Superior de Justícia i dir-li: «Para, para de fer el que no et toca.» Sí, clar, l'hi puc dir, però pot desoir, igual que ha desoït aquest Parlament. Tinguem-ho clar, i això jo també ho he dit públicament. Al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya li és igual la Llei 8/2022, perquè l'única cosa que ha fet és dir: «En lloc del vint-i-cinc per cent...» I el decret llei: «En lloc del vint-i-cinc per cent, parlo d'una assignatura» que en diu «prioritària» o «principal», que ja em dirà vostè en quina part del currículum de la LEC o de la LOMLOE hi ha aquesta definició, aquest terme de «llengua principal». Per tant, li són ben bé igual, al TSJ, les lleis educatives, la pedagogia i la sociolingüística, que és del que hauríem d'estar parlant, d'acord?

Ja ho vaig dir quan vam conèixer la sentència de Canet i la del Prat de Llobregat: el tribunal polititza l'educació i la política lingüística catalana. Aquesta no és la via. I és absolutament inadmissible aquest biaix. Per això nosaltres recorrerem contra la sentència en cassació davant del Suprem, ho continuarem fent. Però, gràcies a aquest Parlament i a haver estat possible, entre diverses formacions polítiques, haver mantingut aquest acord de país i haver fet possible la Llei 8/2022 i el decret llei que va sortir del Govern, gràcies a això, estem parlant de trenta aules de setanta mil a tot el país. Perquè la intenció del Tribunal Superior de Justícia era que fossin setanta mil de setanta mil aules, i estem parlant de trenta de setanta mil. Per tant, situem-ho en la justa mesura. Gràcies a aquest Parlament, i no em cansaré de dir-ho. I aleshores no era ni diputada ni consellera, però era ben a prop, seguint la llei. I gràcies a aquest Parlament, ho reitero, així estem.

Vostè ha fet referència al pla de foment de la llengua. L'hem fet públic, l'hem presentat, però jo, si vol, no tinc cap inconvenient a comparèixer davant de la Comissió d'Educació, igual que vaig dir que demanaria de comparèixer el mes de gener com a molt tard per fer repàs de totes les resolucions del monogràfic, en quin punt estan, quin calendari tenen i quins recursos i costos tenen adscrits. Això vaig dir que ho faria i demanaré de comparèixer. Ho puc fer perfectament perquè puguem repassar en un marc diferent del que és una interpellació de quinze minuts tot el que estem fent i, sobretot, per poder prendre molt bona nota de les propostes que em puguin fer els grups parlamentaris amb els quals compartim, com és el cas del seu grup parlamentari, objectius i vies per a la resolució.

M'ha parlat del decret lingüístic. En més de deu anys cap govern havia desplegat el títol segon de la LEC. La LEC és del 2009, i el títol segon de la LEC estava per desplegar. I aquest Govern ho està fent. Necessitem consensos de país i necessitem eines. I hem cregut que aquest decret que ara està en marxa, i que ara té el Consell Escolar de Catalunya per fer-ne el dictamen, podria ser també una bona via per concretar aquelles qüestions, com ara les que vostè em plantejava, de com fer seguiment dels usos lingüístics als centres, de l'aplicació de la Llei 8/2022, de la LEC, etcètera. I allà s'hi regula –com vostè coneix, perquè hem fet una anàlisi molt detallada del decret i ens han fet propostes de millora– el paper de la inspecció en tot això, i s'hi regulen també de manera molt detallada els plans lingüístics de centre.

Vostè m'ha parlat del monogràfic, i precisament una de les seves propostes del monogràfic era desplegar el títol segon de la LEC, i això és el que estem fent. I també ens deia que havíem d'assegurar la tasca de suport, acompanyament i control de la garantia de l'ús del català com a llengua vehicular i l'aplicació de la metodologia de la immersió lingüística i del model d'escola catalana. En això també hi estem treballant ara, que en el moment del monogràfic no ho teníem en marxa i ara ho tenim en marxa. Estem treballant amb els LIC i estem treballant amb tot l'equip del departament que treballa en aquesta matèria per poder tenir a punt formació de metodologia d'immersió lingüística a càrrec del departament i també modificacions del màster de secundària i millores de la formació inicial de mestres per tal d'afegir-hi metodologia d'immersió, que a hores d'ara no hi és, en aquesta formació.

Ahir vam tenir una segona reunió amb el conseller d'Universitats per tal de treballar una reunió que tinc amb tots els degans de magisteri d'aquí a poques setmanes –la setmana vinent o l'altra– per poder abordar, entre d'altres, aquesta qüestió: canvis que hem de fer en els continguts de la formació inicial del professorat per dotar-los de les eines suficients. Sense formació del professorat intensa i intensiva, és impossible que ens en sortim. Per tant, estem parlant del MIF, el màster de professorat de secundària, i tot el que té a veure amb la formació docent i les PAP, que no és poca cosa.

Parlava vostè del lleure educatiu i del zero-tres. Crec que és un bon marc, el pacte nacional per la llengua, que, segons ens va dir la consellera de Cultura –a nosaltres, al Govern, i també aquí, a petició..., no sé on, va ser al Parlament a l'últim Ple–, està en marxa i ha de ser una... (*Veus de fons.*) A vostè, senyor Ten. Veu? Doncs crec que pot ser un bon lloc per parlar del paper del lleure educatiu. També li he de dir que el Consorci per a la Normalització Lingüística està duent a terme uns tallers de sensibilització per a tot el que és monitoratge, també el monitoratge de menjador i de lleure esportiu i educatiu.

I en el cas del zero-tres –no només l'I2, del zero-tres i de l'ús del català, que també és un tema que em preocupa– tinc previst de fer la convocatòria de la segona comissió mixta en el meu mandat –sap la comissió mixta que tenim el departament amb el món local?– per abordar temes relacionats amb el zero-tres. I aquest és un dels temes que estava valorant d'introduir en l'ordre del dia i que ara, després de la seva interpellació, estic..., m'he convençut que l'havia d'introduir en l'ordre del dia.

És evident que no hi ha eines miraculoses úniques, és a dir, no és una única cosa, és un conjunt d'actuacions. I crec que el departament en aquesta legislatura s'ha caracteritzat per dir les coses pel seu nom en matèria lingüística. I, per començar, mesures de xoc. Les mesures de xoc és evident que no tenen un resultat immediat. Hi ha neguit cada vegada que hi ha resultats sobre les competències, sobre els resultats de les proves orals i sobre l'ús del català als centres. Però si hi ha aquests resultats és perquè el departament ha fet les preguntes adequades. I ara el que estem treballant són les respostes adequades. A mi no em fa por tenir aquests resultats si tenim les vies i les maneres, com les tenim, per revertir-los. Perquè, cregui'm, són reversibles. I ho seran també gràcies a tota la societat, que rema al nostre costat, o nosaltres al seu, també amb vostès, per tal de fer això possible.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. I, consellera, li agraeixo el to. Sembla que estem en la tonalitat correcta per treballar i remar a favor del català. Però també deixi'm-li dir que la capacitat de governar i de dedicar més o menys recursos, evidentment, la té...,

és seva, eh?, és del seu Govern. Jo l'hi dic de cara al que em deia just ara, que diu: «Eines miraculoses no n'hi ha.» Però sí que tenim a vegades o hem trobat recursos milionaris en algunes accions que ens fan pensar doncs que potser haurien d'haver estat més ben posats en altres accions, no?

Si tenim uns pressupostos expansius, doncs, dedicar el màxim al català ajudarà en aquests resultats de les enquestes del Consell Superior d'Avaluació, en les quals el titular no ens agrada. Diu: «Tan sols la meitat dels professors catalans es dirigeix als alumnes sempre o gairebé sempre en català.» Això, a secundària; però, i a primària? O bé la contra de tot això: «El quinze per cent, gairebé mai» –el quinze per cent, gairebé mai.

Clar, amb un historial..., l'Estatut, la llei de política lingüística, la llei d'educació, la Llei 8/22, el decret de règim lingüístic, ens passa una mica allò que en Joan Vergés, la setmana passada, en un seminari excel·lent que va organitzar Plataforma per la Llengua, se'n queixava, no? Diu: «Tenim un país molt ben dibuixat, molt ben normativitzat, però l'execució de tota aquesta normativa després és tota una altra.» Ell deia, diu: «Home, per fer un canal i un transvasament d'aigua, amb el projecte del canal no fem; necessitem l'execució del canal.» I a vegades hem viscut... I fem tota l'autocrítica. Però, un cop feta, anem per endavant amb uns pressupostos més expansius que no teníem fins ara. Doncs anem per fer el canal.

Treballem-ho, intentem que el paper compensatori de l'escola sigui robust, sigui ben dotat, tingui recursos; que aquesta llengua familiar del quaranta-cinc per cent en castellà, amb el vint-i-vuit per cent en català, necessita –necessita– el model, el referent del mestre que aposta pel català, no?

Sobre competències bàsiques ens passa el mateix. Són els pitjors resultats dels darrers deu anys. I tots posem en valor el paper que juguen les famílies en l'activitat lectora. Però, és clar, és que, quants nens i nenes i nois i noies això no ho tenen? Per tant, el paper compensatori de l'escola encara és més important. Si l'alumnat no té accés a la lectura, tindrà més dificultats. Això ho deia, literalment, algun expert en aquest sentit. I això s'accentua en els centres de complexitat. Doncs raó de més que els esforços els hem de posar aquí, tenint en compte que potser el paper de la família no el tenim.

Deixi'm posar en valor el paper dels ULAE. Ja l'hi vaig dir, em sembla, però aquest degoteig, aquest gota a gota, aquesta millora dels tallers ULAE, em sembla que hauria de ser urgentment, amb pressupost expandit a la majoria de centres. Perquè algunes coses per millorar les matemàtiques i la tecnologia en competències bàsiques hi ha hagut; per tant, hi ha marge de millora. Què han de fer els professors aquest curs i el següent per millorar?

Algunes altres coses, abans no se m'acabi del tot el temps. El C2. Fins ara era indispensable; ara només ho és, d'indispensable, per entrar a borsa. Però a alguns professors se'ls hauria de flexibilitzar perquè el puguin fer per a la seva formació. Però tampoc el C2 garanteix l'ús directe a l'aula. Aquell qui té el C2 potser té el C2, però el que necessitem és una voluntarietat individual i una conscienciació i una sensibilització dels professors a que no poden fer altra cosa que utilitzar el català com a llengua normalment emprada.

M'ha parlat d'universitats. Escolti'm, aquesta setmana es necessitaven, dilluns, vint-i-tres substituïts per cobrir les baixes de català; se'n van cobrir cinc. No n'hi ha més. El Govern hauria de fer, com ha fet amb l'STEM, una campanya de promoció de les matrícules de les llengües i de les filologies com a segona carrera per a molta gent; això a mitjà termini ho millorarà.

Escolti'm, quina opinió té vostè d'aquesta associació cooperativa La Flama, que a l'Hospitalet, que ho coneix prou bé, volen fer una escola amb un model d'escola on els nens i nenes puguin créixer en català? Sembla que estiguem fent el mateix que va passar als anys vuitanta amb la immersió lingüística?

Res més, però res menys.
Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, la consellera, la senyora Anna Simó Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputat, molts temes, eh?, molts temes, senyor Ten. Intentaré respondre'ls tots, i, si no, ja amb la moció...

Tenim uns pressupostos expansius. *Y ahí lo dejo*, que diria en Boye.

Bé, l'història d'enquestes d'usos lingüístics als centres hi és; molt recent, de fa ben poc. Perquè no hi havia hagut dades públiques sobre això. Perquè semblava que tot anava bé. És a dir, si hi ha dades públiques sobre els coneixements lingüístics, si s'han encarregat dades sobre els usos lingüístics als centres és perquè aquest Govern ha decidit de fer-ho, perquè abans no hi eren. Per tant, bon diagnòstic per poder actuar.

Sobre la qüestió de les competències bàsiques n'hem parlat a bastament i ho continuarem fent, però, en tot cas, continuem impulsant mesures de compensació. I estem fent una tasca, estem dissenyant una tasca, una campanya d'assessorament individualitzat als dos-cents centres que tenen més marge de millora en competències bàsiques, des de la inspecció, per acompanyar-los perquè millorin de manera decidida.

Continuarem avaluant el sistema, continuarem finançant actuacions de PMOE, PROA+, amb activitats palanca en reforç educatiu, lectura, biblioteques i comprensió lectora. I continuarem millorant la coordinació amb les universitats i en la formació continuada i en l'acompanyament als centres.

Pel que fa a les universitats, ja estem treballant en l'àmbit de la promoció dels graus de Filologia Catalana. De fet, ara, en acabar aquesta interpellació, tinc una reunió amb la Xarxa Vives, aquí mateix al Parlament, i serà un dels temes de què continuarem parlant. Vam aconseguir començar a millorar-ne els resultats, i amb aquest treball amb la Xarxa Vives, que desenvolupen campanyes i estratègies a aquestes universitats per promoure el grau de Filologia Catalana, ho estem començant a revertir. Però, clar, el grau són quatre anys; és que no els podem tenir ara, però anem millorant-ho.

Pel que fa a llengües i usos del català, passem de 390 places anuals a 4.150 places per a l'obtenció del C2 de català el curs passat, i 5.000 més el curs actual; és a dir, encara no amb quatre-cents places ja ens n'anem amb dos cursos a tocar de les 9.200 places per formar del C2. I al gener iniciarem el programa d'orientació i capacitació a dos-cents centres per millorar la competència lectora amb l'objectiu d'acompanyar sis-cents centres en tres anys.

Pel que fa als ULAE, la previsió de desplegament és de set-cents centres cada curs i l'objectiu és arribar als 3.500 –és a dir, a tots els centres– el 2026. Ara el que estem fent és preparar-ne l'avaluació de l'impacte, per veure si realment és, com pensem, altament positiu o aquesta inversió mereixeria uns resultats superiors encara i veure quin retoc hi podem fer.

Pel que fa al foment de la lectura, clar, tenim..., el pla del llibre i de lectura té el pla de biblioteques, que crec que és molt útil; però tant o més que el pla de biblioteques, que és un pla pilot en centres que va avançant progressivament, són la resta de mesures del pla, que és el foment de la biblioteca personal, al qual vostè feia referència, és a dir, aquesta diferència d'alumnes que tenen biblioteca a casa i els que no en tenen –«biblioteca» vull dir llibres, eh?

La recuperació del valor i la importància de la narració oral i la lectura en veu alta, la formació en disseny universal de l'aprenentatge, que ens serà molt útil per a això també i per a la inclusivitat dels nostres centres educatius. En aquest cas, també

el personal docent de biblioteques i bibliotecaris referents. I l'elaboració i difusió de materials que reforcin l'ensenyament de la literatura al nou currículum, a més a més del creixement i la consolidació del programa «Lletres a les aules».

No sé si m'he deixat algun tema més dels que vostè m'ha esmentat, diguem-ne, dels que són claus. Jo el que li deia és que no hi havia una eina miraculosa i única que fessis així, que premissis el botó i quedés el tema resolt; és la confluència de moltes. Però evidentment, com tantes altres coses –i no ho dic per treure'm de sobre la responsabilitat, que sap que soc d'entomar la que em toca i més–, no ho farem sols. És a dir, a l'escola se'ns demana tot: que tots els problemes d'usos lingüístics al país, que tots els problemes de coneixement lingüístic al país els ha de resoldre l'escola. I això ho podem fer a mitjà i llarg termini, però no ho podem fer sols.

Per això és important el que abans explicava la consellera Vilagrà en matèria de mitjans de comunicació públics. Un 3XL ens hi ajudarà moltíssim. La nova plataforma de continguts que estem treballant al Departament d'Educació amb 3.cat ens hi ajudarà moltíssim. I totes les mesures de difusió de l'ús del català entre els joves. Vostè n'apuntava algunes, però en el pacte nacional per a la llengua n'hi ha d'altres.

Estic convençuda, però, com li deia, aquestes dades són reversibles, sabem com fer-les reversibles, com revertir-les, i ens n'acabarem sortint. N'estic, de debò, molt convençuda.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'estat de les polítiques socials; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Interpellació al Govern sobre l'estat de les polítiques socials

300-00387/13

I té la paraula, per fer la seva interpellació, la senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bien; buenas tardes, *conseller*, *conseller* Campuzano. Bien, hoy queremos abordar un tema de gran urgencia que nos preocupa muy especialmente a nuestro Grupo Parlamentario de VOX, y es la falta de inversión en materia de políticas sociales en Cataluña. Son miles los catalanes a la espera de una ayuda social en los hospitales, en los colegios y en los hogares, y también son otros tantos miles de catalanes los que están esperando una ayuda de la Generalitat, y que incluso todos reciben, la gran mayoría, la misma respuesta por parte del Govern de la Generalitat, que es un no.

¿Sabe que la calidad de vida en Cataluña es por primera vez inferior a la del resto de España? Y es que hace menos de una semana se publicaba el indicador multidimensional de calidad de vida, realizado por el Instituto Nacional de Estadística, y este tiene pésimas noticias para los catalanes, y es que muestra cómo, por primera vez desde que lo calculan, Cataluña cae por debajo, y de una manera muy clara, de la media española. De hecho, los ámbitos con mayor caída son seguridad, salud y educación, precisamente todos de competencia autonómica.

Y a su vez nos encontramos que la Generalitat de Catalunya quema –porque literalmente quema– los recursos de los catalanes en chorradas ideológicas que no sirven absolutamente para nada y mucho menos para el bienestar de los catalanes. Porque, por ejemplo, ¿para qué sirve gastarse dieciocho mil euros en un calendario de adviento feminista? ¿O gastarse, por ejemplo, más de quinientos mil euros en la celebración del día LGTBI en Cataluña? Pues ya se lo digo yo: eso no sirve absolu-

tamente para nada. Y mientras ustedes, desde el Govern, despilfarran el dinero de todos los catalanes, son muchos los catalanes que están abandonados a la espera de una ayuda social.

Y no podemos hablar de ayudas sociales sin destacar el cambio de criterio de la Generalitat de Catalunya, que ha dejado de mostrar la nacionalidad de los beneficiarios de las ayudas sociales. Y, en este sentido, nos preguntamos por qué será, por qué nos niegan ahora estos datos. ¿Por qué han cambiado su criterio y ya no nos dicen la nacionalidad de los receptores de las ayudas sociales?

La realidad es que, en el año 2021, el último año en que el Govern ofreció datos al respecto, el cuarenta por ciento de quienes se beneficiaban de la renta garantizada de la ciudadanía eran extranjeros, así como el cuarenta y dos por ciento de quienes obtenían las prestaciones económicas en el ámbito de vivienda. Es decir, ya en 2021 los extranjeros recibían el cuarenta por ciento de las ayudas sociales, pese a representar únicamente el dieciséis por ciento de la población, y esto es una injusticia social.

Porque, miren, cuando la gente de casa está pasando un momento de dificultad y se encuentra en una situación de extrema necesidad y de vulnerabilidad, no se pueden encontrar con un muro y con un no por respuesta por parte de la Administración. Y esto es algo que en la actualidad está sucediendo. Y uno de los varios motivos por los cuales está sucediendo esto es porque los baremos y los criterios que están estipulados para ser beneficiario de una ayuda pública están hechos de tal manera que en muchos de los casos benefician a personas extranjeras. Y esto es una realidad constatada, y solo hace falta que se paseen por los diferentes municipios, en este caso de nuestra región, de Cataluña, para constatarlo. (*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Diputada (*aplaudiments i pausa*), li faig una crida per si està intentant vincular, no?, un origen –i que està emmarcat en el codi de conducta i està emmarcat a les lleis contra la discriminació– respecte a unes ajudes que són per a tothom qui ho pugui necessitar amb els criteris que pertoqueu. Per tant, li faig la primera crida a l'ordre. Si continua en aquest sentit, l'hauré de parar..., una segona, i amb una tercera, retirar-li la paraula.

(*Remor de veus i aplaudiments.*)

Mónica Lora Cisquer

Moltes gràcies. Clar, però el problema és que no podran callar la veu dels catalans, perquè això és una realitat constatada. I només falta que es passegin pels carrers i pels barris de Catalunya per veure com són molts els catalans que no tenen accés a les ajudes socials, precisament perquè els barems i els criteris que estan estipulats per cobrar certes ajudes públiques estan fets de tal manera que beneficien les persones estrangeres, perquè s'aplica una discriminació positiva. I això és una realitat.

La vicepresidenta primera

Diputada (*remor de veus i aplaudiments*), li he tornat a parar el temps i tornem a entrar en el mateix, i està vinculat origen amb les ajudes, cosa que no hi ha cap criteri que marqui les ajudes en funció de l'origen. Per tant, aquesta és la segona crida a l'ordre. I, si ho torna a dir, li retiro la paraula de tota la interpellació que té vostè a fer. Per tant, de moment pot continuar, però no pot continuar en la mateixa línia.

Mónica Lora Cisquer

Bueno, pues entraremos un poco en el diagnóstico de Cataluña en materia de políticas sociales, que es muy extenso, y, de hecho, toca diversas áreas, así que voy a exponer de forma resumida lo que nos encontramos a día de hoy en Cataluña, ¿no? Porque solo hace falta pasearse, pues, por barrios del Vendrell o de Mataró o de

cualquier municipio de Cataluña para poder comprobar la carencia de políticas sociales.

Por desgracia, Cataluña siempre tiene que ser líder en alguna cosa. Y, en este sentido, las familias catalanas llevan ya dos años consecutivos soportando el aumento del precio del menú escolar. De hecho, ahora, en la actualidad, somos la región de España con el precio del comedor escolar más caro; con un sistema, además, de becas que no llegan a muchas familias que lo necesitan. Y, en este sentido, hay que tener en cuenta que la principal barrera para las familias para poder hacer uso de este comedor escolar y que sus hijos puedan tener garantizado un comedor escolar, la principal barrera son los recursos económicos. Y eso hay que tenerlo en cuenta. Y, en este sentido, nosotros lo que pedimos..., es que creemos que se debería aumentar el presupuesto en este sentido, así como revisar todos aquellos criterios para obtener una beca comedor y que se pueda hacer extensivo a todas aquellas familias que en la actualidad no son beneficiarias de estas becas.

A todo esto hay que sumarle la situación de la familia en Cataluña, que nos encontramos con datos demoledores que dejan en evidencia la falta de empatía del Govern y la falta de inversión en políticas sociales. Es que en Cataluña la situación de cronificación de la pobreza está en torno al veinticinco por ciento desde hace al menos diez años, y ninguna de las medidas de lucha contra la pobreza ha logrado revertir mínimamente esta situación. Incluso nos encontramos que tenemos a más de 130.000 niños y adolescentes que sufren pobreza visual, precisamente porque sus familias no pueden permitirse el lujo –porque a día de hoy está considerado un lujo–..., no pueden pagar para tener todos los equipamientos ópticos necesarios para sus hijos.

O podemos hablar sobre el abandono de las familias numerosas en Cataluña, que estos últimos años ha crecido la tasa de pobreza de estos hogares. Y esto tiene mucho que ver con la progresiva supresión o incluso reducción de prestaciones a las familias numerosas también, que hay que recordar que el treinta y tres por ciento de familias numerosas en la actualidad se encuentran en riesgo elevado de pobreza. Y hay que tener en cuenta las particularidades de estas familias, ya que deben asumir un mayor coste para todo, ya sea, pues, para el cuidado, para la educación de sus hijos, incluso para tener una vivienda que esté adaptada a sus circunstancias.

Después también queremos hacer una mención sobre el bono social eléctrico, que supongo que les sonara esa medida estrella contra la pobreza energética para que las familias tengan descuentos en la factura de la luz. Incluso podemos ver una campaña de su Gobierno, el Gobierno de la estética, que lanzaron desde el Departamento de Derechos Sociales, que decía: «Amb el bo social elèctric, la factura de la llum no t'hauria de fer por.» Pues bien, yo no sé si da más miedo la factura de la luz o el Gobierno de la Generalitat, porque en este sentido hay que tener en cuenta que el sesenta y cinco por ciento de las familias catalanas en situación de pobreza a día de hoy no tienen acceso a este bono social.

Y podría seguir exponiendo las diferentes problemáticas y las diferentes carencias que hay en temas de políticas sociales, como podrían ser educación, sanidad y vivienda, que después incluso en la otra parte lo podemos comentar; pero yo creo que el diagnóstico es muy claro, ¿no? Y que incluso nos encontramos que mientras no se habla del aberrante abismo social al que están abocando a nuestra región, mientras empobrecen a los catalanes con unas condiciones de vida y trabajo que cada vez son más precarias, y mientras tenemos una inflación que devora el poder adquisitivo de las familias, ¿qué nos encontramos? Pues nos encontramos con un *govern* que se dedica a reclamar ruptura y amnistía para los suyos –para los suyos–, para todos aquellos que ustedes consideran represaliados políticos. Que eso significa –y la traducción de eso es para que todo el mundo lo pueda entender– impunidad

para los que cometieron delitos de desobediencia, malversación, desórdenes públicos, incluso terrorismo.

Y les pedimos que dejen de una vez por todas de preocuparse por delincuentes residentes en Waterloo o incluso en nuestra propia región, en Cataluña, y se preocupen realmente por los problemas que a día de hoy está sufriendo nuestra sociedad, que, como bien he dicho, son muchos.

Y seguimos hablando en la réplica. Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Diputades i diputats... Diputada, miri, fa un any que exerceixo les meves condicions de conseller de Drets Socials, no?, i he tingut diverses ocasions de ser interpellat per vostès en aquest Ple o en alguna de les compareixences. I podem fer una primera constatació, molt objectiva, que és l'absoluta manca de rigor de totes les seves afirmacions. Vostès, que és un grup parlamentari relativament nombrós en aquesta cambra, de persones que pels seus currículums, doncs, són persones formades, que són persones llegides, en lloc de fer un esforç de discussió seriosa, de contrast entre les polítiques del Govern de la Generalitat i el seu model de societat, es limiten a mentir –literalment– a la cambra, com la senyora diputada acaba de fer fa pocs minuts, a falsejar dades i a barrejar conceptes, sense cap tipus de rigor.

Per tant, se'm fa difícil, sincerament, debatre amb vostès, no?, perquè hauríem de dedicar bona part dels deu minuts que tenim aquí a desmentir les seves afirmacions i a no poder contrastar els models.

És evident que ens separen radicalment models de societats i models de país. I no és només que vostès, com aquest matí en algunes intervencions, han expressat aquesta nostàlgia cap a la dictadura franquista; és com si un diputat alemany en el Bundestag tingués nostàlgia del nacionalsocialisme, o com si un diputat italià tingués nostàlgia del feixisme a Itàlia. Potser ara que governa la senyora Meloni, el plantejament és aquest, no? No és només això d'aquí i que en aquesta cambra a tots ens provoca una enorme irritació pel que representen, sinó que, a més a més, fan un discurs etnicista absolutament radical.

La senyora diputada diu que les ajudes socials a Catalunya es reparteixen en funció de l'origen de les persones i que es prima. I vostè o és una ignorant o està mentint, perquè no podrà trobar cap norma legal (*alguns aplaudiments*) –cap norma legal– que vinculi a l'origen nacional de les persones aquest tipus de política pública.

Miri, si fa l'esforç vostè de llegir-se la llei d'estrangeria, que, ens agradarà més o menys, és la llei que regula les condicions dels ciutadans estrangers a Espanya, aquesta llei deixa establert quins són els drets als quals tenen dret els ciutadans d'origen estranger. En el cas dels serveis socials bàsics, la llei d'estrangeria estableix un criteri d'accés general per a totes les persones estrangeres que resideixen, i per als serveis socials especialitzats, ho limita als ciutadans amb residència permanent de cinc anys. I, lògicament, les prestacions socials, les que gestionem nosaltres –la renda garantida de ciutadania, les prestacions de caràcter familiar, les prestacions de caràcter de la dependència– no discriminen en un sentit ni un altre els ciutadans en funció del seu origen; són barems objectius que acostumen a estar vinculats..., vaja, estan vinculats sempre, quan existeixen condicions d'accés, als llindars de renda.

Per tant, no hi ha mirada ètnica en les polítiques socials a Catalunya. És impossible que hi sigui pel marc legal que tenim i és impossible que hi sigui per la voluntat política que tenim tots plegats de no construir una comunitat basada en els orígens de les persones.

I vostès hi insisteixen. Vostès insisteixen en un discurs que és nociu, que és destructiu, que pretén trencar la convivència, que només pretén agitar els prejudicis, els odís. I si vostès acabessin tenint èxit –si acabessin tenint èxit–, el tipus de societat que acabarien fent és una societat més amargada, més frustrada, més partida, més empenyada, si em permet el to col·loquial.

Jo sé que a vostès els irrita, els irrita que els hi citi el sant pare, però els hi haig de tornar a citar el sant pare: estan radicalment en contra en la millor tradició de l'humanisme cristià; estan radicalment en contra d'una societat compassiva, d'una societat caritativa, d'una societat empàtica, d'una ciutat compromesa. El seu discurs és el discurs de l'odi; és el discurs de la ruptura social, és el de l'enfrontament dels més pobres amb els que són encara més pobres. I és un discurs que no ens pot merèixer cap tipus de respecte, ni polític ni intel·lectual –cap tipus de respecte.

Per tant, escolti, miri, la Mesa del Parlament s'esforçarà en que vostès siguin respectuosos amb les mínimes normes de la convivència democràtica, les mínimes normes d'urbanitat en una societat cada vegada més plural i complexa. I vostès insistiran en el seu discurs. I nosaltres defensarem que tenim polítiques universals, que no els hi preguntem a la gent d'on venen, sinó que simplement les normes legals estableixen els requisits d'accés a aquestes polítiques socials.

I segon argument que vostès van repetint, no?, que és l'argument de l'absència de polítiques socials del Govern de la Generalitat, que no té cap mena de rigor. Vostès quan s'inverteixen 500 milions en renda garantida i som el territori de l'Estat que més invertim en un darrer recurs per a les persones amb més necessitats, això com ho volen titllar? Com vol titllar-ho vostè? Quina opinió té vostè sobre els 500 milions que invertim en la renda garantida? Hi està en contra? Vol que en posem més? Ens consta alguna proposta seva per incrementar el nivell de cobertura de la renda garantida? Jo, sincerament, no li he sentit cap proposta ni cap iniciativa ni cap interès a millorar la renda garantida, que és el principal instrument de lluita contra la pobresa. Ens estan plantejant alguna iniciativa sobre això d'aquí? Alguna iniciativa concreta? Alguna proposta concreta?

Escolti, el Govern està maldant pel traspàs per a la gestió efectiva de l'ingrés mínim vital per lluitar contra l'infern burocràtic que suposa dues rendes orientades a protegir un mateix col·lectiu en dues legislacions diferents i gestionada per dues administracions diferents. Alguna proposta per superar l'infern burocràtic que suposa aquestes rendes per afavorir les persones amb més necessitat? Alguna proposta? Alguna proposta, més enllà de la seva demagògia sobre l'origen de les persones? Cap ni una.

O, escoltin, el Govern de Catalunya fa una inversió, en col·laboració amb les administracions locals, en els denominats «serveis socials», a les àrees bàsiques de serveis socials. Per exemple, en ajudes d'emergència, 61.000 famílies beneficiades, o en el bo tèrmic, 90.000 famílies beneficiades.

O em parla del bo social. Escolti, vostè sap, senyora diputada, que el bo social no depèn del Govern de la Generalitat? El bo social està dissenyat pel Govern de l'Estat.

Per cert, el Govern de Catalunya reclama que el bo social que ens cal és el que hi ha a Portugal, que és un bo social automàtic, que funciona bastant millor que el bo social espanyol. Però és un bo elèctric dissenyat pel Govern de l'Estat i gestionat per les companyies elèctriques. La seva gestió, senyora diputada, no depèn del Govern de la Generalitat. El que està plantejant el Govern de la Generalitat són dos coses. Una, fer-ne difusió, perquè, malgrat les dificultats per accedir al bo, hi ha molts ciutadans que no coneixen l'existència del bo, i per això estem fent aquesta campanya perquè la gent conegui que el bo existeix. I estem treballant també per traslladar a la política espanyola un bo de caràcter automàtic, que no sigui com és ara que el ciutadà ha de demanar-li a la companyia, la companyia l'hi ha de comunicar a

l'ajuntament, l'ajuntament ha d'identificar si la persona és vulnerable, sinó que sigui un bo com el que s'esdevé a Portugal, en el que són l'Agència Tributària i la Seguretat Social portugueses les que automàticament comuniquen a les companyies elèctriques el tipus de tarifa social que cal aplicar-li.

Ara bé, jo intueixo que les seves ganes de debatre amb mi sobre el bo social portuguès són perfectament descriptibles. Vostè només bé a empantanar el debat, ve a generar odi, ve a generar confusió, ve a generar mentida, ve a enfrontar pobres contra pobres. És senzillament lamentable.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, senyor conseller, vostè ve aquí i inclús pot semblar solvent en algunes ocasions, però vostè és fallaç. I lo pitjor: vostè coneix molt bé les dades i les deficiències en matèria social a Catalunya. I si vostès ho estan fent tan bé com sembla ser per la seva intervenció, per què hem perdut els catalans en qualitat de vida? Per què la pobresa s'ha cronificat a la nostra regió o per què la nostra gent gran està abandonada?

Miri, la nostra interpellació va en la línia de denunciar la falta d'inversió en matèria de polítiques socials. I, lògicament, hi ha aspectes que no són directament del seu departament, però que sí que afecten un tema de drets socials. I vostè com a conseller és coneixedor d'això. I deixi'm dir-li que vostè té un tarannà, quan es dirigeix a altres grups parlamentaris, sobretot al nostre, que jo crec que no aporta absolutament res al debat. Els ciutadans estan cansats, sobretot quan es tracta d'un tema tan delicat com és el tema de polítiques socials, que hi hagin debats d'aquest estil: atacar, atacar, atacar, intentar desacreditar l'adversari perquè no té arguments. *(Remor de veus.)*

Nosaltres apostem per un debat sa d'idees, en el que vostè pugui escoltar, pugui atendre les demandes i les denúncies que li fem avui en aquesta interpellació. I crec que vostè, com a conseller, hauria de treballar més en això, en tenir una escolta activa, en poder atendre i en poder resoldre els problemes dels catalans. Perquè li recordo que el nostre grup parlamentari té el suport d'una gran part de la societat catalana que avala les nostres postures i les nostres propostes; propostes que, en aquest sentit, veuran en el Ple següent.

I nosaltres, com a partit de l'oposició, tenim l'obligació de fiscalitzar la feina que fa el Govern i de traslladar tot allò que considerem que no està ben fet. I és lo que estem fent avui aquí amb aquesta interpellació. I és molt preocupant la seva negació enfront de la manca de polítiques socials que siguin dignes i que siguin eficaces aquí a Catalunya.

Després m'agradaria també parlar –que no ho ha comentat–..., a veure si ens voldria parlar sobre el pla de barris, el futur; que aquest matí l'he escoltat parlar d'això: que es té previst actuar en tres àmbits, un d'ells –que a nosaltres especialment ens preocupa molt–, que és el tema de la «vivenda». M'agradaria que..., ja sé que no és directament de la seva conselleria, però sí que crec que és un tema, sobretot el tema de «vivenda» pública, que afecta directament el seu Departament, també, de Drets Socials, no? Perquè s'ha de tenir en compte que les polítiques erràtiques des de fa dècades, tant des dels diferents ajuntaments com també de la pròpia Generalitat, ens han portat a una nul·la programació de les noves necessitats de «vivenda», sobretot lo que és «vivenda» pública de lloguer assequible, no? Jo crec que tot això, doncs, ens està portant unes conseqüències nefastes, sumant aquí la ja tan coneguda, malauradament, llei de «vivenda», que està precisament afectant totes aquelles persones, aquells catalans que estan en una situació precària i que tenen molts pocs ingressos, que s'estan trobant, a dia d'avui, amb uns càstings immobiliaris que són

provocats precisament per la inseguretat jurídica que s'incentiva des de la Generalitat de Catalunya, i també per la protecció de l'ocupació, que no fa més que degradar els nostres barris, com també la retirada del mercat de lloguer de centenars de «vivendes» davant de les decisions erràtiques. I, en aquest sentit, en matèria de «vivenda», que també trobaran alguna iniciativa a la nostra moció, nosaltres considerem que haurien de fer un *mea culpa* per tal de poder buscar solucions, perquè necessitem més «vivendes» públiques a Catalunya.

Però, en aquest sentit, que és lo que hem vist durant aquests últims anys, la Generalitat no es pot rentar les mans i intentar intervenir un sector, en aquest cas el sector privat, i que el sector privat faci la feina que no fa l'Administració pública. Perquè inclús hem de recordar que, en aquests últims deu anys, el sector privat ha generat el vuitanta per cent de «vivenda» pública.

I, després, sí que l'hi volia dir, no?, perquè sempre parla molt del tema del preu. Nosaltres considerem que, que hi hagi més oferta, de fet, és el millor antídoto contra el preu. Per tant, promoguim més «vivenda» de lloguer assequible per a les famílies vulnerables.

Després, no vull acabar sense comentar que nosaltres..., per arribar a una conclusió. Els catalans mereixen unes polítiques socials que siguin dignes, no?, unes polítiques socials que arribin realment a totes les persones que ho necessiten, que puguem garantir uns serveis públics que siguin de qualitat. I veient doncs que em queden quinze segons i que ja no em podran tallar, jo no he dit coses que ha dit vostè sobre el tema de les ajudes i el rigor, són les dades que precisament he aportat a la meua intervenció inicial: 2021, els estrangers rebien el quaranta per cent de les ajudes socials.

La vicepresidenta primera

Se li ha acabat el temps. Doncs, per a la rèplica, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Si; gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, jo no puc negar mai el seu dret a fiscalitzar la feina del Govern; és més, és la seva obligació com a diputada i, per tant, encantat de respondre i esforçar-me al màxim a tindre aquesta escolta activa, i escoltar les propostes i acceptar, com no pot ser d'una altra manera en un sistema democràtic, respectar els electors que els han donat la confiança. Però, alhora, quan es fan determinades afirmacions que no són certes o quan es fan determinats discursos que afecten l'essencial, que és la convivència en una societat cada vegada més plural, en què l'esforç de l'empatia, de la comprensió, del ser capaços de construir una mateixa comunitat d'homes i dones lliures i responsables que conviuen en una mateix espai democràtic, allò que caracteritza les societats europees des dels temps de la Il·lustració i que és el que ens ha permès progressar, quan això és posat en dubte, crec que hem de ser molt contundents i gens empàtics amb aquelles posicions polítiques que ho discuteixen. Per tant, espero que –tant de bo!, tant de bo!– potser algun dia podrem discutir a fons sobre les alternatives de models de societat que tenim.

Dos. Sobre la qüestió de fons. En qualsevol discussió seriosa i aprofundida sobre l'estat de les qüestions socials a Catalunya, jo li..., si em permet, li compartiré dos reflexions. Una: igual que la resta de l'Estat, igual que la resta d'Europa, entre 2010 i 2023 aquest país ha patit una crisi econòmica, com només es pot comparar a la crisi de l'any 1929, la crisi de l'any 10; una pandèmia que només podem remuntar-nos a la grip espanyola de l'any 1918, i un increment dels preus que només ens podem pràcticament remuntar a la crisi de la inflació dels anys setanta. En aquest context d'aquests tretze anys. I, en aquests moments, les dades d'evolució de mercat de treball, d'evolució de l'índex Gini –que expressa, com vostè sap, una qüestió de desigualtat–, i l'evolució dels índexs de pobresa, ens indiquen que estem revertint les

situacions –estem revertint les situacions. Amb tota la intensitat que voldria aquest Govern? Ni molt menys.

Però també recordar-li, inevitablement, que aquest Govern té instruments limitats per a desenvolupar determinades polítiques: aquest Govern no controla la política de la Seguretat Social; aquest Govern no controla el gruix de la política fiscal, i aquest Govern pateix un dèficit fiscal que frena les capacitats del sistema català d'afrontar aquestes qüestions. I, malgrat això, d'aquí el país és capaç de progressar: menys atur, menys persones en risc de pobresa, menys desigualtat. I si, a més a més, fem l'esforç de comparar-ho amb les comunitats autònomes on vostès governen o on vostès tenen responsabilitats des del Parlament per garantir majories, doncs miri, els models que vostès defensen..., crec jo que el model de Madrid és un model que vostè defensa; és un model amb més atur, amb més pobres i amb més desigualtat –més pobres, més atur i més desigualtat. Digui'm vostè, en el context de l'Estat espanyol –no li dic que se'n vagi a qualsevol lloc d'Europa, en el context espanyol–, en quin territori de l'Estat VOX té influència política en què les dades d'atur, de pobresa i desigualtat sigui millors que les de Catalunya. Cap ni un, senyora diputada –cap ni un.

Farem balanç quan acabem aquesta legislatura i la legislatura dels territoris on vostès manen o tinguin més influència, però de moment el seu balanç és això: allà on governen les ideologies com la seva, la pobresa és més persistent, la desigualtat no disminueix i l'atur és més alt que a Catalunya. Potser alguna cosa tenen mal entesa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpелlació al Govern sobre les polítiques de joventut

300-00392/13

Continuem amb el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpелlació al Govern sobre les polítiques de joventut; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I per exposar la interpелlació té la paraula la diputada Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, *senyora presidenta*. *Conseller, diputats i diputades...* Antes de desarrollar la interpелación, una previa. Hace un año y medio se celebraba en este Parlamento un pleno monográfico sobre juventud, y me gustaría preguntarle, *conseller*, por el nivel de implementación de las propuestas de resolución aprobadas en aquel Pleno de juventud y su valoración al respecto.

Y ahora sí, comenzamos. En aquel pleno monográfico, los distintos grupos parlamentarios coincidieron en su mayoría en el diagnóstico sobre los retos y desafíos a los que se tienen que enfrentar actualmente los jóvenes. Las diferentes crisis han sido el telón de fondo de vida de las generaciones más jóvenes –se comentaba hace un momentito–: primero fue la burbuja inmobiliaria; cuando parecía que pasábamos página, llegó el coronavirus, y cuando todo volvía a la normalidad, Rusia invade Ucrania.

Vivimos en una crisis económica constante con la incertidumbre instalada en la sociedad, y a esa incertidumbre hay que sumar la baja tasa de emancipación juvenil, la elevada tasa de desempleo juvenil, un sistema educativo que no termina de funcionar y que se traduce en una de las tasas más altas de abandono escolar de Europa y la insuficiente atención a la salud mental, pese a que el suicidio juvenil es la principal causa de muerte no natural en jóvenes, y, en definitiva, pues creo que no es

osado afirmar la gran falta de oportunidades económicas y sociales que sufren los jóvenes hoy en día.

La política tampoco ha dado demasiadas soluciones, ya que han sido los grandes olvidados de las políticas públicas. Si analizamos los programas electorales de los partidos desde el inicio de la democracia, se puede comprobar que al principio estaban cargaditos de propuestas para jóvenes. Quizás era porque salíamos de una dictadura, todo eran vientos de cambios, de oportunidades, todo estaba impregnado de esa sensación de por fin poder tomar el control de tu vida, los programas electorales miraban hacia al futuro, se focalizaba mucho en los jóvenes, pero eso poco a poco fue cambiando. Entonces, las personas mayores votaban mucho más, así que las políticas para jóvenes fueron desapareciendo de los programas electorales de los grandes partidos, que son los que, en definitiva, han ido alternándose en el Gobierno de España, con el único objetivo de ganarse al electorado más adulto, aprovechando el abstencionismo de los jóvenes.

Y aquí abro un paréntesis para que reflexionemos y hagamos autocrítica del porqué de este abstencionismo, de por qué jóvenes llenos de ideas de distintas ideologías están quedando al margen de la política.

Los jóvenes enfrentan dificultades cada vez más grandes para acceder a la vivienda, a la educación y al empleo, mientras que las políticas públicas y los sistemas de protección social parecen estar diseñados principalmente para beneficiar a las generaciones anteriores. Esta inequidad generacional es un problema grave y persistente que afecta a millones de jóvenes y tiene consecuencias duraderas en sus vidas. Ante este panorama, es necesario tomar medidas valientes y decididas para luchar contra esta situación de desigualdad y garantizar que los jóvenes de hoy y de mañana tengan las mismas oportunidades que sus mayores. Y todo esto no quiere decir que no se hagan políticas para jóvenes, sino que lo que se hace, en general, es insuficiente para ofrecer verdaderas oportunidades a los jóvenes.

Recientemente se ha publicado un libro, *Un país posible*, de varios autores, entre ellos Toni Roldán, en el que aparece una propuesta muy interesante del profesor Andreu Mas-Colell, que consiste en que, en lugar de dedicar los fondos europeos a infraestructuras físicas, él hablaba de utilizar parte de ese dinero para lo que llama «infraestructuras humanas». Es decir –ponía un ejemplo–, dedicar mil millones para retener a los dos mil investigadores en áreas estratégicas que luego generen empresas que den trabajo de calidad. Entonces, los problemas de los jóvenes en Cataluña no son diferentes a los que pueden tener en cualquier otra parte de España y no son diferentes de los que pueda tener cualquier adulto. Eso sí, los problemas de los jóvenes están agravados por su situación, que en términos generales es precaria. Y precisamente es hacia la estabilidad hacia donde deben encaminarse las políticas que emanen de las administraciones.

Y la prioridad, a nuestro parecer, debería ser combatir la pobreza infantil y juvenil. La pobreza infantil y juvenil en Cataluña es muy preocupante. Según Unicef, la tasa es del 27,5 por ciento. La pobreza infantil y juvenil compromete la igualdad de oportunidades para toda la vida. No sólo tiene consecuencias en la salud, sino en las altas tasas de abandono escolar que padecemos particularmente en Cataluña. Una baja formación tiene un gran vínculo con bajas expectativas laborales, y hay que dotar de mayores recursos presupuestarios el programa de lucha contra el abandono escolar, ¿no?, porque la educación en primera infancia es la mejor inversión para mejorar la igualdad de oportunidades a largo plazo y es el mejor ascensor social.

Pero Cataluña está por debajo, actualmente está por debajo de la media española en inversión en educación, y precisamente ayer se registraba en este Parlament una iniciativa legislativa popular para invertir el seis por ciento del PIB catalán en educación, que es el objetivo que marca la ley, la LEC. Entonces, fíjese en lo mal que estamos para que un grupo de ciudadanos de entidades se tengan que autoorganizar

para presentar una ley que exige el cumplimiento de financiación que recoge la ley de educación de Cataluña que lleva vigente catorce años.

Entonces, acciones de empleo y formación eficaces son fundamentales para una economía más sólida y para superar el drama social que representa la exclusión del mercado de trabajo. Las políticas de fomento de empleo solo cumplirán sus funciones si son sometidas a una intensa transformación. La FP y la FP dual necesitan gobiernos que apuesten realmente por ellas, y aunque han mejorado los datos, el paro juvenil sigue siendo altísimo. ¿Cuál es la tasa de colocación del SOC respecto a la población juvenil? Porque muchos jóvenes no pueden encontrar trabajo pese a haber estudiado carreras universitarias, muchos de ellos, ¿no? Y nosotros jamás hablaremos de sobrecualificación, porque el saber no ocupa lugar. No queremos jóvenes menos formados. Queremos entornos laborales que favorezcan el traspaso de conocimientos hacia las nuevas generaciones profesionales, entornos que generen y atraigan empresas de alto valor añadido, que puedan dar cabida a nuestros jóvenes. Porque no queremos exportar talento; lo que queremos es retenerlo.

Y muchos jóvenes ven, ante esta situación, el emprendimiento como salida; pero ven que tampoco se les ayuda, especialmente, en este sentido. Precisamente son jóvenes quienes lideran algunas de las *startups* más innovadoras en Cataluña. Y nosotros creemos que desde las instituciones públicas debemos apostar por generar una cultura emprendedora y generar políticas que faciliten y apoyen la creación de empresas. Porque la situación del emprendimiento joven en Cataluña no está en su mejor momento. Presidenta, se me ha desconectado el..., el temps. (*Veus de fons.*) Estava, em sembla, a tres minuts i..., més o menys. D'acord. Gràcies.

Me gustaría referirme al reputado informe GEM, concretamente a su informe ejecutivo sobre Cataluña, que está elaborado por el Govern y la Diputació de Barcelona. A raíz de la pandemia, el total de actividad emprendedora ha disminuido en Cataluña, pero lo ha hecho, sobre todo, en los jóvenes. Concretamente, para los jóvenes de Cataluña hemos pasado de un total de actividad emprendedora del 11,1 por ciento al 4,6. Si lo comparamos con la media del conjunto de España, también ha bajado, pero de un 7,2 a un 4,8. Es decir, que antes en Cataluña estábamos muy por encima de la media de toda España en actividad emprendedora, pero ahora estamos por debajo, ¿no? Y todo esto referido al emprendimiento joven.

Y si analizamos profundamente los datos vemos que la gran bajada de la tasa de emprendimiento se ha dado entre los jóvenes de veinticinco a treinta y cuatro años. Y los jóvenes emprendedores frecuentemente tienen menos recursos y menos experiencia que los emprendedores de más edad, pero también tienen frecuentemente, pues, más entusiasmo y energía, así como más capacidad para asumir riesgos.

Tenemos que ver en los jóvenes emprendedores una oportunidad para crear entornos laborales menos precarios y más concienciados con el medio ambiente. Nosotros nunca hablaremos ni apoyaremos el decrecimiento, pero sí apostamos por un crecimiento sostenido y sostenible. Tenemos jóvenes concienciados con los derechos laborales y concienciados con el medio ambiente, con ideas brillantes, con ganas de ser un agente del cambio, y tenemos que generar el entorno adecuado para que puedan desarrollar sus proyectos laborales y personales.

Pero, para generar una cultura emprendedora, en primer lugar necesitamos que los jóvenes perciban el emprendimiento como opción. No nos podemos permitir que el funcionariado sea una de las principales opciones de los jóvenes catalanes, debido a la falta de oportunidades y de estabilidad. En segundo lugar, necesitamos una política fiscal competitiva, que incentive la creación de empresas y no ahogue a los jóvenes empresarios en activo. Y necesitamos también reducir las trabas burocráticas.

Y, por supuesto, no solo se trata de crear empresas nuevas lideradas por jóvenes, sino hacer que perduren en el tiempo, que crezcan y que aporten valor añadido a la

sociedad. Y, como me estoy quedando sin tiempo, me gustaría abordar también la emancipación juvenil. Creo que dejaré estos temas para el turno de réplica.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Gràcies, senyora diputada. Li haig de dir, d'entrada, que en el diagnòstic que vostè formula hi trobaríem enormes punts de coincidència. I alguns d'aquests punts de coincidència, si m'ho permet, els subratllaré per posar-los en valor, tant en la coincidència com en la transcendència que tenen, no?

D'entrada, efectivament, si un fa un balanç del desenvolupament de l'estat del benestar a Catalunya i a Espanya en aquests darrers quaranta anys, podrà evidenciar que en aquelles polítiques adreçades a les persones grans, amb les limitacions que tots coneixem i, en el nostre cas, les limitacions derivades del finançament del model d'atenció a la dependència, el que és cert, però, és que aquest estat del benestar està més clarament orientat a protegir les persones grans.

Tenim una joia, que és el sistema públic de pensions i que raonablement respon a les seves promeses. Tenim un bon sistema nacional de salut, i hem de desenvolupar un bon sistema d'atenció a cures.

Tenim un sistema educatiu que no em pertoca a mi defensar-lo, però que es pot comparar en molts sentits amb els dels nostres entorns europeus, amb un repte enorme, que és el repte de continuar disminuint les taxes d'abandonament prematur del sistema educatiu. Les taxes que continuem tenint avui no són acceptables, però si les comparem amb les que teníem fa uns quants anys, és evident que el progrés hi és. I, per a la consellera Simó i per al conjunt del Govern, aquesta és una prioritat absoluta.

Ara bé, en aquelles polítiques específicament adreçades a infants, a joves i a famílies, en aquests quaranta anys no en podem fer un balanç galdós. L'últim CEO o un dels últims CEOs, del Centre d'Estudis d'Opinió, apuntava dades preocupants respecte a l'opinió dels joves en aquesta matèria. Joves que desconfien més de la capacitat de l'Estat de protegir-los en la mesura que l'Estat és menys capaç d'oferir-los aquelles oportunitats que els joves necessiten.

Per tant, efectivament, en el balanceig que hem de fer en els propers anys en les nostres polítiques, hem d'accentuar, continuant protegint les nostres persones grans i, com dèiem aquest matí, que en serem més i viurem més anys..., hem de ser capaços també de prioritzar les inversions que fem en les polítiques adreçades a infants i joves.

En aquest sentit, li haig de dir que estem seguint, des del Departament de Drets Socials, amb molt d'interès el debat que ha obert la presidència espanyola de la Unió Europea en aquest semestre i que la presidència belga té previst continuar en el marc de la discussió sobre les regles fiscals de la Unió Europea, que és l'exclusió, en els límits de dèficit dels estats, de les inversions en l'àmbit de la infància. No és menor, aquesta proposta, i seria rellevant i interessant que, en el context de la governança europea, les inversions que es fessin en infància quedessin excloses d'aquests límits de dèficit.

I la convido a seguir també el debat i la discussió, perquè en el cas de Catalunya aquesta és una aposta rellevant. I ho és perquè el Govern va prendre fa poques setmanes una decisió, que pensem tindre enllestida en els propers mesos, que és l'elaboració d'una estratègia catalana contra la pobresa infantil. Una proposta que hem treballat amb les principals organitzacions que treballen en l'àmbit de la infància, amb Save the Children; amb UNICEF; amb la Píncat, que és la plataforma de la

Taula del Tercer Sector que agrupa tot el sector de la infància; amb Fedaia, que és la principal federació d'entitats que treballen amb la infància.

L'objectiu d'aquesta estratègia és situar justament la mirada en els infants com a prioritat de les lluites contra la pobresa. I jo espero en els propers mesos comparèixer en aquest Parlament per presentar aquesta estratègia i anunciar-ne algunes de les mesures concretes que aniran associades a aquesta estratègia.

I, en aquest sentit, estem treballant en sis intervencions en sis barris de Catalunya amb major complexitat, adreçades justament a combatre la pobresa infantil i amb vocació, si aquestes experiències ens apunten dades interessants, d'estendre-les al conjunt del país, molt en la línia de reforçar una qüestió que abans també ha sortit en el debat: el pla «Barris amb futur», on volem que tingui una mirada molt orientada cap a la infància i els joves.

Aquest Govern ha fet una aposta –no correspon aquest a Drets Socials; va correspondre al conseller González-Cambray i la consellera Simó l'està mantenint–, que és l'aposta per la gratuïtat dels dos anys del sistema educatiu. És important –és important– aquesta aposta.

Una de les altres evidències contrastades en la lluita contra la pobresa infantil és el facilitar i estendre el sistema de guarderies, d'escoles bressol, en aquesta primera infància. Tota inversió que fem en aquest camp, adreçada especialment a les famílies amb més necessitats, que són avui les que estan més excloses d'aquest àmbit de la infància, seran polítiques que a mitjà i llarg termini ens duren resultats.

Ens agradaria tindre més capacitat també de fer més, d'estendre encara més l'objectiu de la plena universalització a totes les famílies a la gratuïtat de l'I2. I aquest és un objectiu que el Govern, amb els recursos que té, que són sempre limitats, hi continuarà insistint.

O vull posar en valor –i aquest matí en un debat també que em plantejava la portaveu en l'àmbit social de la CUP ho recordava– que el fet que en l'acord entre Esquerra Republicana i el Partit Socialista s'hagi decidit una inversió anual de 150 milions d'euros en l'àmbit de recerca, que té molt a veure també en el seu disseny amb el doctor Andreu Mas-Colell, és una aposta clara de transformació del model productiu. O sigui, aquest model productiu on els joves tinguin més oportunitats, un model productiu d'una economia oberta, competitiva, capaç de donar llocs de treball per als joves formats i per als joves amb talents, que eviti que els joves més formats d'aquest país hagin de cercar les seves oportunitats en tercers països, té a veure molt amb aquestes polítiques. La decisió d'aquesta incorporació anual de 150 milions d'euros d'inversions en polítiques de recerca va en la línia de la millor política que podem fer a mitjà i llarg termini per als nostres joves.

Mentrestant, en l'àmbit estrictament de les nostres competències, estem molt focalitzats també en aquesta prioritat en l'àmbit de les polítiques de joventut. Bona part de la política del Servei d'Ocupació de Catalunya, tant en l'àmbit del foment de l'emprenedoria, en l'àmbit de la formació, en l'àmbit dels incentius de la contractació, en l'àmbit de les segones oportunitats perquè joves que van abandonar prematurament el sistema educatiu i se'ls reenganxa en el sistema educatiu corresponent..., són fonamentals. El SOC té en la prioritat de les seves polítiques justament l'orientació a la gent jove.

I, en aquest sentit, si en el debat de la moció que vostè segurament ens plantejarà després d'aquesta interpellació, ens planteja propostes en l'àmbit del foment de l'emprenedoria, estic segur que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana les mirarà amb tot l'interès possible.

Estem convençuts que, efectivament, una bona societat necessita també iniciativa empresarial. Però he de dir-li, en favor dels joves, que una gran oportunitat per a les generacions joves d'aquest temps que estem vivint està vinculada al nostre sector públic. El nostre sector públic viurà un procés de relleu generacional. Aquelles persones que van començar a treballar a l'Administració de la Generalitat i en els ajun-

taments democràtics a finals dels anys setanta, principis dels anys vuitanta, estan en fase de jubilació, molts d'ells.

El Departament de Drets Socials en els darrers mesos estem incorporant gent molt jove. Gent de la vintena d'anys, gent molt preparada, gent molt formada. En el Departament de Drets Socials ens estan aportant saba nova. El sector públic també serà un generador d'oportunitats per a aquests joves formats.

No ha fet mai incompatible un sector públic fort, potent, emprenedor, sòlid, amb un teixit empresarial sòlid, potent, actiu. Al contrari, els països que millor van del món són els que tenen millors administracions públiques i millor iniciativa empresarial. Allà és on podem trobar motius d'inspiració.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula la diputada Noemí de la Calle i Canadés... Ai –perdó–, Sifré.

(*Rialles.*)

Noemí de la Calle Sifré

Gràcies, presidenta. Mire, le voy a comprar esto último que ha dicho, que no hay que incompatibilizar la parte pública, ¿no?, el trabajo público, con el emprendimiento. Pero hacia donde tenemos que ir es a que las personas que se dediquen realmente a la función pública sea por un motivo vocacional, no por la falta de oportunidades o de estabilidad fuera del sector público.

La pobreza, la falta de oportunidades para emprender, como decía, el desempleo juvenil, provocan que solo el veinte por ciento de los jóvenes en Cataluña esté emancipado y que el ochenta por ciento de los jóvenes emancipados, o sea, cuatro de cada cinco, estén compartiendo piso. Obviamente, hay proyectos de vida en los que compartir piso o vivir en un *coliving*, pues, pueda suponer una ventaja, como, por ejemplo, para los nómadas digitales. Pero para quien comparte piso porque no se puede permitir otra cosa este modelo no deja de ser un síntoma de la precariedad a la que están abocados los jóvenes, ¿no? Y las décadas acumuladas de falta de inversión en políticas de vivienda también dificultan la emancipación de los jóvenes en Cataluña.

Hablábamos de ello en el pasado Pleno y se aprobaron medidas muy interesantes que tuvieron el apoyo de los grupos parlamentarios. Hablábamos de que el sesenta por ciento de los jóvenes que viven en alquiler querrían vivir en propiedad, pero no pueden porque no ahorran, y pudimos aprobar una propuesta que defendí desde este mismo *faristol* para poder ayudarles a dar la entrada para un piso con préstamos blandos o interés cero. Y nos gustaría, *conseller*, un compromiso por su parte para que esta medida sea una realidad. Sabemos que no depende únicamente de su *conselleria*, pero, como titular de las políticas de juventud, nos gustaría que liderase las negociaciones con los otros *departaments* para encontrar la mejor fórmula para hacerla realidad.

Y, hablando de vivienda, la baja tasa de emancipación está estrechamente relacionada con las bajas tasas de natalidad, y esto es una cuestión clave para el conjunto de la sociedad y, por qué no decirlo y ponerlo encima de la mesa, pues, para la sostenibilidad del estado del bienestar. Cada vez atrasamos más la maternidad. Hemos hablado de las dificultades para la emancipación, pero las políticas de ayuda a la maternidad están lejos de ser óptimas. Necesitamos una educación de cero a tres años universal, universal y gratuita, para que los jóvenes no tengan que elegir entre su maternidad o paternidad o su carrera laboral, y para que las jóvenes catalanas no tengan que estar pensando, pues, en congelar sus óvulos para atrasar la maternidad por la falta de estabilidad laboral o de apoyo en la conciliación laboral y familiar, especialmente de aquellas que abordan la maternidad en solitario.

No quiero dejarme, pues, el hablar de la salud mental. La sanidad pública no está siendo capaz de atender a todas aquellas personas que lo necesitan, especialmente los jóvenes. Y nosotros, en este caso, querríamos proponer lo que es la colaboración público-privada, que se cree algún tipo de cheque de bienestar para la salud mental, para que todo el mundo pueda acceder a profesionales de la salud mental. Los problemas asociados con la salud mental se ceban especialmente en los jóvenes, y creemos que hay que poner todos los recursos para atajar este problema, ¿no? Y nos gustaría, pues, contar también con su apoyo.

La educación de alta calidad tiene que dejar de ser un privilegio de unos pocos. Actualmente, los estudiantes sin recursos económicos que desean estudiar en las mejores universidades del mundo y de nuestro país dependen exclusivamente de unos pocos programas de becas de fundaciones y organizaciones privadas. Esto es una anomalía respecto a países de nuestro entorno en los que los gobiernos apoyan activamente que sus ciudadanos puedan acceder a los mejores programas a través de becas o préstamos.

Y, por ello, nosotros proponemos la implantación de un sistema de préstamos universitarios similar al existente en Reino Unido, para estudios tanto de grado como de posgrado y formación continua, en cualquier momento de la vida de la persona. La modalidad podría ser a interés cero, con un determinado período de carencia, con equis años, un plazo para devolver este préstamo a partir del momento en el que ya se empiece a percibir en el sueldo una cantidad superior a equis euros brutos anuales. Vamos a proponerlo en el próximo Pleno y nos gustaría, pues, contar con el apoyo de los grupos parlamentarios.

Los jóvenes, en líneas generales, no quieren ayuda, no quieren limosnas de los gobiernos; precisamente lo que buscan es la emancipación, buscan ser libres, valerse por sí mismos, construir su propia vida. Y nosotros, la política, tenemos que brindarles las herramientas para que consigan sus objetivos. Nosotros traeremos, en el próximo Pleno, una serie de propuestas que esperamos que despierten el interés y la suficiente simpatía o confianza de los grupos parlamentarios para sacarlas adelante, y también nos gustaría, pues, contar con su complicidad para liderar las reformas que hagan falta para sacarlas adelante y que se hagan realidad.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per a la rèplica, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, en la línia aquesta de reconeixement, també li haig de dir que em sembla interessant que vostè posi damunt de la taula el problema de la fecunditat, que és expressió del problema de l'emancipació dels joves, que expressa un enorme malestar dels nostres joves. Tenim unes dades que no resisteixen la comparació amb el nostre entorn. El Govern està treballant, en aquest sentit, en algunes mesures que pensem poder anunciar en els propers mesos. Hem de situar les polítiques de suport a les famílies en el centre del nostre interès.

Ha d'haver-hi debat ciutadà sobre els problemes de la fecunditat, que, hi insisteixo, expressen aquest malestar, aquest fracàs en l'àmbit de les polítiques d'emancipació. És un problema que interpel·la al conjunt de l'Estat. Altres estats europeus, singularment França i els països escandinaus, en un context en general de baixes fecunditats que es produeixen en tots els països avançats, tenen millor comportament que nosaltres. I aquí hem de prioritzar l'atenció política.

En aquest sentit, el Govern té previst aprovar, el proper 21 de novembre, el pla nacional de joventut. El pla nacional de joventut posarà molt l'accent justament en l'àmbit de l'emancipació dels joves, molt l'accent en l'àmbit de les polítiques de tre-

ball i molt l'accent en l'àmbit de les polítiques d'habitatge. El pla, per tant, marcarà aquest full de ruta. Al Govern li hagués agradat també, al Departament de Drets Socials, que aquest pla apostés per una renda bàsica d'emancipació dels nostres joves. El Govern basc està desenvolupant una política molt interessant i molt potent, però, com vostè sap, bascos i navarresos mengen diferent en el seu finançament i es poden permetre polítiques que els territoris de règim comú, com, per desgràcia, continuem sent nosaltres, no ens podem permetre.

Vam fer una projecció del que podia suposar una renda bàsica d'emancipació per als joves de Catalunya i ens n'anàvem a uns 1.000 milions d'euros –pensi vostè que el pressupost d'aquest departament gira al voltant dels 3.500 milions d'euros. I ho dic també perquè en aquest debat, en el que jo crec que sobre el plantejament de fons no tenim tantíssimes distàncies, el que tenim és un tema també de les capacitats fiscals per poder desenvolupar aquelles polítiques que ens agradaria poder desenvolupar. Però una renda bàsica per a l'emancipació dels joves crec que és una proposta que haurem de ser capaços d'anar-hi treballant.

Vostè em plantejava propostes en l'àmbit de la salut mental, propostes en l'àmbit de l'habitatge. Veurem quin és el debat, com es produeix quan es discuteixi la moció. Sàpiga que en l'àmbit de l'habitatge el Govern està fent una aposta forta. Per exemple, en aquest any 2023, més de dinou mil joves hauran rebut ajudes per al lloguer, no?, del conjunt de 92.000... Perdoni, de joves, 14.000 joves han rebut ajudes en l'àmbit de l'habitatge, no?, 10.000 a persones més grans, persones grans, i 45.000 a la resta de franges d'edat. Catorze mil, per tant, joves s'han beneficiat d'aquesta política. El Govern està fent una aposta per al lloguer; està fent una aposta important per al lloguer perquè és una de les principals febleses que tenim al nostre àmbit, no?, i, per tant, d'iniciativa pública també en la construcció d'habitatge social. Aquest torna a ser un dels altres dèficits d'aquests quaranta anys, no?: la feblesa del parc de lloguer públic.

I, lògicament, també, quan els recursos són limitats, les prioritats t'obliguen, no? Vostè em planteja mesures per al foment de la compra. Hem de veure si tenim recursos suficients per reforçar el lloguer i recursos suficients per destinar també a la compra. Jo li haig de dir que aquells joves que poden comprar, que són els joves de famílies, segurament, una mica més benestants, amb més possibilitats familiars, estaran més protegits de cara al futur. Però avui també –caldrà discutir-ho, eh?– els nostres marges pressupostaris són certament limitats.

I sàpiga, finalment, que en l'àmbit de la salut mental s'ha fet una aposta molt potent, amb la presència de professionals de la psicologia en la xarxa de l'assistència primària, justament molt orientada per treballar amb els col·lectius joves. I ara el que hem d'aconseguir és que aquests professionals del sector de la salut, de la psicologia, en els CAPs estiguin més imbricats amb el conjunt de les polítiques en l'àmbit de la joventut que el Departament de Drets Socials finança a través dels ajuntaments i els consells comarcals. Valdria la pena que li fes una ullada a aquestes polítiques.

Gràcies. I espero que en la moció es produeixi algun tipus d'acord.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les condicions salarials del mercat laboral

300-00384/13

Doncs continuem amb el quinèzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les condicions salarials del mercat laboral; presentat pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per presentar-la, té la paraula la diputada Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputats, diputades, conseller. Segons la darrera enquesta anual d'estructura salarial, elaborada per l'INE per a l'any 2021, els salaris a Catalunya van augmentar un 3,9 per cent respecte a 2020, situant-se en poc més de 28.100 euros bruts anuals. Situem Catalunya en la quarta posició en el rànquing de comunitats autònomes amb un salari brut més elevat, només per sota del País Basc, Madrid i Navarra, i també el trobem en quarta posició en el percentatge de creixement. A simple vista, doncs, semblen bones notícies que, a més, van acompanyades d'unes bones xifres en matèria d'ocupació, d'afiliació i d'atur a Catalunya, amb més de 3.700.000 treballadors i treballadores ocupats i una taxa d'atur del vuit i mig per cent.

Ara bé, si observem els salaris en termes reals, en aquests darrers anys els treballadors i les treballadores de Catalunya han patit una pèrdua de poder adquisitiu. Estem vivint un moment d'estancament o de pujada molt minsa dels salaris; aquests no han crescut al mateix ritme que ho ha fet la inflació, generant dificultats econòmiques a una part de la societat. I així ho veiem i ho escoltem diàriament quan parlem amb els nostres amics, amb els veïns, les veïnes, els familiars. L'increment del preu de la cistella de la compra, dels preus de l'energia i dels tipus d'interès, amb la consegüent pujada de les hipoteques, no dona treva a les persones amb les rendes més baixes, que són les que s'han vist més perjudicades amb aquesta inestabilitat de preus.

I si ens referim a les conseqüències que pateixen les persones amb baixos salaris, no podem obviar parlar de les dones. Les dones pateixen especialment aquest estancament de salaris i pujades de preus, perquè, segons les dades de 2021, set de cada deu persones que cobren menys del salari mínim són dones. I, si parlem de salaris i de dones, és inevitable parlar –i aquí és on em vull aturar en aquesta interpellació– de la bretxa salarial.

Som conscients de que parlar de la bretxa salarial no és senzill per diversos motius. Primer, per la disponibilitat de dades: les darreres de les que disposem són de l'enquesta anual d'estructura salarial de l'any 2021, gairebé dos anys de diferència. Segon, perquè, tot i tenir les dades, aquestes tenen certes mancances. Recordem, doncs, que aquesta mateixa enquesta exclou de les estadístiques les treballadores de la llar, que majoritàriament són dones i, a més a més, malauradament, mal remunerades. Per tant, només ens permet fer una aproximació. I, tercer, perquè la bretxa salarial sembla un indicador fàcil de calcular, no? –salari dels homes menys el que cobren les dones, salari de les dones–, però que és molt difícil d'interpretar, perquè un estrenyiment de la bretxa no ha d'estar lligat a una millora de la situació econòmica de les dones necessàriament i perquè els factors que ens hi porten són múltiples i no sempre han d'anar lligats a qüestions de la pròpia economia o del mercat laboral. Malgrat això, aquest és un tema que ocupa i preocupa la meitat de la població de Catalunya; doncs que s'aixequen cada dia per anar a treballar igual que els homes, però veuen que econòmicament no són compensades d'igual manera que ells. I per això considerem necessari parlar-ne en aquesta cambra.

Com deia, les darreres dades de les que disposem són les de l'any 2021, i, malgrat aquest increment del 3,9 per cent de la mitjana salarial, veiem que aquest increment s'ha produït de manera desigual entre homes i dones per primera vegada des de l'any 2014. Veiem que la bretxa salarial s'ha estancat; ens trobem en el 19,9 per cent, gairebé el vint per cent. Som l'onzena comunitat autònoma de tot Espanya. Després de sis anys consecutius d'estrenyiment de la bretxa salarial, ens trobem ara mateix en un petit retrocés de 0,2 punts.

Deia abans que les causes de la bretxa són diverses i moltes vegades difícils de mesurar; que és una mesura de naturalesa relativa. Però el que sí que podem fer és una valoració de la situació de la dona al mercat laboral que clarament estableix aquesta tendència de la bretxa.

És evident, i així les dades ens ho demostren, que patim una desigualtat estructural. La incorporació al mercat laboral de les persones més joves ja es produeix amb diferències salarials, conseqüència, en part, de la segregació ocupacional per la qual les dones treballen en sectors i ocupacions menys valorades i remunerades al mercat laboral, fruit dels estereotips de gènere. I, malgrat una progressió dels salaris de les dones al llarg de tota la seva vida laboral, aquesta s'alenteix especialment en aquella etapa de la vida associada a la maternitat i a la cura dels fills i filles durant els primers anys de vida, conseqüència clarament d'una desigual distribució de les responsabilitats familiars entre els homes i les dones.

Aquesta primera frenada de les dones en el mercat laboral es manifesta amb una major prevalença de les dones a les jornades a temps parcial –vuit de cada deu dones que signa un contracte temporal ho fa per poder compaginar la feina amb la cura dels seus fills i filles–, o expulsant, encara que sigui de manera temporal, les dones del mercat de treball. El noranta-dos per cent de les excedències per a cura de fills i filles estan signades per dones, mentre que el vuit per cent estan signades per homes, com si aquesta fos una responsabilitat pràcticament en exclusiva de les dones.

I aquesta expulsió de les dones del mercat de treball, com deia, encara que sigui de manera temporal, comporta conseqüències innegables per a la resta de les seves vides laborals, per la pèrdua d'oportunitats per a la promoció laboral a les carreres professionals de les dones i, de manera indirecta, d'oportunitats per als sectors econòmics del país, que veuen com s'expulsa del sistema la formació i el talent de la meitat de la població de Catalunya.

Una altra causa de la bretxa salarial és el valor social de les feines altament feminitzades: la segregació horitzontal, que es manifesta amb la infravaloració dels llocs de treball tradicionalment feminitzats. És necessari i urgent impulsar polítiques que revaloritzin aquestes feines, tant econòmicament com socialment.

Podríem continuar parlant sobre les possibles causes de l'existència de la bretxa salarial: la discriminació de les dones encara instaurada en alguns sectors econòmics, una taxa d'atur més elevada, major temporalitat i parcialitat, els rols de gènere instaurats en les responsabilitats de cura, la segregació horitzontal i vertical. En fi, que ens donaria per a un debat massa llarg.

La bretxa salarial és un fet que es dona amb major o menor intensitat a tots els països del món i, en aquest sentit, doncs, celebrem el fet de que fa poques setmanes es va atorgar el Premi Nobel d'Economia a la catedràtica de Harvard Claudia Goldin, pels seus estudis durant més de quinze anys sobre les causes i conseqüències històriques de la bretxa salarial. Un premi en el qual les conclusions tenen com a altaveu el món sencer i que m'agradaria, i de manera molt sintètica, exposar avui aquí.

Amb els seus estudis, la professora Goldin ha proporcionat el primer relat complet sobre els ingressos de les dones i la seva participació en el mercat laboral al llarg dels segles. Acaba amb la teoria clàssica que relacionava bretxa salarial amb nivell d'estudis i se'n qüestiona l'existència encara avui en dia, donat que tant homes i dones partim de la mateixa casella de sortida. Desmenteix el mite de l'existència d'una relació entre creixement econòmic i reducció de la bretxa, afirmant que fiar la reducció de la bretxa al creixement econòmic és un error i que és totalment necessària l'aplicació de polítiques públiques que incideixin en el mercat i en la societat i en un canvi també cultural.

Com a solucions, dues de primordials i, a més a més, relacionades: la corresponsabilitat com a mecanisme corrector i la necessitat de tendir cap a models de flexibilització laboral. La necessitat d'acabar amb aquests models en què es premia de forma exagerada treballar més hores i la disponibilitat sempre permanent, per sobre de premiar la productivitat, la capacitat o el talent. Creiem que són estudis molt interes-

sants, que ens aporten una mirada una mica diferent i més completa de la situació, i que sobretot cal tenir en compte.

Donat que se m'està acabant el temps, li faré un parell de preguntes i després a la rèplica, doncs, intentaré comentar altres aspectes de rellevància. Conseller, quina és la seva valoració i la del Govern sobre les causes que comporten que encara avui en dia les dones a Catalunya cobrem gairebé un vint per cent menys que els homes? Podem mesurar les conseqüències socials i econòmiques d'aquesta discriminació? I, per últim, quines polítiques està portant a terme el seu Govern per, com a mínim, intentar disminuir-les?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, Conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, vicepresidenta. I gràcies, diputada, per la seva interpellació. Crec que és molt oportuna aquesta perspectiva de gènere, tal com ha enfocat una interpellació que pel seu títol semblava més genèrica, però crec que ha enfocat en un àmbit, òbviament, important, que n'ha de parlar al Parlament i sobretot que ens ocupa en tant que govern. I, per tant, des d'aquest punt de vista, crec que és molt encertat i oportú, com deia abans, plantejar un debat d'aquestes característiques al Parlament de Catalunya, i després podrem treballar, segur, els grups parlamentaris podran treballar la moció posterior, que segur que també ens ajudarà a l'hora de definir encara amb més precisió les polítiques que aquest país ha de fer des d'aquest punt de vista.

Vostè acabava la seva intervenció fent dues preguntes, diguéssim. Una, sobre quina era la valoració que tenia el Govern o que té el Govern respecte a per què existeix aquesta bretxa, que és una doble bretxa –després en parlaré. I si es podien mesurar les conseqüències socioeconòmiques d'aquestes dues bretxes en l'àmbit concret que ens pertoca a nosaltres, que és l'àmbit de Catalunya.

Intento respondre el més fàcil, el més directament possible les dues preguntes. En primer lloc, per què creu aquest Govern que existeixen les dues bretxes? Des del nostre punt de vista, és claríssim: perquè aquí també hi ha el patriarcat, que es manifesta, una vegada més, amb les desigualtats de condició, la condició desigual d'accés al món laboral, d'accés al treball i de salaris. Aquesta doble bretxa que comentava.

Això es pot calcular econòmicament? Sí, evidentment, es pot calcular econòmicament. I, de fet, hi han estudis que determinen quin és l'impacte, des d'aquest punt de vista, de la persistència d'aquestes dues bretxes, també a escala del nostre del nostre país.

I, finalment, ens demanava si el Govern està fent polítiques, té una agenda política concreta per abordar aquesta problemàtica. I, efectivament, la tenim i m'agradarà detallar-ne alguns dels elements tot seguit.

I precisament per explicar on som i com estem actuant el Govern, deixi'm fer primer una lectura més general per després aterrar en aquesta doble bretxa de gènere.

Des d'un punt de vista general, òbviament, nosaltres hem focalitzat les polítiques actives d'ocupació que hem desenvolupat els últims anys amb la filosofia moltes vegades expressada en aquesta cambra mateixa per la consellera Bassa, que diu que la millor política social que existeix és el treball; l'accés a un treball és, efectivament, la millor política social que podem posar a l'abast de la ciutadania. El que passa és que, òbviament, aquest treball ha de tenir unes condicions dignes. Estem parlant de treball digne. En aquest sentit, hem focalitzat, com deia, les polítiques actives d'ocupació, sobretot molt dirigides a aquells segments de població, a aquells col·lectius més afectats per la dificultat d'accés al món del treball, és a dir, joves, és a dir, majors de quaranta-cinc anys i, efectivament, el col·lectiu femení, les dones.

I, en aquest sentit, el que hem de dir és que avancem positivament des d'aquesta perspectiva. Avui la taxa d'atur global és del 8,5 per cent, la més baixa dels últims quinze anys. Des del 2007 que no teníem una taxa d'atur tan baixa. Per tant, des d'una perspectiva de l'accés al treball, en termes generals, hi insisteixo, les xifres són positives. Des d'un punt de vista d'aquests tres col·lectius que jo li comentava que han estat o configuren encara la nostra prioritat. Pel que fa a l'atur juvenil, també avancem positivament, hem passat del 20,3 per cent d'atur, de taxa d'atur juvenil l'any passat, al 14,8 enguany. Per tant, un avenç notable.

Pel que fa als majors de quaranta-cinc anys, també hem reduït aquí amb una xifra més modesta, si se'm permet dir-ho així, hem passat o hem reduït la taxa d'atur en un 1,9 per cent de manera interanual; per tant, un 1,9 per cent menys que l'any passat. Poc, però hem avançat.

I també hem avançat pel que fa a la generació d'ocupació femenina, al col·lectiu de les dones. De fet, hem reduït en 1,2 punts des de l'any passat a aquest any la taxa d'atur femení, situant-se en aquests moments al nou per cent, i el nou per cent està per sobre, òbviament, del 8,6 per cent. Per tant, l'afectació és més intensa en les dones que en els homes. De fet, el cinquanta-set per cent de les persones que estan en situació d'atur són dones. Per tant, aquí ja es demostra aquesta primera dificultat, aquesta primera bretxa. Que després es replica un cop ens inserim en el món laboral. Un cop ja s'ha entrat al mercat laboral, com vostè deia, hi ha una desigualtat pel que fa als sous, pel que fa als salaris; una bretxa també en aquest àmbit. Per això parlem d'una doble situació de discriminació. Que, a més a més, es veu agreujada o s'ha vist agreujada els últims mesos fruit, com també destacava vostè, de l'impacte de la inflació. És a dir, la inflació, òbviament, afecta aquells sous més baixos i si les dones tenen sous més baixos, es veuen evidentment molt més afectades que els homes. Per tant, hi ha un efecte multiplicador també en aquest sentit.

Per analitzar-ho i per anar a les causes, vostè feia una reflexió, que deia que ens portaria molt de temps i, efectivament, ens portaria molt de temps anar a les causes, però jo crec que és bo que, com a mínim d'una manera sintètica, intentem baixar a les causes. Per fer-ho haurem de veure l'evolució, diguéssim, dels salaris, fruit de la negociació col·lectiva que s'ha viscut els últims mesos, i com això s'ha compassat o no amb l'escalada de preus, amb la inflació i, per tant, l'augment del cost de la vida.

En el que portem d'any, en aquests nou primers mesos de l'any –és a dir, de gener a setembre–, s'han registrat un total de 468 convenis col·lectius, que afecten 77.840 empreses i una mica més d'1.462.000 persones treballadores. L'augment mitjà..., vostè parla del 3,9. Efectivament, el 3,9 és l'augment concret, efectiu, de sous. L'augment mitjà fruit dels convenis col·lectius que tenen afectació econòmica és una mica inferior, és de gairebé el 3,2 per cent; de mitjana hi ha hagut un increment del 3,2 per cent. I del conjunt dels... Això és la mitjana; per tant, sempre és enganyosa, diguéssim, eh? Si ho aterrem una mica més, veurem que del total dels convenis, gairebé el quaranta per cent, en concret un 39,8 per cent, recullen increments salarials per sobre del dos i mig per cent –3,2 per cent de mitjana; 2,5 per cent, més del quaranta per cent dels convenis.

Si mirem per sectors, veurem que sobretot aquells sectors on hi ha hagut menys increment, increments menys notables, són aquells molt vinculats –i aquí, evidentment, hi ha una lectura força lògica en el rerefons d'aquesta relació–, sobretot, a l'àmbit de l'energia. Hem vist l'evolució l'últim any de com ha estat el mercat de l'energia i, en canvi, diguéssim, són els convenis col·lectius que han presentat un increment menys notable dels salaris.

Per tant, tenim una inflació, que és la que és i que impacta en les famílies, i un creixement dels salaris via conveni –per tant, via negociació col·lectiva– que no està compassat. Efectivament, no hi ha una relació directa d'igualtat pel que fa a l'increment de preus i l'increment de salaris.

I si ens n'anem una mica enrere i agafem l'última dècada per analitzar-ho, els últims deu anys, veurem que fins al 2020 això no havia estat així; fins al 2020, més o menys de manera harmònica, l'increment de preus anava associat a un increment, més o menys, de les mateixes característiques dels salaris.

És cert que els nivells d'inflació que s'han viscut, sobretot provocats per l'increment dels preus energètics i per l'alça dels tipus d'interès els últims mesos/dos anys, és una evolució que no s'havia seguit durant l'última dècada. Per tant, és veritat que hi ha hagut..., s'ha disparat la corba de l'augment de preus, però també és cert que l'increment dels sous no ha anat compassat. Per tant, està clar que durant aquests deu anys –i després hi entraré amb més profunditat–, efectivament, els treballadors, i especialment les treballadores catalanes, han perdut poder adquisitiu si tenim en compte, efectivament, com han incrementat els preus i que, en canvi, els salaris no han pujat...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Empresa i Treball

...en la mateixa direcció. Després seguirem amb aquesta anàlisi.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Gràcies, presidenta. Gràcies per la resposta, conseller. Lamento si esperava una intervenció, potser, com deia, una mica més genèrica, però hem considerat adient centrar el debat avui en aquesta desigualtat, que es manifesta, doncs, en la persistència de la bretxa salarial, que exigeix una actuació urgent i efectiva per part de les diverses administracions, donat que la meitat de la població està patint una forta discriminació i estan veient afectats també, doncs, els seus drets fonamentals.

Nosaltres tenim molt bones expectatives sobre el comportament de la bretxa salarial dels propers anys. Els beneficis de la reforma laboral amb la disminució de la temporalitat i de la parcialitat –que afecta de manera molt més intensa les dones, com també vostè comentava–, o les pujades més recents del salari mínim, creiem que ens faran veure, en les dades de l'any 2022 i també en aquestes de l'any 2023, una millora de les condicions de les dones al mercat laboral i també un estrenyiment de la bretxa salarial. Però cal que tots ens arremanguem. Calen més i millors polítiques de gènere transversals a tots els departaments del Govern, perquè a més les dones afronten, afrontem, el repte de la reindustrialització i la digitalització de l'economia, en les que les bretxes de gènere es manifesten amb la infrarepresentació de les dones en les diverses disciplines científiques i tecnològiques. S'obren noves oportunitats laborals, que porten associades a més millors salaris i condicions laborals en la majoria d'ocasions, i és totalment imprescindible que les dones hi puguem accedir en igualtat de condicions.

Vull, com a darrer punt, parlar dels plans d'igualtat. Els plans d'igualtat de les empreses funcionen: milloren la transparència, les condicions de treball, lluiten contra la segregació vertical. I això s'ha de fer valer i ha de tenir el ple recolzament de l'Administració. De les aproximadament 6.600 empreses que haurien de tenir ja el seu pla registrat, se n'han portat a registrar aproximadament la meitat, i d'aquestes, només 1.618 estan en vigor. Són dades del setembre d'aquest any. Alguns d'ells encara resten pendents de tramitació, però hi han 1.140 plans d'igualtat que, ja sigui perquè han estat arxivats, desistits, anul·lats o transferits, no han passat el control de legalitat per poder ser registrats. Molts d'ells han estat desestimats perquè no tenen legitimitat negociadora, perquè no compten amb un sindicat per negociar-ho, a més de falta de dades de l'auditoria retributiva i la valoració dels llocs de treball, dos mecanismes efectius per conèixer i lluitar la bretxa salarial.

A més, les empreses que van presentar els seus plans d'igualtat durant l'any 2022 han de fer balanç ara. I per fer-ho és totalment necessari poder comptar amb una comissió de seguiment; una comissió formada, organitzada i també amb recursos. El seguiment dels plans d'igualtat és igual d'important o més que la pròpia redacció, perquè cal vetllar perquè allò que es signa es compleixi, es respectin els calendaris, poder avaluar l'eficàcia de les mesures establertes.

Conseller, creu que el seu Govern està treballant de forma coordinada i efectiva amb els agents socials per tal de fer aquest acompanyament, assessorament, negociació i seguiment dels plans d'igualtat? Quina és la valoració que el seu departament fa del registre efectiu dels plans d'igualtat per part de les empreses?

Ja per acabar. Conseller, cal acabar amb tota violència cap a les dones, independentment de la forma en què s'apliqui. I la violència econòmica n'és una d'elles. És real i existeix. Fer-la visible no és només un gest, és una responsabilitat de la societat en el seu conjunt, i prendre mesures i buscar solucions és responsabilitat de les administracions públiques, és responsabilitat també del seu Govern.

Per la nostra part, el meu grup presentarà la subsegüent moció al proper Ple, amb un seguit de propostes per ajudar a estrènyer la bretxa salarial de gènere, que esperem que el Govern i el grup que dona suport al Govern, així com també la resta de grups parlamentaris, tinguin per bé acceptar-les i, sobretot, aplicar-les.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. Deia que fa una lectura optimista del futur. En general, sempre, sempre la faig. Intento fer una lectura d'un optimista informat, diguéssim, eh?, sobre la realitat. I aquesta informació, aquesta capacitat d'aplicar-hi rigor en aquesta lectura del futur, em fa dir que avui encara, no ens enganyem, el cinquanta-cinc per cent dels contractes són temporals. Avui, encara, més de la meitat dels contractes que es registren són temporals. Per tant, hi ha un recorregut, encara, molt important a fer.

Com he dit abans –i ara, evidentment, hi vull insistir–, òbviament, hem incorporat la perspectiva de gènere en les polítiques actives d'ocupació, probablement com no s'havia fet mai; potser perquè ara tenim més recursos i més capacitat i, per tant, tenim la capacitat de desplegar aquest pla de xoc i no hagués tingut cap sentit fer un pla de xoc sense dirigir-nos a aquells col·lectius més afectats per la bretxa a l'hora d'incorporar-se al món laboral. Ja els ho he citat abans, però, efectivament, l'àmbit de les polítiques actives d'ocupació dirigides a les dones treballadores constitueix una absoluta prioritat; no només per part del Departament d'Empresa i Treball, que és el titular d'aquestes polítiques, sinó també de la resta del Govern, i específicament, en aquest cas, també i de manera col·laborativa amb el Departament d'Igualtat i Feminismes, amb el que hem desplegat diferents convocatòries, dintre d'aquestes polítiques actives d'ocupació, coordinades entre els dos departaments, amb l'objectiu, efectivament, de ser molt quirúrgics, molt precisos i efectius a l'hora de desplegar aquest pla de polítiques actives d'ocupació, aquest pla de xoc, que és el més ben dotat a nivell de recursos que ha tingut mai aquest país.

Per tant, des d'aquest punt de vista, estem desplegant aquestes polítiques. Evidentment, no és només mèrit del Govern; en tot cas, és, sobretot, mèrit del dinamisme de l'economia catalana. Però les xifres macro, les xifres relatives a les dades d'atur, evidentment, ens diuen que anem pel bon camí i que, per tant, hem d'insistir en aquestes polítiques, com així ho farem en el que queda del 2023 i, sobretot, el 2024.

També insistirem en el control dels plans d'igualtat, que és una peça clau de la tasca quotidiana de la inspecció de treball. Una inspecció de treball que, òbviament,

la voldríem molt més ben dotada de recursos, sobretot de recursos humans, perquè pogués encara controlar amb més intensitat, amb més força, el compliment de l'obligació de registrar els plans d'igualtat, que, efectivament, encara hi ha empreses a qui els hi correspon i que no ho fan.

Però, bona part de les sancions, bona part de l'activitat inspectora per part de la inspecció de treball va orientada, òbviament, a fer complir aquesta part de la llei, i, per tant, que les empreses disposin de pla d'igualtat, que, efectivament, és una bona eina; no és l'única, però és una bona eina, eh? De fet, com hem dit, és obligació legal per part de bona part de les empreses del país tenir aquest pla d'igualtat, i nosaltres, des de la inspecció de treball..., com dic, una part important de la seva tasca és controlar que es compleixin.

No només això, sinó que la inspecció de treball també està orientada a procurar perseguir totes les activitats de treball submergit, que, efectivament, perjudica més les dones treballadores que els homes. Per tant, evidentment, qualsevol política dirigida a fer aflorar el treball submergit té un biaix positiu en aquest sentit. I, al mateix temps, també està destinada a inspeccionar aquelles situacions de precarització laboral, que també, un cop més, afecten més les dones que els homes.

A tota aquesta lectura de gènere, jo hi afegiria una altra capa que no ha sortit ni a la seva intervenció ni a la meua anterior, que és el que en podríem dir la capa territorial: el cost de la vida a Catalunya respecte al cost de la vida a altres punts de l'Estat espanyol.

De fet, vostè que parlava de la reforma laboral, en el marc de la reforma laboral, nosaltres vam reclamar la prioritització dels convenis col·lectius autonòmics per sobre dels convenis col·lectius de nivell estatal, perquè, efectivament, el cost de la vida i, per tant, les condicions salarials no pesen el mateix a Catalunya que el que poden pesar a altres racons de l'Estat espanyol.

Per tant, nosaltres seguim defensant la prioritització dels convenis col·lectius aprovats a Catalunya, i, per tant, el marc català de relacions laborals, que, entre altres coses, també va acordar, en el seu moment,...

La presidenta

Gràcies, conseller.

El conseller d'Empresa i Treball

...el salari mínim de referència que s'ha actualitzat i que és una peça clau per determinar els salaris dels treballadors i treballadores.

En qualsevol cas, llegirem amb molta atenció la seva moció i segur que podrem continuar debatent i, sobretot, arribant a acords en aquest àmbit, que és important i que forma part també de les nostres prioritats.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpелlació al Govern sobre l'activitat econòmica i empresarial

300-00385/13

Passem ara als setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpелlació al Govern sobre l'activitat econòmica i empresarial; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per fer la seva exposició a la interpелlació, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Bona tarda, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputades, diputats, gràcies per estar aquí estoicament aprenent amb un monogràfic, quasi, de treball, empresa i des-

prés de turisme. Per tant, conseller, intentarem esperonar-lo, espremer-lo lo just, eh?, però que sigui una bona tarda, perquè llavors ens permeti fer unes bones mocions i unes bones propostes al Govern.

En primer lloc, conseller, agrair-li, evidentment, la predisposició seva i del seu equip de la conselleria, doncs, en tot moment per intercanviar opinions, impressions i dubtes que van sorgint en la matèria de la seva responsabilitat. També saludar els diferents portaveus d'Empresa i Treball que estan també aquí i que compartim moltes sessions.

Jo crec que avui és un dia..., les interpellacions, per fer unes reflexions, i després concrecions. Però perquè no se'ns vagi el sant al cel, jo li començaré al revés, i començaré per fer-li les concrecions de lo que avui volem preguntar-li o que volem que ens digui la seva opinió, sobre set temes. Per tant, l'hi comento, i llavors faré una mica de reflexió per explicar cada un dels temes que li direm.

Voldríem que ens digués la seva opinió sobre una dada que ens preocupa, que és la caiguda de la inversió estrangera el primer semestre del 2023 a Catalunya. Amb dades amb algunes correccions i amb alguns matisos que segur que coincidim, però que ha caigut un cinquanta-quatre per cent.

També li voldríem parlar de l'índex que es publica cada tres anys de competitivitat regional de 230 i escaig territoris de la Unió Europea, i que es fa un índex de competitivitat. Que jo crec que aquí també..., li voldríem donar també una importància molt important, i, curiosament, això que ara estaven dient..., els territoris més competitiu, amb un índex de competitivitat més alt, són menys desiguals a nivell salarial entre homes i dones, i també són menys desiguals a nivell territorial. Una bona competitivitat, menys desigualtat territorial.

També que poguéssim fer..., que em poguéssim fer una valoració sobre el seguiment del pacte nacional d'indústria i la consecució dels objectius. Que ens parlés també de l'energia i el desplegament de les renovables, sobretot en l'àmbit industrial, perquè molts dels nostres objectius van lligats –no només de sostenibilitat, de descarbonització, sinó el pacte nacional d'Indústria– a aquest procés.

Un altre punt seria el 5, de l'agilitat administrativa i el funcionament de la finestra única empresarial, o també d'algunes infraestructures bàsiques, que en parlem parlem, però em sembla que no ho acabem de desencallar.

I, per últim..., no vol dir que el critiquem amb això, eh?, sinó que realment volem compartir-ho. Alguns tenim dubtes; d'altres jo crec que volem fer el debat i que tots anem a l'una, també..., de la marxa –la seva opinió– de l'empresa industrial Comfora del Ripollès, cent per cent propietat d'Avançsa, de la Generalitat i, per tant..., que també la vam estar visitant, i crec que avui també ho volíem treure aquí i parlar-ne, perquè ens digui quins són els seus plans de futur.

Per tant, serien aquests temes. A nivell de reflexió general, coincidim amb que vivim moments que duraran molts anys; per tant, moments de grans canvis. I jo crec que a totes les legislatures es diu que les polítiques públiques són molt importants, però jo crec que tots coincidirem que el que es faci aquests anys és de vital importància, perquè estem vivint molts canvis, molt accelerats i que, per tant, lo que no fem ara ho faran els nostres veïns, els nostres competidors o l'economia, que va canviant. Hem viscut la covid, les guerres, preus, crisis energètiques i molts dels temes que avui hem comentat aquí.

Elements positius –per no ser catastrofistes, però tampoc ser cofoistes. Jo crec que no ens hem de moure ni a un extrem ni en l'altre. Dir-li la variació de l'IPC del segon trimestre: tres per cent a Catalunya, deu per cent a Europa. Per tant, tenim un IPC raonablement controlat si ens comparem amb la resta d'Europa. Variació interanual del PIB del segon trimestre: u i mig per cent a Catalunya; conjunt d'Espanya, 2,2 per cent. Per tant, estem una mica per sota del conjunt d'Espanya. Tipus d'interès altíssims. PIB per habitant: havíem sigut la primera economia de l'Estat; ara som

la segona a nivell de PIB total. I PIB per habitant: estem a la quarta posició a nivell de tot l'Estat.

És veritat que tenim bones dades d'atur i d'ocupació; per tant, 8,4 per cent d'atur a Catalunya. I és veritat que tenim alguns anuncis d'algunes inversions importants que ja s'han dit, com la de Mont-roig, com la de Cisco. Per tant, que jo crec que són bones notícies, que cal reivindicar precisament per veure cap on hem d'apuntar.

Per tant, reflexió general d'on ens trobem. Coses més concretes, com li he dit abans. Índex de competitivitat: la Unió Europea elabora un índex de competitivitat de 234 regions d'Europa. Nosaltres ocupem la posició cent set. Jo crec que és millorable. En aquest índex de competitivitat s'analitzen aspectes com les infraestructures, la tecnologia, la innovació, les institucions, la salut, l'educació, la situació macroeconòmica, el mercat de treball.

Jo crec que aquest seria el tema més important que hauria de guiar l'activitat del Govern, de la seva conselleria, del conjunt del Govern, per intentar que Catalunya fos el millor lloc per invertir, el millor lloc per fer empresa, per emprendre, per innovar, per crear riquesa, per crear progrés econòmic i social. I, per tant, tot lo que no surti en aquest índex... Se'n poden fer més, però se'n fa un de la Unió Europea amb moltes dades i amb comparatives.

Per tant, jo crec que Catalunya hauria d'intentar aspirar a fer els deures, a fer polítiques públiques que ajudin a que aquest índex de competitivitat de Catalunya augmenti, perquè això faci que les inversions estrangeres, que s'han desplomat un cinquanta-quatre per cent –llavors hi aniré–, doncs, siguin més atractives, com les inversions en innovació que puguin fer les empreses que ja estan aquí..., doncs, sigui més fàcil, com trobar treballadors qualificats també sigui més fàcil, etcètera.

I, com li deia, més índex de competitivitat, menys desigualtats salarials de gènere; com més índexs de competitivitat, menys desigualtats territorials. També hauríem d'interioritzar que, quan fem una reflexió i una planificació industrial, l'hem de fer repartida per tot el territori. Quan fem una reflexió sobre la fibra òptica, la connectivitat, la xarxa de comunicacions, doncs, l'hauríem de fer arreu del territori: del Pirineu a Barcelona, de l'Ebre a Girona, passant per la Catalunya interior.

Inversió estrangera. Ja l'hi he dit: la seu social té un aspecte determinant en la inversió, en la computació de la inversió estrangera a l'Estat. D'acord. Però la inversió estrangera s'ha desplomat el 2023, el primer semestre, respecte al primer semestre del 2022, que el còmput i la distorsió per seu social també la teníem. Per primera vegada València ens passa al davant i ens multiplica per tres la inversió estrangera. Primer Madrid, segon València i tercer som nosaltres. Per tant, aquí també m'agradaria que em digués la seva opinió.

Dubtes que tenim. I aquí sí que vindria la part més crítica. Ja he començat dir-li que li agraiïa també la predisposició en algunes coses. Això és aquella estratègia per intentar també, quan li faci una crítica, que li entri també una mica millor, de dir: «Hi ha coses que les podrien fer millor.» Aviam què li sembla. Pacte nacional d'indústria: hem d'arribar al vint-i-cinc per cent del PIB abans del 25. Realment, conseller, vostè creu que si continuem el nivell amb renovables assolirem el repte del vint-i-cinc per cent de la indústria, quan sabem que tot passa per l'electrificació i pels costos energètics per ser competitius? Nosaltres creiem que no.

Conseller, vostè creu...? Hi ha l'índex aquest de competitivitat. Un dels elements molt importants i, a més a més, és on Catalunya treu pitjor nota, és en el tema de les institucions, eh?, l'estabilitat institucio..., les institucions. Llavors, aquí hi ha tot el tema administratiu, tot el tema de la voluntat de facilitar les coses. Aquí és on traïem pitjor nota.

Vostè creu que, també, si continuem amb l'agilitat administrativa actual... La finestreta única empresarial... Que s'ha avançat? Sí. De manera suficient? No. Vostè creu que si seguim així podrem augmentar la competitivitat del nostre territori? Nosaltres creiem que no.

Lo de les renovables ja no ho he dit, perquè s'ha dit moltes vegades. Anem a la cua de les comunitats autònomes.

Infraestructures bàsiques que són determinants. Parlem de la fibra, la fibra, la fibra. Però, és clar, vostès a vegades arriben a la capital de comarca, però la fibra jo crec que ha d'arribar de manera més ràpida a molts altres llocs, com la cobertura 5G. I tenim projectes encallats, per dir-ho d'alguna manera, en diferent mesura. Però no acabem de desencallar l'aeroport, algunes carreteres importants, xarxa ferroviària o, com he dit, renovables o l'eix Pirinenc, que hem de decidir els 260 milions d'euros que estan al pressupost 2023, que es puguin fer.

Per últim –ja l'hi he dit–, Comforsa, eh? Societat cent per cent d'Avançsa. Situa al Ripollès tres-cents treballadors més que... Al segle XVII ja era una activitat que ja es desenvolupava al Ripollès. Sí que li volíem dir quin seguiment i quina valoració en fa. Té tot el suport del nostre grup per intentar, evidentment, que sigui viable, que ho és. Els dos últims exercicis han estat satisfactoris, i, per tant, jo crec que en aquest moment tenim assegurada la continuïtat de l'empresa i la continuïtat de la seva activitat, que és centenària. D'acord? Que sàpiga només que té el suport del nostre grup i que hem d'intentar, evidentment, veure que els projectes de futur, els plans estratègics de futur de l'empresa Comforsa, doncs, es compleixin i que siguin satisfactoris.

En principi, conseller, aquests serien els temes que li volíem posar sobre la taula. I, evidentment, al torn de la rèplica, doncs, podrem seguir parlant d'això.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball, el senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, presidenta. Diputat, deia: «Faig l'estratègia aquesta de fer l'elogi perquè després sigui més creïble la crítica.» També fa l'estratègia aquesta de fer una interpellació amb un títol molt genèric i després aterrar-ho en set, si no m'equivoco, set punts molt concrets; que benvinguts siguin. Me'ls he anat apuntant i intentaré respondre a tots i cadascun d'aquests set o vuit punts que vostè ha comentat. I intentar, d'una forma molt similar a la que ha fet vostè, incorporar també algunes reflexions més de caràcter general a mesura que vagi donant resposta a cada un d'aquests punts.

Però començo amb una premissa general. Catalunya és el millor lloc d'Europa on invertir. I no és que ho digui jo, no és que ho digui el conseller d'Empresa i Treball, no és que ho digui el Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó que ho diu, per segon any consecutiu, el *Financial Times*, a través d'una publicació pròpia del grup Financial Times, especialitzada precisament en inversió estrangera directa. Catalunya és el millor lloc d'Europa per invertir.

Per tant, hem de fer valer aquests actius, hem de fer valer aquesta posició i aprofitar una conjuntura favorable des d'aquest punt de vista, amb un procés de relocatització de la producció el més proper possible als mercats, amb aquesta voluntat de tornar a produir a Europa per tenir més seguretat en totes les cadenes de subministrament, amb totes les cadenes de valor i, per tant, jugar a favor aquesta posició, com deia, en un context en què s'estan decidint moltes inversions estratègiques per als propers anys.

I ho estem fent bé, estem jugant a favor. No només perquè el *Financial Times* diu que Catalunya és el millor lloc per invertir, sinó perquè les dades ho corroboren. De fet, l'any 2022 vam batre rècords, el més alt de tota la sèrie històrica: vam captar més de 6.400 milions d'euros en inversió estrangera, uns 240 projectes que donaran uns 19.500 llocs de treball –2022. I vostè diu: «No, el 2023 s'ha desplomat.» Jo seria molt prudent amb fer afirmacions categòriques respecte a tot l'any, agafant només

una part d'aquest any. Perquè aquí l'efecte distorsionador d'una sola inversió pot ser clau. I al País Valencià pot haver-hi una única inversió que, comparat amb els sis primers mesos de l'any a Catalunya, generi una desigualtat.

Escolti'm, nosaltres no ens emmirallem en el País Valencià. En tot cas, procurem veure com evolucionem nosaltres des de la nostra estricta perspectiva. I des d'aquesta perspectiva, ja l'hi dic: el 2022 vam batre rècords, i el 2023 presentarem també xifres molt positives.

No m'atreveixo a fer un avançament en aquest sentit. Jo sí que vull ser prudent, però, en tot cas, li diria: no s'agafi la part pel tot, esperem a finals d'any i veurà com, efectivament, la tendència és una tendència que es correspon a la que ja vam viure el 2022, i serà molt positiva també en termes d'inversió estrangera directa al nostre país.

Com ho són també les xifres d'exportacions. L'altre dia podíem anunciar ja que segurament tancarem l'any superant els 100.000 milions d'euros d'exportacions, que és una xifra rècord. És una xifra que no s'havia donat mai. És veritat que aquí podria dir: «Bé, és que hi ha l'efecte inflació.» Certament, hi ha l'efecte inflació, però l'Organització Mundial del Comerç estipula que el comerç mundial ha crescut un 0,8 per cent i, en canvi, a Catalunya ha crescut un cinc per cent. Per tant, més enllà de l'efecte inflació –no el nego–, hi ha un creixement de la base exportadora de la nostra economia. Per tant, som el millor lloc per invertir i tenim, cada vegada més, una economia i un teixit empresarial fortament internacionalitzat.

Parlava també de la competència regional. Miri, el mateix *Financial Times* no només destaca els actius i la competitivitat de Catalunya a l'hora d'atraure inversions, sinó que diu que, a més a més, tenim la millor estratègia de captació d'inversió estrangera, la que protagonitza Acció. Per tant, tenim la millor representació comercial, diguem-ho així, de *trade and investment*. Si anem a comparar totes les agències equiparables a nivell europeu, Acció, segons el *Financial Times*, és la millor, perquè té la millor estratègia.

I hem de seguir treballant en aquest sentit. I vostè anomenava els elements, els ingredients que componen aquest rànquing de competitivitat. I aquí jo vull destacar..., destacar-ne dos. Tots, evidentment, són importantíssims, tots acaben determinant si som més o menys atractius, fan decantar la balança, però n'hi han dos als que, des del meu punt de vista, hem de prestar especial atenció en aquests moments. Un és la innovació. Un altre rànquing europeu, rànquing..., l'*scoreboard*, de regions innovadores, fins ara ens situava en una posició molt pitjor de la que durant aquest any hem aconseguit. Hem pujat, hem escalat posicions –per sota del País Basc, però per sobre de Madrid– en l'àmbit de la innovació, i aquest és un factor clau per a la competitivitat.

Hem de seguir en aquesta línia. I aquí ens hem de focalitzar, i molt, en dos elements: un, totes les polítiques de transferència –i això també implica un canvi cultural–, i dos, amb el que estem fent també amb les línies d'ajut des d'Acció, ajudar la petita i mitjana empresa d'aquest país –que, no ho oblidem, és la immensa majoria; el 99,8 per cent de les empreses d'aquest país són petites i mitjanes– a incorporar innovació per millorar els seus processos productius. Per tant, innovació.

I l'altra són infraestructures. I una infraestructura clau que vostè no ha esmentat és rodalies, que també té el seu impacte a nivell socioeconòmic. I ara el tren. És a dir, quina infraestructura és la del futur? Sí, sí, la fibra òptica, òbviament –vostè ho ha comentat. Però l'altra, la física, són els trens. Per tant, el Corredor Mediterrani pensant especialment en mercaderies, però rodalies també. Si volem ser competitius, des d'aquest punt de vista, el servei de rodalies és imprescindible. I, evidentment, tenim la bona notícia d'un acord que esperem que es materialitzi, que millorarà segur les prestacions i el servei de rodalies en els propers anys. Per tant, això ens permetrà millorar una part de les posicions en aquest rànquing de competitivitat.

Parlava també del pacte nacional per a la indústria. Miri, el pacte nacional per a la indústria, com sap, tot i que el vam presentar al setembre de l'any passat –per tant, vam tenir menys marge per executar-lo–, vam arribar al vuitanta per cent d'execució el 2022. El 2023 segur que presentarem xifres més positives. Fins i tot, vuitanta per cent és molt, i sobretot tenint en compte que només vam tenir de setembre a final d'any per executar-lo. Enguany, el 2023, encara presentarem xifres millors.

I bona part del que estipula el pacte nacional per a la indústria es pot fer efectiu perquè, entre altres coses, els dos últims anys hem incrementat un cent noranta per cent les dotacions de les polítiques industrials, eh?, el paquet, diguéssim, que en diríem «política industrial»: reindustrialització, per un costat, i ajuda a la competitivitat de les empreses, de l'altre. I, de fet, en part també ha estat gràcies al suport que vostès van donar als pressupostos del 2023, perquè compartim, evidentment, la necessitat d'apostar per les polítiques de reindustrialització.

I aquest pacte nacional per a la indústria i aquest increment pressupostari al final tenen uns efectes concrets, uns efectes materials sobre la realitat. I, de fet, aquest últim trimestre –presentàvem les dades de l'EPA fa unes setmanes– hem materialitzat el rècord històric de creació d'ocupació industrial en un tercer trimestre: més de 33.000 persones, catalans i catalanes, han començat a treballar a la indústria, han pogut accedir al món laboral a través d'aquest sector, prova –una de les proves– de que, efectivament, val la pena apostar per les polítiques industrials i que el pacte nacional per a la indústria i la seva translació pressupostària tenen recorregut. De fet, tenen recorregut no només des d'un punt de vista d'ocupació, que és el més important, sinó també des d'un punt de vista del pes en l'estructura econòmica.

De fet, i com no havia passat durant molt de temps, els dos últims anys ha crescut el valor afegit brut de la indústria: hem passat del 19,8 per cent fa dos anys al 20,3 per cent d'enguany. Els dos últims anys hem anat creixent i, per tant, ens anem acostant, efectivament, a l'objectiu del vint-i-cinc per cent el 2030; que hi arribarem. El pacte nacional per a la indústria no acaba el 2030, acaba el 2025; per tant, hi haurà d'haver una novació d'aquest pacte o, en tot cas, a qui li correspongui prendre les decisions en aquell moment decidirà. Però, des del nostre punt de vista, això ha de tenir continuïtat. Ara hem dibuixat un horitzó fins al 2025; hem d'arribar al 2030 i fer efectiu aquest increment fins al trenta per cent de pes de la indústria a la nostra economia. Entre altres coses –i jo soc un ferm defensor d'això–, perquè la indústria és motor d'innovació bàsic per a la competitivitat i és motor de cohesió social, com ho demostren els estudis que hem fet des del Departament d'Empresa i Treball.

Crec que m'he quedat a la meitat dels punts que ha esmentat. Després seguiré amb els que em falten.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula ara, per a la rèplica, el diputat, el senyor Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, conseller. Bé, gràcies per les respostes. Si, com deia, se n'ha deixat..., en faltaven alguns per falta de temps. Aviam, una mica lo del cofoisme sí que hi ha... Jo crec que falta, potser, de dir: «Ostres, hi ha algunes coses que no funcionen prou bé; hem d'intentar "apretar" per aquí.» No tant per la seva visió –i així l'hi dic, eh?, i, si no, l'hi diria sense cap problema–, sinó..., potser la falta de complicitat d'altres conselleries que, potser, amb altres prioritats, doncs no faciliten que avancin determinats temes, no?

Perspectiva temporal amb la inversió –totalment d'acord. Però alhora hem d'estar monitoritzant permanentment quines dades ens arriben, eh?, i no agafar..., quan

les dades ens van bé, dic: «Ostres, doncs mira, aquestes dades són bones.» Quan aquelles dades no ens van massa bé... I, al final, una perspectiva històrica de la inversió estrangera, sabent que hi ha una part de distorsió d'una part de la inversió estrangera que es computa a Madrid, però que al final acaba venint aquí, i sabent que hi pot haver una inversió molt important, la segona meitat del semestre, que pot canviar molt aquestes dades. En tot cas, difícilment la inversió estrangera a Catalunya arribarà als nivells del 2022 –difícilment. I, a més a més, vostès només... Ja ho ha vist: les dades del PIB del primer i el segon trimestres a Catalunya ja donen marge a un cert ralentiment de l'economia. No ens hem d'esverar –les dades d'ocupació són bones–, però, evidentment, l'augment dels tipus d'interès, l'augment dels costos, dels costos energètics, doncs fan que algunes inversions siguin inferiors, s'esperin o canviïn. Per tant, jo crec que al final hem de tenir aquestes dades, anticipar-les i intentar compensar-les per una altra banda.

No m'ha contestat sobre energies renovables. Som els últims en renovables a l'Estat; això afectarà la indústria i les nostres empreses. Conseller, jo crec que és evident. El Govern està fent canvis, segur que els farà, esperem que vagin bé i esperem recuperar aquest terreny. Això ens llatarà el poder aconseguir els objectius del pacte nacional d'indústria –no cal ser un endeví.

Agilitat administrativa. On tenim pitjor puntuació en l'índex de competitivitat és en el sistema institucional. Això deu voler dir molts paràmetres i de molt diversos, però hi ha un problema amb l'agilitat administrativa. S'han fet passos? Sí. Són suficients? No. Mirem el que s'està fent a altres administracions públiques i ho fan millor que nosaltres? Sí.

Com ha dit, hem avançat molt en innovació, més que altres territoris. Jo crec que bé. Tenim molts deures en transferència tecnològica, eh? Fem bona recerca, no fem tan bona transferència tecnològica, o la podríem fer millor. Per tant... I, si no innovem, no anirem enlloc.

De Comforsa, aviam si pot fer un comentari, si us plau.

I, llavors..., jo no n'he parlat, però també era molt important; la interpellació era sobre economia, empresa... Jo crec que hem acabat la campanya turística; llavors ve una interpellació sobre turisme. Jo crec que estaria bé... Llavors ho diran. Jo també li preguntaria quina opinió té del nou decret d'habitatges d'ús turístic. No sé si tindrà temps. En tot cas, sí que jo crec que és important, com a conseller del ram, que ens digui com ho veu.

Les exportacions. Jo crec que, evidentment, sí, les exportacions... No ho he dit –i és un tema important–, perquè hi havia tantes coses... Jo crec que sí, que les exportacions són molt bones i l'evolució de l'empresa catalana quant a exportacions ha estat molt bona. I segurament part de l'èxit d'haver suportat aquests anys tan complexos –de covid, de guerres, d'inestabilitat– ha estat la capacitat d'obrir nous mercats de l'empresa catalana, eh?; també del turisme; també del comerç; però sobretot l'exportació. I aquí és on la indústria també ha tingut una capacitat exportadora molt important. Doncs, evidentment, jo crec que ho ha fet..., ha sigut de vital importància.

Per últim, també un tema que..., no sé si ho posarem a la moció, perquè no sé si donarà per a tant. Creiem que cal una reflexió de la tramitació administrativa de la burocràcia, una modernització de l'Administració, però també potser caldria una reflexió..., i no ho entenguin com que no volem que hi hagin impostos, que és tot el contrari. Però sí que caldria una reflexió d'aquells impostos que han funcionat, que han sigut eficients, que el cost-benefici ha estat adequat. Doncs, de tots els impostos autonòmics que tenim, fer una reflexió de conjunt, veure aviam on som competitius, on no, quins han complert la seva funció, quins no, i prendre mesures per intentar racionalitzar una mica millor els impostos que paguen les empreses. Perquè no té sentit que aquí es paguin..., i ens toqui fer molta tramitació burocràtica impositiva,

i al territori del costat sigui just el contrari. Per tant, també si em pogués fer alguna reflexió, alguna opinió al respecte...

Gràcies, conseller, diputades, diputats.

La presidenta

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula el conseller.

El conseller d'Empresa i Treball

Sí, gràcies. Diputat, efectivament, hi han alguns temes en què no he tingut temps d'entrar –ara hi entraré–, però reculo una mica per parlar de les inversions estrangeres, atès que vostè hi ha insistit ara. Efectivament, el que hem de tenir en compte és la perspectiva històrica. I, si tenim en compte la perspectiva històrica, veurem que el 2022 és l'any més alt de tota la sèrie històrica, la xifra rècord, i, com he dit, aquest 2023 seguirà sent positiu. Però, òbviament, nosaltres no valorem les xifres, no valorem les dades fins que no es tanca l'any i, per tant, fins que no podem comparar un any amb l'altre. Quan tinguem el 2023 podrem comparar.

Però, més enllà de les xifres quantitatives, des d'un punt de vista d'inversió estrangera... Ja li dic que aquí l'efecte distorsionador d'un sol projecte pot ser molt gran. Per exemple, si es té en compte o no es té en compte un projecte com el de Lotte Energy Materials a Mont-roig del Camp, això et distorsiona més o menys, hi insisteixo, si es té en compte o no es té en compte. De fet, nosaltres només tenim en compte els projectes quan s'han materialitzat, quan la inversió s'ha fet, no quan s'anuncia. Potser altres territoris ho fan quan s'anuncia la inversió. Nosaltres, fins que no s'ha materialitzat, no la comptabilitzem. I, per tant, la inversió *greenfield* més important dels últims vint anys, que és la fàbrica d'*elecfoil* de Lotte Materials a Mont-roig del Camp, no està comptabilitzada, perquè no s'ha materialitzat encara. D'aquí aquest efecte distorsionador de les xifres quantitatives.

Però, més enllà de les xifres quantitatives, a mi el que m'agradaria destacar és les qualitatives. És a dir, bona part d'aquestes inversions són de projectes industrials vinculats a aquelles cadenes de valor que considerem més estratègiques. Per exemple, les bateries, eh?, que, de fet, ja és una cadena de valor autònoma del que és el propi vehicle elèctric; per exemple, en l'àmbit dels semiconductors; per exemple, en l'àmbit de l'hidrogen verd; per exemple, en l'àmbit del *new food* o de les proteïnes alternatives. En definitiva, aquells sectors que nosaltres considerem estratègics i que formen part de, bàsicament, totes les agendes socioeconòmiques i de política industrial dels països del nostre entorn europeu, perquè, efectivament, per sobre hi ha una directriu de la Comissió Europea amb la qual nosaltres ens hi sentim molt còmodes, que és la de prioritzar aquesta reindustrialització del continent.

I per reindustrialitzar i per ser atractius, efectivament, l'àmbit energètic és importantíssim. Sobretot el preu; també la disposició d'energies renovables, però sobretot el preu de l'energia. I aquí, malauradament, nosaltres no podem intervenir en la fixació del preu. Venim del que venim, d'un 2022 amb els preus desbocats de l'energia, i, evidentment, això no ens ho ha posat fàcil a l'hora d'atraure inversió industrial, que és electrointensiva. Per tant, juguem amb unes regles del joc que no marquem nosaltres. Li reconec que tampoc les marca del tot l'Estat espanyol, que és a nivell europeu. Però el sistema tarifari impacta.

Impacta una altra cosa –i vostè, que parlava d'agilització administrativa...–, que és les facilitats, o no, la rapidesa, o no, per tenir projectes de connexió a la xarxa. I això no depèn de cap Administració pública, però depèn d'un mercat que regula l'Estat i que marca les regles del joc en això i que també ens dificulta poder ser àgils administrativament.

Però, en tot cas, totes les anàlisis ens porten a dir –i fins i tot els propis inversors quan es dirigeixen al Govern de la Generalitat de Catalunya així ho reconeixen– que en els propers anys estarem en disposició de poder garantir energia renovable a uns preus molt competitius, perquè, efectivament, farem el desplegament de les renova-

bles, que ja s'ha començat a fer, que ja s'ha començat a notar i que en els propers anys serà clau.

Simplificació administrativa, agilitat administrativa. Els aspectes energètics són uns, els aspectes dels processos administratius generals són uns altres, eh? I, efectivament, aquí estem treballant, a través de l'Oficina de Gestió Empresarial, amb la finestra única. Vam fer l'acord territorial fa un any. En aquest acord territorial ja hi incorporem gairebé la totalitat del territori del país –aquesta és una excel·lent notícia. També és una molt bona notícia la Comissió Interdepartamental d'Agilització Administrativa, en la que anem identificant aquells passos que es poden millorar i els accelerem. Anem salvant les traves burocràtiques des d'aquest punt de vista, dintre del que ja marca la llei, per tant, anant a la situació més favorable que ens permet la llei. I també, si convé, treballem amb la modificació legislativa. I, de fet, vam aprovar fa uns mesos el decret de desplegament de la llei de facilitació de l'activitat econòmica, que, entre altres coses, estipula la possibilitat de determinar alguns projectes estratègics –Lotte Materials, que n'he parlat, és estratègic–, i, de l'altra, prioritzar la declaració autoresponsable.

D'infraestructures n'hem parlat. I no sé si em deixo alguna cosa. En tot cas, veurem la moció. I, com sempre, a disposició de seguir-ne parlant, senyor diputat.

La presidenta

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació del sector turístic; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre la situació del sector turístic

300-00390/13

I, per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula la senyora Maria Antònia Batlle i Andreu.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Gràcies, presidenta. Bé, l'última intervenció de turisme almenys és una mica més divertida, espero. Bona tarda, conseller. Avui venim a constatar la importància i el valor afegit, així com els reptes, que té el sector turístic a Catalunya. Podem dir que tenim un territori divers, amb una gran diversitat geogràfica, amb característiques i trets distintius; una destinació de destinacions que cal preservar, potenciar, i sempre amb responsabilitat. Aquesta dada ja s'ha repetit més d'una vegada en aquesta cambrà, però, tot i així, no ho podem deixar de reivindicar.

El turisme representa el dotze per cent del PIB català de forma directa i el divuit de manera indirecta, i arriba gairebé al tretze per cent de l'ocupació. Per això mateix, aquest sector està considerat com un dels motors principals de l'economia catalana. El sector turístic és un sector que es transforma constantment, adaptant-se a les necessitats i als nous reptes que han anat apareixent. Al llarg dels anys ha estat així, com hem vist, per exemple, clarament durant la covid, en què ens vam trobar amb un sector resilient, amb ganes de continuar i que en cap moment es va rendir; un sector que va posar totes les eines a disposició de la greu situació que es va viure.

Per això mateix, cal el reconeixement dels esforços i les constants adaptacions als reptes que se'ls hi planteja; reptes que aniré mencionant al llarg de la meua intervenció; reptes que interpel·len el Govern, però també el conjunt de la societat, el sector i a nosaltres mateixos com a legisladors.

És molt important posar sobre la taula l'impacte social, econòmic i mediambiental que pot generar el turisme; però el que realment és important és trobar l'equilibri necessari entre uns i altres i saber posar en valor el turisme trobant aquest equilibri. Un dels reptes per fer-ho és combatre la turismofòbia, i això és responsabilitat de

tots. Les persones som ciutadans d'allà on vivim, però no hem d'oblidar que també viatgem i consumim turisme a dintre de casa i a fora.

Catalunya no és només sol i platja, ho sabem ben bé, ho hem repetit: turisme esportiu, de muntanya, cultural, familiar i gastronòmic. Ho sabem i ho repetim, però si no ens ho creiem, malament. I, per mi, una manera de creure'ns-ho és combatre la turismofòbia. I comencem lluitant contra aquells que fan polítiques en contra sense proposar mai res.

Un exemple el tenim a Barcelona i amb les polítiques d'alguns: anys de polítiques fomentant la turismofòbia, sabent el pes que tenia a l'economia de la ciutat, i quan arriba la crisi del covid i el turisme tanca la persiana, veiem que no hi ha cap alternativa de projecte econòmic per a la ciutat. Titulars buits i cap alternativa, per exemple, per al petit comerç. I disculpin, que una part de l'economia es basi en el turisme no té per què ser negatiu si cuidem aquest tipus de turisme i el model que volem. I no podem comprar mai el no pel no, perquè després es voldran fer polítiques socials, voldrem ajudar els ciutadans, i de què disposem? Progrés econòmic és igual a progrés social; això no ho podem oblidar.

Torno a recordar la dada: el dotze per cent del producte interior brut d'aquest país és el turisme. El sector no necessita lliçons; el sector el que necessita és suport, acompanyament en la seva transformació i consolidació de la seva desestacionalització.

Sé que avui estic interpellant el conseller, però ara em vull dirigir al conjunt de diputats d'aquesta cambra que m'estan escoltant. Els vull fer reflexionar en un aspecte, sobretot quan parlem negativament i estigmatitzen el turisme. Els hi llançaré dos titulars: repercussions de la pèrdua patrimonial natural, empitjorament de les condicions ambientals. I aquí la meua reflexió, que espero que comparteixin: el turisme és un sector molt vulnerable al canvi climàtic i a la degradació ambiental i, per tant, el sector empresarial turístic té molt clar en quin punt es troba la seva responsabilitat i el seu compromís social. I hem de tenir clar també que la responsabilitat social i la competitivitat han d'anar sempre de la mà.

Seguint amb els reptes, hem de parlar de sostenibilitat; n'hem parlat molt els darrers anys i en aquesta cambra també. Ho tenim clar: el turisme ha de ser sostenible, s'ha d'adaptar per ser-ho, però sense oblidar que també ha de ser un..., ha de ser sostenible –perdó– empresarialment parlant. Quan parlem de sostenibilitat en el turisme, ens referim des de l'aposta per les energies renovables, amb la instal·lació de plaques fotovoltaiques, sistemes de regeneració i utilització d'aigua, fins a treballar contra el malbaratament alimentari, passant també per la pedagogia que es pot fer des dels establiments cap als clients, transmetent un missatge de responsabilitat ambiental.

Un altre repte: aprofitant que aquests dies en aquest hemicicle estem portant a terme el debat específic en el Ple de seguretat, vull posar sobre la taula que la seguretat també és un repte que té repercussió sobre la percepció dels turistes vers el seu destí. Conseller, treballi conjuntament amb el Departament d'Interior i analitzin les problemàtiques, encara que superin moltes vegades el nostre àmbit competencial. És obligació vetllar per aquestes problemàtiques que pateixen molts dels nostres municipis, per la seguretat dels nostres ciutadans i pels que ens visiten. En serien alguns exemples, demanda de dotacions de mossos en alguns municipis en temporada alta; vetllar per la reforma del Codi penal per evitar la multireincidència –sabent que, evidentment, és una qüestió estatal, però des d'aquí s'ha de reclamar.

Quan parlem d'àmbits que no són de la nostra competència, una de les reivindicacions de fa molt de temps dels municipis turístics també és abordar el finançament d'aquests municipis turístics i tota la problemàtica que els hi genera.

I, finalment, un repte que repercuteix al sector, però que ja no depèn del propi sector, que és legislar. Cal legislar per al turisme i des del seu departament. Cal un bon marc normatiu i una bona legislació on el sector se senti segur i còmode. És ne-

cessari, i des de Junts per Catalunya ens hi trobaran de cara, conseller; però ens hi trobaran de cara sempre que escoltin tots els sectors implicats –tots. Només si els acords venen consensuats per totes les bandes, podem dir que tenim una bona legislació.

I aquí és on li pregunto, conseller: a l'octubre del 2021, vostès aproven la memòria preliminar de l'avantprojecte de la llei de turisme. Perfecte. I després prometen la llei esperada durant el primer semestre del 2023. I som al novembre del 2023. Com ho tenim? Continuem. I, evidentment, entenc que és el que em contestarà. El mes de març d'aquest mateix any, del 2023, se'ns va presentar el compromís per un turisme responsable, un compromís que va ser secundat amb moltes adhesions del sector i de fora del sector, que, evidentment, lo que ha de fer és analitzar quin és el model de turisme que volem. Però després d'aquest compromís s'ha de fer un pla operatiu que correspondrà a les necessitats i al dibuix del país que volem, que ha marcat el document. I a partir d'aquí també s'han anat fent actuacions concretes en diferents àmbits. Però això no és encarar el problema, perquè, l'hi repeteixo, encara no tenim la llei ni s'han iniciat els tràmits.

No podem treballar a trossets, cal una mirada que ho englobi tot, perquè, si no, ens passaran coses, com li ha indicat l'anterior diputat que m'ha precedit. Com aquesta setmana, que ens han anunciat des de la conselleria d'Habitatge un decret que afecta directament la seva conselleria.

Voldríem, doncs, la seva opinió al respecte de tots els temes que li he apuntat i a la rèplica hi aprofundiré.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball, el senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies de nou i per tercera vegada, presidenta, en aquest gairebé monogràfic del Departament d'Empresa i Treball, que celebrego, perquè així podem debatre aspectes que òbviament són importants per al teixit econòmic i empresarial del país.

I un dels ingredients fonamentals d'aquest teixit empresarial i econòmic és el sector turístic, certament. I des d'aquest punt de vista, jo vull fer com vostè començava, també, i reconèixer els esforços que està fent el sector. Un doble esforç, podríem dir-ho així. Primer va haver de fer un esforç molt important davant de la situació de covid i dels tancaments derivats de la situació sanitària. Les restriccions van portar afectacions des d'un punt de vista econòmic i també i especialment al sector turístic, que probablement va ser un dels que més afectats es va veure per aquestes restriccions, per la limitació de la mobilitat i la limitació de les interaccions socials. Per tant, primer reconeixement. Ara han passat moltes coses i sembla que no ens en recordem, però fa relativament poc; de fet, fins al 2021 i 2022 no hem normalitzat la situació a nivell turístic. Per tant, fa dos anys que estàvem encara amb restriccions i s'ha de reconèixer l'esforç que va fer el sector, des d'un punt de vista de resiliència i de suportar un entorn molt complicat.

El segon esforç és el d'adaptació, d'adaptació de cara al futur. Jo el reconec. Evidentment, com en cada sector, hi deu haver qui més i hi deu haver qui menys, però, en general, s'ha de reconèixer aquesta voluntat d'adequar-se als principis i als valors que volem avui com a societat; que són els que volem nosaltres com a ciutadans i, per tant, com a veïns i veïnes que convivim amb una activitat econòmica com és el turisme, però que sobretot també volen els visitants que se senten atrets pel nostre país, i que ja no demanen el mateix que demanaven al segle XX, ja no exigeixen la mateixa oferta, o aquesta oferta ha de tenir uns condicionants diferents dels que estàvem acostumats.

De fet, aquest esforç d'adaptació és lloable, però és absolutament necessari. Si no es fa... Com en tots els sectors, eh? Si no es fa, serà el propi mercat qui expulsarà aquells que no prenguin les decisions que toquen en aquests moments de transformació.

I el sector l'està fent i l'estem acompanyant. I nosaltres el que volem, precisament, és conservar la competitivitat d'aquest sector, que continuï tenint un pes essencial a la nostra economia i que, de fet, puguem governar-ne les externalitats negatives. Maximitzem tot allò que té de bo; governem i minimitzem les externalitats negatives.

Des d'aquesta perspectiva, el nostre enfocament coincideix molt amb el que una estudiosa del sector, com és la teòrica Anna Pollock, que precisament vam convidar a fer una conferència a Barcelona i que vam poder escoltar, ens diu que és que el que hem de calibrar finalment sempre és l'impacte net que el turisme té sobre la comunitat. I això incorpora molts aspectes: l'econòmic, sense cap mena de dubte, l'impacte mediambiental cada vegada més, l'impacte social, l'impacte sobre la convivència, l'impacte, en definitiva, que té, hi torno a insistir, en la comunitat, la macrocomunitat, el país sencer, i la microcomunitat, que vol dir els municipis, que vol dir els barris.

I en aquest plantejament general, nosaltres el que fem és aterrar-ho a la realitat catalana. Hi ha una tendència global: aquells països que són potències turístiques estan prenent..., aquells que estan fent bé les coses estan prenent aquesta direcció; nosaltres també ho estem fent a Catalunya. I la manera que tenim per aterrar-ho va ser a través del compromís nacional per un model de turisme responsable, que, com molt bé ha dit, incorpora totes les sensibilitats, no només les del sector i, per tant, amb legítims interessos, sinó també els veïns i les veïnes, els municipis, en definitiva, tots aquells que potser no en viuen directament, sí indirectament, però que també conviuen amb l'activitat turística.

En un model que bategem amb l'epítet de «regeneratiu». El concepte és que volem un model de turisme regeneratiu, que sigui capaç de, com dèiem abans, governar les externalitats negatives i fer del procés de canvi i de transformació un element en positiu per millorar la competitivitat. És a dir, de la manera com responem a aquests reptes globals associats a la sostenibilitat i la digitalització, i que també impacten en l'àmbit turístic, com en fem oportunitats per millorar la competitivitat.

Per tant, tenim el model, tenim un horitzó. Això no era fàcil, arribar a posar-nos d'acord de quin mapa volem per al turisme en els propers anys. Si ens situem al 2030 o al 2040, com pensem que ha de ser aquesta activitat econòmica, això no és fàcil, perquè vol dir, com deia abans, posar d'acord moltes sensibilitats moltes vegades contraposades. Però ara això ho tenim. I, efectivament, com vostè deia i reclamava, ara això ho hem de posar en pràctica.

Bàsicament amb tres línies, nosaltres pensem que s'ha de posar en pràctica. D'una banda, amb el pla operatiu –això després s'ha de concretar. És a dir, si parlem de la reducció del consum hídric, això després vol dir mesures concretes. Aquest pla operatiu ha de contenir aquestes mesures concretes, moltes de les quals les ha de fer el propi sector acompanyat de l'Administració o les ha de fer l'Administració amb la complicitat del sector, però són de caràcter més executiu. No cal una llei, ho podem fer des d'un punt de vista executiu. Per tant, el pla operatiu ha d'aterrar això.

La llei també. És l'altra..., parlava de tres camins o tres pilars. Un és el pla operatiu. L'altre és el marc legislatiu. Quan parlo de llei no dic una única llei, tot i que la llei de turisme és essencial, perquè bona part de la realitat actual del sector escapa del que es va regular en el seu moment, perquè s'ha anat transformant, perquè ha anat evolucionant, perquè hi han hagut canvis que no estaven incorporats a la llei i que avui s'hi han d'incorporar.

Però quan parlo de llei, no només em refereixo a la llei de turisme, sinó a tot el paquet legislatiu. I, efectivament, la regulació dels habitatges d'ús turístic forma part d'aquest paquet legislatiu. Forma part d'un paquet legislatiu que ha estat decidit per part del Govern, el conjunt del Govern, independentment de qui tingui les competències en regulació urbanística, que és el Departament de Territori, i que hem treballat conjuntament des de Turisme –per tant, des del Departament d'Empresa i Treball– amb el Departament de Territori, a demanda d'una part substancial dels municipis del país que demanaven aquesta regulació.

Perquè ara estàvem en una situació complexa des d'aquest punt de vista. Cada ajuntament feia el que podia. Jo fa uns mesos, parlant precisament d'això, posava l'exemple de Rupit, que va haver de fer una moratòria perquè, amb una població de les més, diguem-ho així, petites de Catalunya, comparativament és de les que més impacte turístic rep i, en els últims anys, més impacte dels habitatges d'ús turístic estava assumint. Rupit va prendre la determinació de fer una moratòria. Però no només Rupit, sinó en molts municipis ens demanaven aquesta regulació que ara hem aprovat.

Per tant, pla operatiu, marc normatiu i, finalment, relat turístic i proposta turística. Miri, precisament avui, amb el conseller Mascort rebíem la distinció de la Regió Mundial de la Gastronomia, que és per al 2025. El 2025 Catalunya serà Regió Mundial de la Gastronomia, una excellent notícia, que posa en valor el patrimoni cultural, que posa en valor tot allò que, de manera tradicional, hem anat recopilant un generació rere l'altra, de plat a plat. A més a més, hi hem sumat la capacitat d'innovació i d'avantguarda, cosa que ens fa referents a nivell de gastronomia mundial. Doncs bé, avui això s'ha reconegut i serem Regió Mundial de la Gastronomia el 2025.

Això té múltiples lectures positives. Una de clara és la que està vinculada amb el turisme. No com una anècdota, sinó com un símptoma. Vull dir, escolti'm, bé, la Regió Mundial de la Gastronomia està bé, però què té a veure, diguéssim, amb el discurs turístic? Des del nostre punt de vista, té molt a veure, per aquesta part de demostració de cap a on volem anar. Per nosaltres, l'enogastroturisme és una oferta turística, és un producte turístic vinculat a la gastronomia, per tant, al territori, i a la producció dels aliments, al món del vi –per tant, de nou també a les dotze denominacions d'origen–, al conjunt de la Catalunya sencera, que ens permet dibuixar un model més desestacionalitzat, més desconcentrat, més divers i amb més capacitat de despesa per part del visitant. Les famoses quatre des.

Per tant, treballem amb aquest relat turístic, amb aquest producte concret, però com a símbol del que estem fent des del Govern de la Generalitat de Catalunya per fer una oferta turística vinculada a aquesta transformació del sector que estem fent conjuntament amb tots els agents en tot l'ecosistema turístic del país.

Seguirem treballant en aquesta línia. Efectivament, estem treballant en la llei, però no només la llei, sinó pla operatiu i aquesta feina que fem des del Govern per fixar la marca Catalunya al món.

Gràcies. I seguirem després.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada, la senyora Antònia Batlle i Andreu.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Gràcies, conseller. Estic d'acord que, evidentment, el departament, com li he dit, amb el compromís, ha treballat, ha escoltat part del sector, però quan li parlava directament d'aquesta legislació que ens trobem ara mateix, doncs deixi'm que ho qüestionï una mica.

Està molt clar que el departament ha de ser valent, perquè ha d'acompanyar el sector amb els reptes; que es reconeix en el sector està clar, i que el sector ha de treballar; això, evidentment. Però sobretot s'han de sentir escoltats i s'han de sentir acom-

panyats. Nosaltres li demanem, constructivament, que lideri i que, si és així, ens hi trobarà de cara. I per què l'hi dic? Doncs, evidentment, per aquest decret que ens hem trobat sobre la taula.

La nostra sorpresa, també l'hi diré, és que ahir, en la compareixença, vostè no hi fos. Sí que entenc que, evidentment, ha estat aprovat pel Govern, però allà ens trobàvem amb una conselleria que representava el Departament de Territori amb Habitatge, però, evidentment, és una qüestió que afecta el turisme i, doncs, deixi'm-li dir que, personalment, doncs, m'hauria agradat molt tenir el conseller del sector més afectat directament.

Un decret, deixi'm-l'hi dir, que no va acompanyat de dades. El Govern ha anat sol, sense comptar amb part del sector. Perquè vostè diu que ha parlat amb el sector. Bé, han parlat amb tota la part del sector? Han parlat amb...? Sí que hi han molts municipis que demanaven una solució. I que no diem que no s'hi hagi de portar, eh? Però aquesta? Ho qüestionem.

Segons la consellera Capella, aquest decret el que resoldrà és els problemes d'habitatge en el nostre país. Han analitzat les dades? Al parc d'habitatge de Catalunya tenim 4 milions d'habitatges; d'aquests, cent mil són habitatges d'ús turístic: un 2,6 per cent de tot Catalunya. El Departament d'Empresa, entenem la Direcció General de Turisme, hi té alguna cosa o força a dir, com li he comentat. No es pot fer una normativa sense contactar amb el sector implicat; almenys amb tot, no només amb una part. És la base de la democràcia. I, evidentment, també amb els grups parlamentaris. Un decret, que li recordo que l'hauran de validar, i vostès en aquest Parlament tenen un suport de trenta-tres diputats; per tant, hauran de comptar amb un suport més ampli.

Miri, li he parlat abans del compromís. Deixi'm-li dir que, evidentment, aquest es va portar amb un procés participatiu, com bé ha indicat, pot ser que va ser qüestionat en una part del sector, però bé, això no es pot negar, que, evidentment, la feina es va fer; es va fer la feina des de la Direcció General de Turisme. I això és el que li demanem: que ara també facin el mateix, que escoltin el sector. Defensi, conseller, la seva parcel·la en aquesta regulació.

Els titulars els hi han quedat molt bé –els titulars de premsa, evidentment, hi són–, però resolguem..., és a dir, el tema de l'habitatge l'hem de resoldre, ho sabem, i diria que aquí no crec que ningú estigui en contra de resoldre aquest tema. Però fem-ho bé. No s'hauria de fer un estudi per veure si les polítiques que s'aplicaran amb aquest decret, evidentment, resoldran el que busca que es resolgui? Perquè, com li he dit, l'HUT representa el tres per cent dels habitatges. Quants d'aquests retornaran a l'habitatge? Per què no actuem en aquells que estan inactius? Analitzem les dades. Analitzem el sector. No ens podem carregar una activitat econòmica relacionada amb els actius turístics del país sense que ens demostrin quin és l'impacte real, sobre l'accés a l'habitatge, d'aquesta mesura.

Tot això que li proposo crec que és ben raonable i hauria pogut ser inclòs en el decret si haguessin parlat abans amb els grups parlamentaris, ens haguessin donat un temps per poder-ho analitzar i fer les aportacions pertinents. Anem malament si la norma no es fa amb molta cirurgia, perquè, com bé ha dit, evidentment hi han molts municipis i cada municipi té una idiosincràsia diferent. Hi han municipis que ja han fet regulacions. Parlem amb ells. Perquè a mi almenys me n'han contactat uns quants, molt preocupats amb aquest decret. Per tant, entenc que això s'ha de fer.

No creu que, abans de regular limitant, s'hauria de veure, per exemple, algun estudi sobre..., aquestes habilitacions que es donen des de Turisme, quants realment estan ocupats? És a dir, quants donen una activitat turística, paguen una taxa turística. Retirem aquestes llicències si evidentment no es porta l'activitat turística, perquè així realment veurem quins són els habitatges que poden arribar en el mercat.

Quin tant per cent d'aquests ens solucionarà el problema? Perquè, ja l'hi he dit, un vint-i-cinc per cent és complicat.

Des de Junts per Catalunya entenem que s'ha de regular –evidentment es necessita–, però no com s'ha fet. Hem de veure com es fa, però d'aquesta manera no, conseller. Així no l'hi comprem.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Ara demanaré una cosa que és impossible, que és intentar analitzar el decret d'habitatges d'ús turístic obviant la vessant de l'habitatge. És impossible, diguéssim, eh?, perquè estan intricats. Però, si obviéssim aquesta situació; és a dir, si traiem de l'equació la part de l'habitatge, vostè no creu, diputada, que igualment hem de regular una activitat turística que no està prevista a la llei? (*Veus de fons.*) Per tant, l'hem de regular; molt bé.

Regular-la vol dir posar condicions. Perquè si no es posen condicions no és regular, és simplement constatar una realitat. Si volem intervenir en la realitat, hem de regular. Regular, hi insisteixo, és posar algunes limitacions, que les posa de caràcter general el Govern de la Generalitat de Catalunya, fixant uns límits per dalt, però bàsicament qui les determinarà seran els ajuntaments, amb el seu planejament urbanístic.

De fet, el que es reclamarà és no només una llicència turística, sinó una llicència urbanística. Per tant, els ajuntaments tindran la vocació –i molts, hi insisteixo, ens ho han reclamat– de poder intervenir en la seva realitat física, urbanística. Hauran de fer una transformació del planejament urbanístic, sí; perquè aquesta dimensió no estava incorporada. Quan la majoria de municipis van fer el seu planejament, aquesta realitat no existia; per tant, no es contemplava. I ara l'hauran de contemplar, sí. Tindran aquests cinc anys inicials de moratòria, més cinc més, en què es podrà desenvolupar l'activitat econòmica mentre es regula urbanísticament i mentre es fa tot el procediment per posar al dia, fruit d'aquesta regulació, d'aquesta nova regulació, les llicències d'habitatges d'ús turístic.

I, efectivament, això és liderar. Vostè reclamava que liderem. Liderar és posar model. Liderar és fer propostes. Clar, ja els hi deia el president aquest matí: resulta que quan prenem decisions no escoltem, i quan escoltem resulta que no liderem. Doncs bé, hem liderat i hem escoltat el sector. I després vindrà aquí el decret i vostès podran fer les aportacions que creguin oportunes. Però estem d'acord en que això s'ha de regular. Per tant, que cal, calia un gest per part del Govern de la Generalitat de Catalunya de lideratge; que ja el vam fer identificant quin model de turisme volem. I ara actuem en conseqüència.

I, des d'un punt de vista legislatiu, fem una proposta que, hi insisteixo, aterrarà al Parlament de Catalunya. Però això és liderar; que també és el que han fet molts ajuntaments del país transformant la seva realitat turística. Amb valentia, jo ho reconec. Vostè ve de Lloret. Lloret ha fet un esforç encomiable els últims anys en aquest sentit. Ha fet un procés de transformació i ho reconec. L'hi reconec a vostè, l'hi reconec al diputat Jordi Orobitg, que a més a més ha estat regidor de l'àmbit. Però és veritat que per fer això calia –en una població com Lloret, on el percentatge del PIB vinculat al turisme és altíssim– una alta dosi de lideratge. I s'ha fet. I això és el que estem fent també des del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Perquè per a mi –li soc molt franc– seria molt més fàcil..., miri, qui dies passa anys empeny. El 2021 vam començar a recuperar, el 2022 hem fet xifres rècord, per sobre del 2019... Per tant, escolta'm, l'activitat s'ha recuperat absolutament després de la covid i podríem fer veure que no passa res. Esperar. Escolti'm, miri, per mi seria molt més fàcil passar per aquí i deixar que el sector..., ja que les xifres són po-

sitives i, per tant, no sembla que hi hagi una urgència per actuar-hi, deixar fer. Però soc conscient que fer això és condemnar la competitivitat del sector en els propers anys. I jo el que vull és ser capaç de transitar –i a vegades no és fàcil; cal lideratge, cal valentia– de l'actual model al model que en els propers anys serà competitiu i salvarà milers de llocs de treball i salvarà la riquesa que generen aquestes empreses del sector turístic.

Però hem de fer aquesta evolució i hem de regular. I a qui li toca regular és al Govern de la Generalitat de Catalunya. Ja entenc el posicionament de l'oposició, el clàssic «això sí, però d'aquesta manera no». Bé, doncs d'aquesta manera no... Escolti'm, quan arribi al Parlament, segur que tindran l'oportunitat de dir-hi la seva. De moment tampoc, que jo sàpiga, s'ha fet cap proposta concreta per part de cap grup parlamentari –tampoc el seu– de regulació dels habitatges d'ús turístic, i estem d'acord que s'havien de regular. Per tant, és una excel·lent notícia que el Govern assumeixi la responsabilitat de fer-ho.

Gràcies.

La presidenta

Acabada la sessió els informo que demà al matí, com que s'ha retirat la primera moció, en comptes de començar a les nou del dematí, començarem a dos quarts de deu del dematí.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'assetjament escolar (retirada)

302-00341/13

Moltes gràcies. Fins demà.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i catorze minuts.